ஸஞ்சிகை 18.

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸினீ.

பராபவஹூ

புரட்டாசிமீ

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
22 APR 1907
MADRAS.

ஸ்ரீரங்கம்
ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்.
1906.

Copyright Registered.

Law Examination Manual Series.

By T. R. DESAI, B.A., L.L.B.,

Hgh Court Vakl, BOMBAY.

Latest editions: Case Law up to date with facts of typical cases; very cheap.

1. **Law of Contract**. To be read with and helps to revise, Cunningham and Anson .. .. .. Rs. 3—0—0.
2. **Principles of Equity,** with English and Indian Law of Mortgage, Trusts and Specific Relief Act and the Transfer of Property Act. .. .. Rs. 3—0—0.
3. **Law of Torts**. (Parekh) Companion reader to Pollock's treatise on Torts, with 125 typical problems .. Rs. 2—0—0.
4. **Law of Limitation,** with the whole text, Commentary and 100 Examination Questions and Answers; Useful to Practitioners also. .. .. Rs. 3—8—0.
5. **Law of Registration, Court fees and Stamps;** No reported cases are omitted; Important ones are marked Rs. 3—0—0.
6. **The Criminal Procedure Code**. An analytical Commentary, L.L.B., Examination Questions and Answers and a brief summary of the Code; Useful both for students and practitioners. Rs. 3—8—0
7. **The Indian Penal Code Manual.** A catechetical Commentary; typical cases selected as illustrations under the different offences; Questions (with answers) set at the L.L.B., High Court and District Pleader's Examinations during the last 15 years numbering over 150 are given in the appendix. Elements of important offences distinctly given. .. .. Rs. 3—0—0.
8. **The Civil Procedure Code Manual**. The same plan as the Indian Penal Code Manual. The only manual on the subject. .. .. Rs. 3—0—0.
9. **The Indian Succession Act**. Hindu Will's Act; Parsi Succession Act; Registration Act; Easements Act; Negotiable Instruments Act: Deccan Agriculturist's Relief Act; With the University Examination Questions on each of these Acts and also on Mahomedan Law from 1891—1905. .. .. Rs.2—8—0.
10. **Hindu Law**. Second Edition. Entirely re-written. Contains 430 pages. Banerji J. "Very useful manual." Gosh J. Very useful to Students. *Advocate of India.* "The best analysis of Mayne's Hindu Law." 3—8—0.
11. **The Law of Evidence**. (Second Edition is being printed at the Sri Vani Vilas Press and will be out shortly) Students can dispense with all bulky commentaries.

For copies of the above books apply to,

The Manager,
Book-Selling Department.
Sri Vani Vilas Press,
SRIRANGAM.

WORKS BY A. GOVINDÂCHÂRYA, C. E., F. T. S.

(Veda-Gribam) MYSORE.

1. **The Bhagavad-Gîtâ,** with *Srî-Râmânujâ's* Commentary, translated into English. 600 Pages, Demy. 8vo. Cloth Rs 6; Paper Rs 5-0-0.

Highly spoken of by Prof. Max Muller, Dr. Pascal of France and others.

2. **The Holy Lives of the Âzhvârs** or Drâvida Saints, with Table of the 108 Holy Shrines and the Hierarchic table, 303 Pages, Crown 8vo. in English Rs 1-8-0

Sri Yogi Párthasarathi Aiyangàr B.A., B.L., speaks of this work as:—" My learned and pious friend A. Govindâchârya's invaluable work."

3. **The Divine wisdom of The Drâvida Saints,** 255 Pages, Demy 8vo. in English ... ... Rs 2-0-0.

*'In this, he digs into the rich mine of Southern Indian Wisdom, and brings to the surface many rare gems hitherto unknown . * * * The work is written by a Bhakta for Bhaktas, and such will find in it pleasant and helpful reading"* [*Central Hindu College*] *Magazine.*

4. **Three Lectures on Inspiration, Intuition and Ecstasy.** 214 Pages, Crown 8vo. in English

Part I; Occidental.
Part II; Oriental.
Part III; Theosophical.
Per Set: Rs 1-2-0.

For golden opinions, See the Theosophist, the Siddhânta Dipika &c.

5. **The rationale of Image Worship,** by Yogi S. Pârthasârathi Aiyangar in English ... Rs 0-6-0

6 **Inaugural address on Theosophy** in English Rs 0-1-0

For the above, apply to the author named at the top.

WORKS BY

M. C. Satakopachariar.

SANSKRIT PANDIT,

SRIRANGAM.

1. **Samasadipika.** A treatise on Sanskrit compounds with explanation in English, very useful to Students of the High School Department. 0 2 0

2. **Sabdaratnamala.** A book on Sanskrit Declensions, with conjugations of certain important verbs (IV Edition, revised and enlarged) Approved by the Director of Public Instruction as a text-book for Lower Secondary classes. 0 3 0

3. **Harshacharitasara.** (II Edition. Revised and enlarged) 0 4 0

Niroshthyaramayanasangraha. Written in beautiful stanzas of various metres together with a Dandaka. The chief feature of this book is that none of the labials, *viz.* उ, ऊ, ओ, औ, प, फ, ब, भ, म, व and : is used anywhere in the book 0 2 0

5. **Raghuvamsa.** (Cantos IX-XI) with an easy commentary, Translation and Notes 0 6 0

6. do (Cantos XII-XVII) do .. 0 8 0

7. **Kumarasambhava.** (Cantos I-V) do .. 0 8 0

8. **Meghaduta.** (Complete) do .. 0 8 0

9. **Nagananda** (Complete) do .. 1 0 0

10. **Nitisataka.** (of Bhartrihari) do .. 0 8 0

11. **Balakanda.** (of Bhojachampu) do .. 0 8 0

12. **Malavikagnimitra.** (complete) do .. 0 12 0

13. **Aryasataka.** 0 1 0

14. காதம்பரீஸாரஸங்கிரகம். (A beautiful story in Tamil) 0 2 0

Apply to:—

THE MANAGER,

Bookselling Department

SRI VANI VILAS PRESS,

Srirangam.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BO...
REGISTERED
22 APR 1907
MADRAS.

CONTENTS FOR OCTOBER 1906.

1	**Lalita Stotra.** (Sanskrit).	521
2	**Sri Stuti.** Do.	527
3	**Lakshmi Stotra.** (Poetry)	533
4	**Akilandesvari Stotra.** (Do.)	537
5	**Umayaval Padikam.** (Do.)	545
6	**Sarasvati Stora.** (Do.)	551
7	**Sri Ramanuja's Life.** S. Tirumalai Tatachariar	553
8	**Sundarakandam.** (Illustrated)	561
9	**Astronomy.** (Illustrated)	610
10	**Kamban.** V. V. Srinivasachariar B.A., B.L.,	617
11	**Sakalakalavalli Malai.** (Poetry).	621
12	**Two & Two make four.** A Lecture.	623
13	**Mrichchakatikam.** M. C. Satakopachariar.	625
14	**Cucumber.** (Illustrated). T. C. Venkataramana Aiyar	659
15	**The Path of the Great.—1. Raja Ram Mohan Roy.** (Illustrated) A. Madhaviah	673
16	**Sugar.** Anbil S. Venkatachariar	690
17	**Last month**	697
18	**Sri Vani Vilas** (Poetry) Padmasani Ammal	705
19	**The Marvels of Numbers**	706
20	**An Editor's complaint.** (Poetry).	707
21	**Riddles**	708
22	**An election incident**	709
23	**The greatness of Mind & Matter.** (Illustrated)	710
24	**Entering the Married State.** (Illustrated)	711
25	**Abu Ben Adam.** Pandit P. R. Krishnamachariar	712
26	**Wit and Wisdom**	713

READY FOR SALE.

University of Madras.

First in Arts Examination.

QUESTION PAPERS

ON

The English Language.

For the past 35 years

1871—1905,

Price Annas 4 only per copy.

Apply sharp, as only a limited No. of Copies are printed.

BEAUTIFULLY GLAZED

Fancy Pictorial . .

. . Post Cards.

Hundreds of Designs to choose from.

Rs. 2-4-0 only, per 1000.

Special concessions are allowed on large orders.

Apply to:—

THE MANAGER,

Bookselling Department,

SRI VANI VILAS PRESS,

Srirangam.

விஷயங்கள்.

1.	ஸ்ரீலலிதாஸ்துதி. (ஸம்ஸ்கிருதம்.)	521.
2.	ஸ்ரீஸ்துதி. ஷை	527.
3.	லக்ஷ்மீஸ்தோத்ரம். (படத்துடன் கூடியது.)	533.
4.	அகிலாண்டேசுவரி ஸ்தோத்ரம்.	537.
5.	உமையவர் பதிகம். (படத்துடன் கூடியது.)	545.
6.	ஸரஸ்வதீ ஸ்தோத்ரம். (படத்துடன் கூடியது.)	551.
7.	ஸ்ரீராமானுஜசரிதம். ஸ்ரீதிருமலைதாதாசாரியர்.	553.
8.	சுந்தரகாண்டம். (படத்துடன் கூடியது.)	561.
9.	வானசாஸ்திரம். (படங்களுடன் கூடியது.)	610.
10.	கம்பன். வி. வி. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர், பி.ஏ. பி.எல்.	617.
11.	ஸகலகலாவல்லிமாலை. (படத்துடன் கூடியது.)	621.
12.	இரண்டும் இரண்டும் நான்கு. ஓர் உபந்யாஸம்.	623.
13.	மிருச்சகடிகம். மோ. க. சடகோபாசாரியர்.	625.
14.	வெள்ளி. (படங்களுடன் கூடியது.) டி. வி. வெங்கடரமண அய்யர்.	659.
15.	ஆன்றோராற்றுப்படை. 1. ராஜாராமமோஹனராய். (படத்துடன் கூடியது.) அ. மாதவய்யர்.	673.
16.	சர்க்கரை. அன்பில் ஸ்ரீவெங்கடாசாரியர்.	690.
17.	சென்ற மாதம்.	697.
18.	ஸ்ரீ வாணீ விலாஸம். (படத்துடன் கூடியது.) பத்மாஸனி அம்மாள்.	705.
19.	எண்களின் விநோதங்கள்.	706.
20.	ஓர் பத்திராசிரியரின் முறையீடு. (படத்துடன் கூடியது.)	707.
21.	விடுகதைகள்.	708.
22.	எலெக்ஷன் நடக்கும் விந்தை.	709.
23.	மனத்தின் மஹிமையும் விஷய்த்தின் பெருமையும். (படத்துடன் கூடியது.)	710.
24.	இல்வாழ்க்கையிற் புகுதல். (படத்துடன் கூடியது.)	711.
25.	ஆபூபென்ஆடம். பி. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியர்.	712.
26.	ஹாஸ்யத்துணுக்குகள்	713.

THE MADRAS LAW TIMES.

A Cheap, ILLUSTRATED "Multum in Parvo" Legal Periodical.

Published **Fortnightly** in Four Separate Parts.

"Well conducted" and "Ably Edited" with the co-operation of eminent Editorial and regular Reporting Committees.

Warmly welcomed by the PROFESSION.
Proudly patronized by the PUBLIC.
Eminently extolled by the PRESS.

Main Features:—

(1) Biographical sketches of the Bench and the Bar.
(2) Beautiful Portraits of Judges and Lawyers.
(3) Contributions by eminent Lawyers and Jurists.
(4) Cream of Contemporary Legal Literature.
(5) Notes and Discussions on Current Legal topics.
(6) Verbatim Reports of all Privy Council cases.
(7) Prompt publication of important decisions of all the Indian High Courts.
(8) "Well arranged" Digest of every one of the cases reported and noted in all the Indian Law Reports and Journals, official and private.
(9) Summary of all interesting English and American Cases, and notes of Privy Council Cases.
(10) Free supply of all Acts, Regulations, Rules and Circulars passed and issued by the Government of India, the Local Governments and the Indian High Courts, and Boards of Revenue.
(11) A consolidated Digest and a periodical abridgment and Current Index.
(12) High-class printing and neat get-up.

Annual Subscription:— Rupees Twelve. (*Post Free*).

A good Advertising Medium.

Address all orders and communications to,

"THE MADRAS LAW TIMES OFFICE,"
HIGH COURT BUILDINGS,
MADRAS.

SARASWATHI

வா. 3. பராபவஹூ புரட்டாசிமீ ந. 18.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीललितास्तुतिः ॥

नमो नमस्ते जगदेकनाथे
नमो नमः श्रीत्रिपुराभिधाने ।
नमो नमो भण्डमहासुरघ्नि
नमोऽस्तु कामेश्वरवामकेशि ॥ १ ॥

चिन्तामणे चिन्तितदानदक्षे
चिन्त्ये चिदाकारतरङ्गमाले ।
चित्राम्बरे चित्रजगत्प्रसूते
चित्राख्यनित्याभिगते नमस्ते ॥ २ ॥

मोक्षप्रदे मुग्धशशाङ्कचूडे
मुग्धस्मिते मोहविभेददक्षे ।
मुद्रेश्वरीचर्चितराज्यतन्त्रे
मुद्राप्रिये देवि नमो नमस्ते ॥ ३ ॥

क्रूरासुरध्वंसिनि कोमलाङ्गि
कोपेषु कालीतनुमादधाने ।
क्रोडानने पालितसैन्यचक्रे
क्रोडीकृताशेषदये नमस्ते ॥ ४ ॥

षडङ्गदेवीपरिवारगुप्ते
षडङ्गयुक्तश्रुतिवाक्यमृग्ये ।
षट्चक्रसंस्थे च षडूर्मिहन्त्रि
षड्भावरूपे ललिते नमस्ते ॥ ५ ॥

कामेश्वरीमुख्यसमस्तनित्या
कान्तासनान्ते कमलायताक्षि ।
कामप्रदे कामिनि कामशम्भोः
काम्ये कलानामधिपे नमस्ते ॥ ६ ॥

दिव्यौघसिद्धौघनरौघरूपे
दिव्ये दिनाधीशसहस्रकान्ते ।
देदीप्यमाने दयया सनाथे
देवादिदेवप्रमदे नमस्ते ॥ ७ ॥

सदाणिमाद्यष्टकसेवनीये
सदाशिवात्मोज्वलमञ्चवासे ।
सौम्ये सदेकायनपादपूज्ये
सवित्रि लोकस्य नमो नमस्ते ॥ ८ ॥

ब्राह्मीमुखैर्मातृगणैर्निषेव्ये
ब्रह्मप्रिये ब्राह्मणि बन्धहन्त्रि ।
ब्रह्मामृतस्रोतसि राजहंसि
ब्रह्मेश्वरि श्रीललिते नमस्ते ॥ ९ ॥

संक्षोभिणीमुख्यसमस्तमुद्रा-
संसेविते संसरणप्रहन्त्रि ।
संसारलीलाकरि सारसाक्षि
सदा नमस्ते ललितेऽधिनाथे ॥ १० ॥

नित्याकलाषोडशकेनकामा
कर्मिण्यधीशि प्रमथेन सेव्ये ।
नित्ये निरातङ्कदयाप्रपञ्चे
नीलाळकश्रेणि नमो नमस्ते ॥ ११ ॥

अनङ्गपुष्पादिभिरुन्मदाभि-
रनङ्गदेवीभिरजस्रसेव्ये ।
अभव्यहन्त्र्यक्षरराशिरूपे
हतारिवर्गे ललिते नमस्ते ॥ १२ ॥

संक्षोभिणीमुख्यचतुर्दशार्चि-
र्मालावृतोदारमहाप्रदीपम् ।
आत्मानमाबिभ्रति विभ्रमाढ्ये
शुभाश्रये शुद्धपदे नमस्ते ॥ १३ ॥

ससर्वसिद्ध्यादिकशक्तिबृन्दे
सर्वज्ञविज्ञानपदारविन्दे ।
सर्वाधिके सर्वगते समस्त-
सिद्धिप्रदे श्रीललिते नमस्ते ॥ १४ ॥

सर्वज्ञतायुक्प्रथमाभिरन्य-
देवीभिरप्याश्रितचक्रभूमे ।
सर्वामराकांक्षितपूरयित्रि
सर्वस्य लोकस्य सवित्रि पाहि ॥ १५ ॥

वन्द्ये वशिन्यादिकवाग्विभूति-
वर्द्धिष्णुचक्रद्युतिवाहवाहे ।
वलाहकश्यामकचे वचोऽब्धे
वरप्रदे सुन्दरि पाहि विश्वम् ॥ १६ ॥

बाणादिकैरायुधसार्वभौमै-
भण्डासुरानीकवनान्तदावैः ।
प्रत्यग्रतेजोज्ज्वलिताम्बुराशे
प्रपाल्यमाने परितो नमस्ते ॥ १७ ॥

कामेशि वज्रेशि भगेशिरूपे
कल्ये कले कालविलोपदक्षे ।
कथावशेषीकृतदैत्यसैन्ये
कामेशकान्ते कमले नमस्ते ॥ १८ ॥

बिन्दुस्थिते बिन्दुकलैकरूपे
ब्रह्मात्मिके बृंहितचित्प्रकाशे ।
बृहत्कुचाभोगविलोलहारे
बृहत्प्रभावे वरदे नमस्ते ॥ १९ ॥

कामेश्वरोत्सङ्गसदानिवासे
कालात्मिके कन्दलितानुकम्पे ।
कल्पावसानोत्थितकालिरूपे
कामप्रदे कल्पलते नमस्ते ॥ २० ॥

सर्वारुणे सान्द्रसुधासशीते
सारङ्गशावाक्षि सरोजवक्त्रे ।
सारस्यसारस्य सदैकभूमे
समस्तविद्येश्वरि सन्नतिस्ते ॥ २१ ॥

तव प्रभावेन चिदग्निजायाः
श्रीशंभुनाथप्रकटीकृतायाः ।
भण्डासुराद्याः समरप्रचण्डा
हता जगत्कण्टकतां प्रयाताः ॥ २२ ॥

नव्यानि सर्वाणि वपूंषि देवि
त्वत्सान्द्रकारुण्यसुधाप्लुतानि ।
त्वया समस्तं भुवनं सहर्षं
सञ्जीवितं सुन्दरि सभ्यलभ्ये ॥ २३ ॥

॥ श्रीस्तुतिः ॥

ईशानां जगतोऽस्य वेङ्कटपतेर्विष्णोः परां प्रेयसीं
तद्वक्षःस्थलनित्यवासरसिकां तत्क्षान्तिसंवर्धिनीम् ।
पद्मालंकृतपाणिपल्लवयुगां पद्मासनस्थां श्रियं
वात्सल्यादिगुणोज्ज्वलां भगवतीं वन्दे जगन्मातरम् ॥ १ ॥

मानातीतप्रथितविभवां मङ्गलं मङ्गलानां
वक्षःपीठीं मधुविजयिनो भूषयन्तीं स्वकान्त्या ।
प्रत्यक्षानुश्रविकमहिमप्रार्थिनीनां प्रजानां
श्रेयोमूर्तिं श्रियमशरणस्त्वां शरण्यां प्रपद्ये ॥ २ ॥

आविर्भावः कलशजलधावध्वरे वापि यस्याः
स्थानं यस्याः सरसिजवनं विष्णुवक्षःस्थलं वा ।
भूमा यस्या भुवनमखिलं देवि दिव्यं पदं वा
स्तोकप्रज्ञैरनवधिगुणा स्तूयसे सा कथं त्वम् ॥ ३ ॥

स्तोतव्यत्वं दिशति भवती देहिभिः स्तूयमाना
तामेव त्वामनितरगतिः स्तोतुमाशंसमानः ।
सिद्धारम्भः सकलभुवनश्लाघनीयो भवेयं
सेवापेक्षा तव चरणयोः श्रेयसे कस्य न स्यात् ॥ ४ ॥

यत्संकल्पाद्भवति कमले यत्र देहिन्यमीषां
जन्मस्थेमप्रळयरचना जङ्गमाजङ्गमानाम् ।
तत्कल्याणं किमपि यमिनामेकलक्ष्यं समाधौ
पूर्णं तेजः स्फुरति भवतीपादलाक्षारसाङ्कम् ॥ ५ ॥

निष्प्रत्यूहप्रणयघटितं देवि नित्यानपायं
विष्णुस्त्वं चेत्यनवधिगुणं द्वन्द्वमन्योन्यलक्ष्यम् ।
शेषश्चित्तं विमलमनसां मौळयश्च श्रुतीनां
संपद्यन्ते विहरणविधौ यस्य शय्याविशेषाः ॥ ६ ॥

उद्देश्यत्वं जननि भजतोरुज्झितोपाधिगन्धं
प्रत्यग्रूपे हविषि युवयोरेकशेषित्वयोगात् ।
पद्मे पत्युस्तव च निगमैर्नित्यमन्विष्यमाणो
नावच्छेदं भजति महिमा नर्तयन्मानसं नः ॥ ७ ॥

पश्यन्तीषु श्रुतिषु परितः सूरिबृन्देन सार्धं
मध्येकृत्य त्रिगुणफलकं निर्मितस्थानभेदम् ।
विश्वाधीशप्रणयिनि सदा विभ्रमद्यूतवृत्तौ
ब्रह्मेशाद्या दधति युवयोरक्षशारप्रचारम् ॥ ८ ॥

अस्येशाना त्वमसि जगतः संश्रयन्ती मुकुन्दं
लक्ष्मीः पद्मा जलधितनया विष्णुपत्नीन्दिरेति ।
यन्नामानि श्रुतिपरिपणान्येवमावर्तयन्तो
नावर्तन्ते दुरितपवनप्रेरिते जन्मचक्रे ॥ ९ ॥

त्वामेवाहुः कतिचिदपरे त्वत्प्रियं लोकनाथं
किं तैरन्तःकलहमलिनैः किञ्चिदुत्तीर्य मग्नैः ।
त्वत्संप्रीत्यै विहरति हरौ सम्मुखीनां श्रुतीनां
भावारूढौ भगवति युवां दैवतं दम्पती नः ॥ १० ॥

आपन्नार्तिप्रशमनविधौ बद्धदीक्षस्य विष्णो-
राचख्युस्त्वां प्रियसहचरीमैकमत्योपपन्नाम् ।
प्रादुर्भावैरपि समतनुः प्राध्वमन्वीयसे त्वं
दूरोत्क्षिप्तैरिव मधुरता दुग्धराशेस्तरङ्गैः ॥ ११ ॥

धत्ते शोभां हरिमरतके तावकी मूर्तिराद्या
तन्वी तुङ्गस्तनभरनता तप्तजाम्बूनदाभा ।
यस्यां गच्छन्त्युदयविलयैर्नित्यमानन्दसिन्धा-
विच्छावेगोल्लसितलहरीविभ्रमं व्यक्तयस्ते ॥ १२ ॥

आसंसारं विततमखिलं वाङ्मयं यद्विभूति-
र्यद्भ्रूभङ्गात्कुसुमधनुषः किंकरो मेरुधन्वा ।
यस्यां नित्यं नयनशतकैरेकलक्ष्यो महेन्द्रः
पद्मे तासां परिणतिरसौ भावलेशैस्त्वदीयैः ॥ १३ ॥

अग्रे भर्तुः सरसिजमये भद्रपीठे निषण्णा-
मम्भोराशेरधिगतसुधासंप्लवादुत्थितां त्वाम् ।
पुष्पासारस्थगितभुवनैः पुष्कलावर्तकाद्यैः
क्लृप्तारम्भाः कनककलशैरभ्यषिञ्चन् गजेन्द्राः ॥ १४ ॥

आलोक्य त्वाममृतसहजे विष्णुवक्षःस्थलस्थां
शापाक्रान्ताः शरणमगमन् सावरोधाः सुरेन्द्राः ।
लब्ध्वा भूयस्त्रिभुवनमिदं लक्षितं त्वत्कटाक्षैः
सर्वाकारस्थिरसमुदयां संपदं निर्विशन्ति ॥ १५ ॥

आर्तत्राणव्रतिभिरमृतासारनीलाम्बुवाहै-
रम्भोजानामुषसि मिषतामन्तरङ्गैरपाङ्गैः ।
यस्यां यस्यां दिशि विहरते देवि दृष्टिस्त्वदीया
तस्यां तस्यामहमहमिकां तन्वते संपदोघाः ॥ १६ ॥

योगारम्भत्वरितमनसो युष्मदैकान्त्ययुक्तं
धर्मं प्राप्तुं प्रथममिह ये धारयन्ते धनायाम् ।
तेषां भूमेर्धनपतिगृहादम्बरादम्बुधेर्वा
धारा निर्यान्त्यधिकमधिकं वाञ्छितानां वसूनाम् ॥ १७ ॥

श्रेयस्कामाः कमलनिलये चित्रमाम्नायवाचां
चूडापीडं तव पदयुगं चेतसा धारयन्तः ।
छत्रच्छायासुभगशिरसश्चामरस्मेरपार्श्वाः
श्लाघाशब्दश्रवणमुदिताः स्रग्विणः सञ्चरन्ति ॥ १८ ॥

ऊरीकर्तुं कुशलमखिलं जेतुमादीनरातीन्
दूरीकर्तुं दुरितनिवहं त्यक्तुमाद्यामविद्याम् ।
अम्ब स्तम्बावधिकजननग्रामसीमान्तरेखा-
मालम्बन्ते विमलमनसो विष्णुकान्ते दयां ते ॥ १९ ॥

जाताकाङ्क्षा जननि युवयोरेकसेवाधिकारे
मायालीढं विभवमखिलं मन्यमानास्तृणाय ।
प्रीत्यै विष्णोस्तव च कृतिनः प्रीतिमन्तो भजन्ते
वेलाभङ्गप्रशमनफलं वैदिकं धर्मसेतुम् ॥ २० ॥

सेवे देवि त्रिदशमहिलामौलिमालार्चितं ते
सिद्धिक्षेत्रं शमितविपदां संपदां पादपद्मम् ।
यस्मिन्नीषन्नमितशिरसो यापयित्वा शरीरं
वर्तिष्यन्ते वितमसि पदे वासुदेवस्य धन्याः ॥ २१ ॥

सानुप्रासप्रकटितदयैः सान्द्रवात्सल्यदिग्धै-
रम्ब स्निग्धैरमृतलहरीलब्धसब्रह्मचर्यैः ।
घर्मे तापत्रयविरचिते गाढतप्तं क्षणं मा-
माकिञ्चन्यग्लपितमनघैरार्द्रयेथाः कटाक्षैः ॥ २२ ॥

संपद्यन्ते भवभयतमीभानवस्त्वत्प्रसादा-
द्भावाः सर्वे भगवति हरौ भक्तिमुद्वेलयन्तः ।
याचे किं त्वामहमिह यतः शीतलोदारशीलान्
भूयो भूयो दिशसि महतां मङ्गळानां प्रबन्धान् ॥ २३ ॥

माता देवि त्वमसि भगवान्वासुदेवः पिता मे
जातः सोऽहं जननि युवयोरेकलक्ष्यं दयायाः ।
दत्तो युष्मत्परिजनतया देशिकैरप्यतस्त्वं
किं ते भूयः प्रियमिति किल स्मेरवक्त्रा विभासि ॥ २४ ॥

कल्याणानामविकलनिधिः कापि कारुण्यसीमा
नित्यामोदा निगमवचसां मौलिमन्दारमाला ।
संपद्दिव्या मधुविजयिनः सन्निधत्तां सदा मे
सैषा देवी सकलभुवनप्रार्थनाकामधेनुः ॥ २५ ॥

उपचितगुरुभक्तेरुत्थितं वेङ्कटेशा-
त्कलिकलुषनिवृत्त्यै कल्पमानं प्रजानाम् ।
सरसिजनिलयायाः स्तोत्रमेतत्पठन्तः
सकलकुशलसीमाः सार्वभौमा भवन्ति ॥ २६ ॥

LATCHIMI
N° 11

லக்ஷ்மீ ஸ்தோத்ரம்.

மடற்கமல நறும்பொகுட்டி லரசிருக்குஞ் செந்துவர்வாய்
மயிலே! மற்றுன்
கடைக்கணருள் படைத்தன்றே மணிவண்ண னுலகமெலாங்
காவல் பூண்டான்
படைத்தனனுன் முகக்கிழவன் பசுங்குழவி மதிபுனைந்த
பரமன் தானும்
துடைத்தனனின் பெருஞ்சீர்த்தி யெம்மனோ ராலெடுத்துச்
சொல்லற் பாற்றே. 1

மல்லனெடும் புவியனைத்தும் பொதுநீக்கித் தனிபுரக்கும்
மன்னர் யாரும்
கல்வியினிற் பேரறிவிற் கட்டழகி னிகரில்லாக்
காட்சி யோரும்
வெல்படையிற் பகைதுரந்து வெஞ்சமரில் வாகைபுனை
வீரர் தாமும்
அல்லிமலர்ப் பொகுட்டுறையு மணியிழைநின் அருணோக்கம்
அடைந்து ளாரே. 2

செங்கமலப் பொலந்தாதிற் றிகழ்ந்தொளிரும் எழின்மேனித்
திருவே! வேலை
அங்கணுல கிருள்துரக்கும் அலர்கதிராய் வெண்மதியாய்
அமரர்க் கூட்டும்
பொங்கழலா யுலகளிக்கும் பூங்கொடியே! நெடுங்கானிற்
பொருப்பின் மண்ணில்
எங்குளைநீ யவணன்றே மல்லல்வளஞ் சிறந்தோங்கி
யிருப்ப தம்மா. 3

அதிவீரராமபாண்டியன்.

கார்கொண் டோங்குங் கமலமலர்க்
கண்ணன் புருஷோத் தமனினது
காந்த னுவான்; பணிபதிநின்
கவினுர் சையா ஸனமாகும்;
வேர்கொண் டோங்கும் மறைவடிவாம்
விகங்க ராஜன் வாகனமாம்;
வியன்பார் முழுதும் மோகமுற
வீட்டும் மாயை யதுநினது
ஏர்கொண் டோங்கும் யவனிகையாம்;
ஈசன் பிரமன் முதலாய
இமையோர் அவர்தம் மனைவியரும்
ஏவுந் தாஸ தாஸிகணம்;
சீர்கொண் டோங்குந் திருநாமந்
திருவாம்; என்னிற் சேயிழைநின்
சிறப்பி லெதனை யெவ்வாறு
சிறியோம் மொழிவ தறியோமே. 1

எண்ணற் கரிய இயல்பினவாய்
என்றும் இன்பம் பயப்பனவாய்
இலகும் நினது மஹிமைகளை
எழிலார் தனது மஹிமையைப்போல்
நண்ணும் அனைத்தும் நன்குணர்ந்த
நண்பிற் சிறந்த நாயகனும்
நாடி யின்ன வெனத்தெரிந்து
நவின்று நாட்ட வலனல்லன்,
மண்ணும் விண்ணும் மகிழ்ந்தளிக்கும்
வல்ல ஒருபேர் நாயகன்றன்

மஹிஷி யாய வனமயிலே!
மற்றுன் தயையைப் பெரியவர்பால்
கண்ணும் எளியேன் அடியனெனுங்
கருத்தாற் சிறிதும் பயமின்றிக்
கவின்மா மகிமை யுடையவுனைக்
கவிகொண் டேத்தி யிறைஞ்சுவனே. 2

கடியார் கமலத் தவிசுவக்கும்
கவினுர் அன்னப் பேடேநின்
கருணை தனக்குக் காரணமாம்
கடைக்க ணமுதத் தொருதுளியாற்
குடியார் புவனம் ஒருமூன்றும்
குறைவின் றோம்பப் படும்;அதனைக்
கொள்ளா விடின்றே கடிதழியும்
கொள்ளிற் பின்னும் படைத்தலுறும்
துடியார் மருங்குற் சுடர்க்கொடியே!
துவர்வாய்க் கிளியே! மலர்நெடுங்கட்
டோயோன் மனத்திற் கினியபசுந்
தோகை மயிலே! ஒருநாளும்
படியார் பவத்தில், அக்ஷரத்தில்,
பரம பதத்தில், மன்னுயிர்க்குன்
பதும மலர்நோக் கருளிலதேற்
பயன்மற் றெதுதான் உளதாமே. 3

மாசு பொருந்தா தனந்தம்தாய்
மாண்புற் றுயர்ந்த விபூதியதாய்
மற்றை யவற்றிற் பரமமதாய்
மன்னும் பெருமான் திருவடிவும்,

பேசு மதனிற் பிரியமதாய்ப்
பிறங்குந் திவ்ய மூர்த்தமதாய்ப்
பெரிது மத்யற் புதமாகிப்
பேண லுறுமவ் வுயர்வடிவும்,
வீசு மொளிசால் முன்னவற்றின்
வேறாய்ச் சுகத்திற் கிசைந்தவிதம்
விளையாட் டயரும் பொன்னுருவும்,
எவையோ வவற்றை நினக்குரிய
தேசு சிறந்த அனுரூபத்
திகழு முருவின் விபவத்தால்
திண்மை பொருந்தத் தழீஇயவெனத்
தேர்ந்திங் குரைக்குஞ் செழுமறையே. 4

பாலபாரதி.

உலகம் புரக்கும் பெருமான்றன்
உளத்தும் புயத்து மமர்ந்தருளி
உவகை யளிக்கும் பேரின்ப
உருவே! எல்லாம் உடையாளே!
திலகஞ் செறிவா னுதற்கரும்பே!
தேனே! கனிந்த செழுங்கனியே!
தெவிட்டா தன்ப ருளத்துள்ளே
தித்தித் தெழுமோர் தெள்ளமுதே!
மலகஞ் சுகத்தேற் கருளளித்த
வாழ்வே! யென்கண் மணியே!யென்
வருத்தந் தவிர்க்க வருங்குருவாம்
வடிவே ஞான மணிவிளக்கே!
சலகந் தரம்போற் கருணைபொழி
தடங்கட் டிருவே! சகமளித்த
தாயே! சரணஞ் சரணமிது
தருணங் கருணை தருவாயே.

அருட்பிரகாசவள்ளலார்.

அகிலாண்டேசுவரி ஸ்தோத்ரம்.

இருசுட ரெதிரா தெழிலியோ ரியல்பி
னிராதுதண் டலைமுடி கூடா
கருமண லொழுக்கு நீவநில் லாது
கதித்தசை வலம்புழு களையா
வுருவளர் கொன்றை கழுகுமெல் லென்று
வெனவிவை யொழித்தியன் மணமே
மருவிமெய் யடியார் மலவிருட் செறிவு
மடிக்குநின் பூங்குழல் போற்றி. 1.

இலகொளி மணிச்செயிலம்பகந் திருத்தி
யெறிகதிர் மகரவாய் பொறித்த
திலதமே லிடத்துச் செங்கதிர் தொடர்ந்த
சேயொளி யரவென நாற்றிக்
குலவம ரடுப்பிற் புறந்தரு நீர்மைக்
கொடுமர நாணுற வொளிவாய்ங்
தலவுறு மெண்ணுன் மதியும்வெண் ணிறமென்
றொழிக்குநின் வாணுதல் போற்றி. 2.

மாநிலம் விளக்குஞ் சுடர்க்கொளி கொடுக்கு
மகிழ்நனுர் விழிச்சுடர் மூன்று
மூனமில் காத லுளத்தெழ வணக்கி
யொளிர்தரு வதனமா மதியந்
தானழ கெறிப்ப மணந்தவுற் பலமோ
தண்ணமிழ் துணவுட னடுத்த
வீனமில் சகோரத் துணைகளோ வென்ன
விருந்தநின் கண்மலர் போற்றி. 3.

கண்ணளி யடுத்து நன்னிறம் வாய்ந்து
கதிருமிழ் மணியணி யணிந்து
தண்ணென வியற்கை நறுமண முயிர்த்துத்
தழைந்துவா டாதுசண் பகத்தை
யெண்ணறு மலரைக் குமிழினைக் காம
ரூபியை யிகல்கெடப் பொருது
வண்ணவார் கொடியின் வயங்குநின் னுசி
வளரொளித் திருவெழில் போற்றி. 4.

செய்யதா மரைதண் பனிக்குமுற் றழிந்துந்
திங்கண்முன் றிகழ்நல மொழிந்து
மையளாங் கண்ணி யொருத்தியைச் சுமந்து
மன்னுமுட் டாளதாய் நின்றும்
பொய்யதாய்க் கழியக் குமுதமு மென்றாழ்ப்
புலவன்மு னெழுநலஞ் சாம்ப
மெய்யவாம் பொருள்கள் விளைத்தருள் கொழிக்கும்
விமலைநின் செய்யவாய் போற்றி. 5.

முருந்திளஞ் சாயற் குடைந்தமஞ் ஞையதாய்
முளைத்ததன் னுடன்பிரி யாமற்
றிருந்துருக் காட்டாச் செயிரதா யொழியத்
தெள்ளொளி நித்திலம் விளைப்பட்

டருந்திறற் காப்புற் றுட்புரை நாணுற்
றலையவெண் முல்லைநெக் குடையப்
பொருந்துதண் ணமிழ்த மூற்றிருந் தொளிகால்
பொழியுநின் மணிநகை போற்றி. 6.

சிறைபடு பூவை கிள்ளையு மொருவர்
தேமொழி பயிற்றிடப் பயில்வ
வறைகுயி லெழுத்தி னுமொழி யறியா
தருஞ்சுவை யாழ்சுதந் திரமன்
றுறைசெய்தேன் செழும்பா லமிழ்தமுஞ் செவியின்
புகுவென விவையெலா மொழித்து
நிறைசுவை யினதாய்த் தன்னையே நிகர்த்து
நிகழுநின் குளிர்மொழி போற்றி. 7.

மயிரெறி கருவி தனதிழி தொழிலை
மதித்துமஞ் சிகனுறை தூங்கப்
பயிலுறும் வள்ளை கொடியதாய்ப் புனலிற்
படியவா ரூசனின் செவியி
னியலரு ளெனநிற் சுமந்தெழுந் தாட
வெழில்குலாய்க் காவிமே லணிந்து
செயிரறு மணிப்பூங் குழையொடு தோடு
செறிந்தநின் செஞ்செவி போற்றி. 8.

ஆரணங் கடந்த வருட்பெருங் கடவு
ளகமெனுந் தாமரை மலரப்
பூரண வொளிமிக் கெழுதலா விருளைப்
புரட்டுசெங் கதிரவ னேயோ
காரணங் கடந்த கண்ணுதல் வதனக்
கதிரவன் முனமலர் தலினுற்
சீரணி கமல மலர்கொலோ வென்னத்
திகழ்ந்தநின் திருமுகம் போற்றி. 9.

பாளையுட் பொதிந்து திரண்டபூங் கமுகின்
பாசொளிக் கண்டமோ நிலையா

கோளறு தரளங் கொழித்தொளிர் சங்கு
குழகனார் திருவுள மகிழ

வாளுமென் புள்ளின் குரலொடு மமிழ்த
மளவளாய் மங்கல நாணும்

வாளுமிழ் கலனு முருவென விலக்கி
வயங்குநின் கந்தரம் போற்றி. 10.

மழலைவண் டிமிருந் தொடலைசீர் சிதைய
வாரணை வாய்கடைப் புண்ண

முழவுவள் வாரின் பிணிப்பினா லிரங்க
மூங்கில்க ளினத்தொடு முரிஞ்சி

யழலிடை யவியா திருப்பினு மந்தோ
வரும்பய னெய்துழி யழியத்

தழவொளிக் கதிர்ப்பூ ணங்கத மணிந்து
துலங்கிய தோளிணை போற்றி. 11.

தங்குபன் மலர்க்கு மருங்கல மான
தாமரை நாண்மலர் குவித்து

மங்கத னரும்பை மலர்த்தியுந் திரியு
மலங்கொளிச் சுடர்கண்மை யாப்பக்

கங்கையை யணிந்த கண்ணுதல் வதனக்
கதிர்விழி புதைத்திசை தோற்றிப்

பங்கய மலரைக் காந்தளைத் தளிரைப்
பாற்றுநின் செங்கரம் போற்றி. 12.

கடகரி மருப்பு மத்தகத் துணையுங்
காமரு செப்பும்பொற் குடமுந்

தடவரைக் குவடுந் தாமரை முகிழுஞ்
சக்கர வாகமும் பந்துஞ்

சுடர்மணி வடமுங் கலவையு மமிழ்துந்
  தொய்யிலுங் கலந்தமு தேச
ரிடவிய மார்பங் கலத்தல்செய் யாவென்
  றிகந்தநின் னிளமுலை போற்றி. 13.

மூவரை யடக்கி மாலொரு வனையே
  முற்றுறச் சுமந்ததோ ளாலின்
மேவுபச் சிலையும் விலக்கியண் ணுந்து
  விளங்கிய மூலமுக டுருவித்
தாழ்வட மணியி னிளவெயிற் பிழம்புந்
  தயங்கிய நிதம்பமே கலையி
ஞேவில்பல் லொளியும் விராய்க்கிடந் திமைப்ப
  வொளிருத ரத்தெழில் போற்றி. 14.

கடிமலர்க் கொம்பர் கொடியலர் தூற்றுங்
  கைப்பிடி மின்னிவை நிலையா
துடிகடை பட்ட தராவிட மமிழுந்
  தூயநூல் பலவினைப் படுஞ்சீர்
முடிவறு மடங்கல் சிம்புளுக் கழியு
  மெனவிவை முனிந்துமொய்ச் சாப
வடிவுகொள் கணவன் மனமெலாம் வணங்க
  வணங்குநின் னிடுகிடை போற்றி. 15.

காமவே ளெரித்த கண்ணுதற் பரமன்
  கருத்தினை வணக்கிமேக் குயர்த்த
வாமமா ருரோம வல்லியென் றுரைக்கு
  மணிக்கொடி யசைவற நாட்டு
மேமமா ருந்திக் குழிமிசைத் தாய
  வெரிமணி விதானஞ்செய் பொலந்தே
ராமண வடங்கள் கிடந்தொளி யசும்பு
  மழகிய கடிதடம் போற்றி. 16.

பிணர்படு வடிவி னுட்புழை யுடைய
பெருங்களிற் றிருங்கர மிகந்து
வணர்நெடு வாளாற் றுணிபடக் குறைத்து
வரிசையி னுரித்திடப் பட்டு
நிணர்வனப் பிழக்குங் கதலியை நீக்கி
நிழன்மணி மகரவாய் செறித்துத்
துணர்படு மாவி னிளந்தளிர்ப் பட்டிற்
றுலங்குநின் கவான்றுணை போற்றி. 17.

பொற்பமர் பொன்னங் கிழியுடை படுவ
பூந்திரட் பந்தடி படுவ
வற்பமர் ஞெண்டு பங்கமுற் றலையு
மரபின வெனவெலா மொழித்துத்
தற்பரன் கரத்தாற் பிசைதொறு மமிழ்தந்
தந்தணி யொன்றுமெய் தாமே
யற்புத மான வியற்கைநல் லழகி
னமர்முழந் தாளிணை போற்றி. 18.

பெண்ணுரு வெடுத்து நின்னருட் கணவன்
பெரும்புயம் புணர்ந்தமா யவனின்
கண்ணுரு நிகர்ப்ப மீனுரு வெடுத்துக்
காதிடப் பட்டிதற் கேனு
நண்ணுரு வெடுத்து நிகர்த்துமென் றெண்ணி
நலத்தக வெடுத்தகூர் மமுமாங்
கெண்ணுரு வழிய வென்றிகொண் டிலகு
மெழிற்புறந் தாளிணை போற்றி. 19.

வந்தெதிர் பணியும் வானவர் சிரத்து
மற்றவர் செய்யகா விடத்துஞ்
சிந்தையி னிடத்து மறைமுடி விடத்துந்
திகழ்தரு புலவியின் முக்கட்

சுந்தர னலங்கல் வேணியி னிடத்துந்
துலங்குறத் தோற்றிநா யடியேன்
புந்தியி னென்று நீங்குத லறியாப்
பூந்தளிர்ச் சீறடி போற்றி. 20.

பயிலிய வுலகம் படைப்பவ னூர்தி
யாகிய படர்சிறை யனமு
மயினுதி நெடுவே லண்ணலா ரூர்தி
யாகிய மயிலுநிற் சுமந்து
செயிரறு மயிரா வணமுநேர் பணிந்து
திகழ்நடை திருந்தவே சறப்பல்
லுயிர்களும் வேத நெறியுளி யொதுங்க
வொதுங்குநின் னடையெழில் போற்றி. 21.

எழுதரு மறையு மெட்டுதற் கரிதா
யிலகியா னெழுதிடப் பட்டோ
ரெழுதசித் திரமுங் கைசெய்பா வையும்வீழ்த்
திளந்தளிர் கவற்றுமெல் லியலு
மெழுதுயர் மஞ்ஞைக் குறுத்துசா யலுங்கொண்
டெளியனேன் சிரத்துநீ முன்ன
ரெழுதிய வெழுத்துந் துடைக்குநின் வடிவத்
திருங்கவின் முழுவதும் போற்றி. 22.

நீடிய பரையா யாதியா யிச்சை
நீக்கமில் லறிவிருந் தொழிலாய்ப்
பீடிய லுலகிற் பேதமும் பேதா
பேதமு மபேதமு மென்னக்
கூடியுங் கூட லின்றியு மொன்றாய்க்
குறுகிய வுயிர்க்கெலாஞ் சுகமே
நாடிய முத்தி யருளகி லாண்ட
நாயகி யெனும்பெயர் போற்றி. 23.

மானே குயிலே பசுங்கிளியே
மயிலே புறவே நடையனமே
தேனே யமுதே நினையீங்குத்
தெரிசித் தேத்தப் பெறுதலினால்
யானே பெரிய தவஞ்செய்தேன்
யான்செய் தவமும் வேள்வியுமிங்
கியானே பயந்தந் திடப்பெற்றே
னெனக்கோர் குறையு மினியுண்டோ. 24.

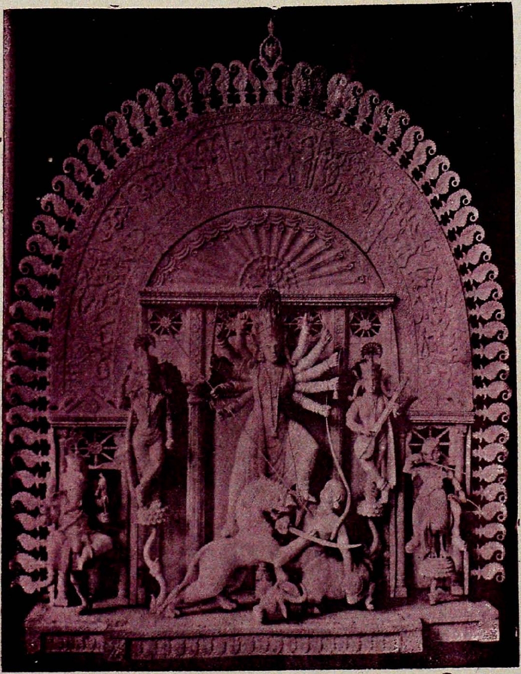

மஹிஷாஸுரமர்த்தனி.

உமையவள் பதிகம்.

உலகினுயிர் வகையுவகை யுறவினிய அருளமுதம்
உதவுமா னந்த சிவையே!
உவமைசொல அரியவொரு பெரியசிவ நெறிதனை
உணர்த்துபே ரின்ப நிதியே!
இலகுபர அபரநிலை இசையுமவ ரவர்பருவம்
இயலுற உளங்கொள் பரையே!
இருமைநெறி ஒருமையுற அருமைபெறு பெருமைதனை
ஈங்கெனை அளித்த அறிவே!
கலகமுறு சகலமல விருளகல வெளியான
காட்சியே! கருணை நிறைவே!
கடகரட விமலகய முகவமுதும் அறுமுகக்
கனவமுதும் உதவு கடலே!
அலகில்வளம் நிறையுமொரு தில்லையம் பதிமேவும்
அண்ணலார் மகிழு மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பரா
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 1.

கற்பவை யெலாங்கற்று ணுணர்பவை யெலாமனக்
கரிசற வுணர்ந்து கேட்டுக்
காண்பவை யெலாங்கண்டு செய்பவை யெலாஞ்செய்து
கருநெறி யகன்ற பெரியோர்
பொற்பவை யெலாஞ்சென்று புகல்பவை யெலாங்கொண்டு
புரிபவை யெலாம்பு ரிந்து
புகழவை யெலாம்புகழ்ந் துறுமவை யெலாமுறும்
போதவை யெலாமருளுவாய்.

நிற்பவை யெலாநிற்ப அசைபவை யெலாமசைய
நிறைவவை யெலாஞ்செய் நிலையேன்
நினைபவை யெலாநெகிழ நெறியவை யெலாமோங்கு
நித்தியா னந்த வடிவே!
அற்புடைய அடியர்புகழ் தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழு மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 2.

இக்கணம் இருந்தஇம் மெய்யென்ற பொய்க்கூரை
இனிவரு கணப்போதிலே
இடியா திருக்குமோ? இடியுமோ? என்செய்கோம்?
என்செய்கோம்? இடியு மெனில்யாம்
தெக்கணம் நடக்கவரும் அக்கணம் பொல்லாத
தீக்கணம் இருப்ப தென்றே
சிந்தைநைந் தயராத வண்ணம்நல் லருள்தந்த
திகழ்பரம சிவ சத்தியே!
எக்கணமும் ஏத்துமொரு முக்கணி பரம்பரை
இமாசல குமாரி விமலை
இறைவிபை ரவியமலை யெனமறைக ளேத்திட
இருந்தருள் தருந்தேவியே!
அக்கணுதல் எம்பிரான் தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சராமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 3.

பொய்யாத மொழியுமயல் செய்யாத செயலும்வீண்
போகாத நாளும் விடயம்
புரியாத மனமுமுட் பிரியாத சாந்தமும்
புந்திதளரா த நிலையும்

எய்யாத வாழ்வும்வே றெண்ணாத நிறைவும்நினை
என்றுமற வாத நெறியும்
இறவாத தகவுமேற் பிறவாத கதியுமிவ்
வேழையேற் கருள்செய் கண்டாய்;
கொய்யாது குவியாது குமையாது மணம்வீசு
கோமளத் தெய்வ மலரே!
கோவாத முத்தமே! குறையாத மதியமே!
கோடாத மணிவி ளக்கே!
ஐயான னங்கொண்ட தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 4.

பவமான எழுகடல் கடந்துமேற் கதியான
பதிநிலை யணைந்து வாழப்
பகலான சகலமுட னிரவான கேவலப்
பகையுந் தடாத படியோர்
தவமான கலனினருள் மீகாம னிலலது
தமியே னடத்த வருமோ?
தானு நடக்குமோ? என்செய்கேன்? நின்திருச்
சரணமே சரணம் அருள்வாய்;
உவமான மற்றபர சிவமான சுத்தவெளி
உறவான முத்தர் உறவே!
உருவான அருவான ஒருவான ஞானமே!
உயிரான ஒளியின் உணர்வே!
அவமானம் நீக்கியருள் தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 5.

சூரிட்ட நடையிலென் போரிட்ட மனதைநான்
சொல்லிட்ட முடனணைத்துத்
துன்றிட்ட மோனமெனும் நன்றிட்ட அமுதுண்டு,
சும்மா இருத்தி யென்றால்
காரிட்ட தற்குமுன் யாரிட்ட சாபமோ
கண்டிலேன் அம்மம்ம! ஓர்
கணமேனு நில்லாது பொல்லாது பூமியிற்
கறங்கெனச் சுழல்கின்றதே
தாரிட்ட நீயருட் சீரிட்டி டாயெனில்
தாழ்பிறவி தன்னி லதுதான்
தன்னைவீழ்க் துவதன்றி யென்னையும் வீழ்த்தும்இத்
தமியனேன் என்செய் குவேன்?
ஆரிட்ட சடையாளர் தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 6.

மாயையெனு மிரவிலென் மனையகத் தேவிடய
வாதனை யெனுங்கள்வர்தாம்
வந்துமன அடிமையை எழுப்பியவ னைத்தமது
வசமாக உளவு கண்டு
மேயமதி எனுமொரு விளக்கினை யவித்தெனது
மெய்ந்நிலைச் சாளிகை யெலாம்
வேறுற உடைத்துள்ள பொருளெலாங் கொள்ளைகொள
மிகநடுக் குற்று நினையே
கேயமுற ஓவாது கூவுகின் றேன்சற்றும்
நின்செவிக் கேற விலையோ?
நீதியிலை யோ?தரும நெறியுமிலை யோ?வருளின்
நிறைவுமிலை யோ? என்செய்கேன்?

ஆயமறை முடிநின்ற தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 7.

வெவ்வினைக் கீடான காயமிது மாயமென
வேதமுத லாகம மெலாம்
மிகுபறை அறைந்துமிது வெயின்மஞ்ச நிறமெனும்
விவேகர்சொற் கேட்ட றிந்தும்

கவ்வைபெறு கடலுலகில் வைரமலை ஒத்தவர்
கணத்திடை யிறத்தல் பலகால்
கண்ணுறக் கண்டுமிப் புலையுடலின் மானமோர்
கடுகளவும் விடுவ தறியேன்;

எவ்வமுறு சிறியனேன் ஏழைமதி யென்னமதி
இன்னமதி யென்றுணர்கிலேன்
இந்தமதி கொண்டுநான் எந்தவகை அழியாத
இன்பநிலை கண்டு மகிழ்வேன்?

அவ்வியம் அகற்றியருள் தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 8.

ஒளிமருவும் உனதுதிரு வருளணுத் துணையேனும்
உற்றிடிற் சிறுது ரும்பும்
உலகம் படைத்தமுதல் முத்தொழில் இயற்றுமென
உயர்மறைக ளோர னந்தம்

தெளிவுற முழக்கவது கேட்டும்நின் திருவடித்
தியானமில் லாம லவமே
சிறுதெய்வ நெறிசெல்லு மானிடப் பேய்கள்பாற்
சேராமை எற்கருளுவாய்;

களிமருவும் இமயவரை யரையன்மக ளெனவருங்
கருணைதரு கலப மயிலே!
கருதும்அடி யவரிதய கமலமலர் மிசையருட்
கலைகிளர வளரன்னமே!
அளிநிறைகொள் இதழிவனை தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 9.

நீறணிந் தொளிரக்க மணிதரித் துயர்சைவ
நெறிநின் றுனக்குரியவோர்
நிமலமுறு மைந்தெழுத் துண்ணிலை யுறக்கொண்டு
நின்னடிப் பூசை செய்து
வீறணிந் தென்றுமொரு தன்மைபெறு சிவஞான
வித்தகர் பதம்பரவு மோர்
மெய்ச்செல்வ வாழ்க்கையில் விருப்பமுடை யேனிது
விரைந்தருள வேண்டும் அமுதே!
பேறணிந் தயன்மாலும் இந்திரனும் அறிவரிய
பெருமையை யணிந்த வமுதே!
பிரசமலர் மகள்கலைசொன் மகள்விசய மகள்முதற்
பெண்கள்சிரம் மேவும் மணியே!
ஆறணிந் திடுசடையர் தில்லையம் பதிமருவும்
அண்ணலார் மகிழும் மணியே!
அகிலாண்ட முஞ்சரா சரமுமீன் றருள்பர
சிவானந்த வல்லி யுமையே! 10.

ஸரஸ்வதீ ஸ்தோத்ரம்.

படிக நிறமும் பவளச்செவ் வாயுங்
கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையும்—துடியிடையும்
அல்லும் பகலும் அனவரத முந்துதித்தாற்
கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி. 1.

புத்தகம் படிக மாலை குண்டிகை பொருள்சேர் ஞான
வித்தகம் தரித்த செங்கை விமலையை யமலை தன்னை
மொய்த்தகொந் தளக பார முகிழ்முலைத் தவள மேனி
மைத்தகு கருங்கட்செவ்வா யணங்கினை வணங்கல்செய்வாம்.

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை—தூய
உருப்பளிங்கு போல்வாளென் உள்ளத்தி னுள்ளே
இருப்பளிங்கு வாரா திடர். 3.

கம்பன்.

அன்பர்பால் நீங்காஎன் அம்மையே! தாமரைமேற்
பொன்பொருவு மேனியயன் பூவின்—மன்பெரிய
வாக்கிறைவி! நின்றாண் மலர்ச்சரணம் போன்றேனைக்
காக்கக் கடனுனக்கே காண். 1.

தவளமலர்க் கமலமிசை வீற்றிருக்கும் அம்மனையைச்
சாந்தம் பூத்த
குவளைமலர்க் கண்ணாளைப் பெண்ணாளும் பெண்ணமுதைக்
கோதி லாத
பவளவிதழ்ப் பசுங்கொடியை நான்முகனார் நாவோங்கும்
பாவை தன்னைக்
கவளமதக் கயக்கொம்பின் முலையாளைக் கலைமாதைக்
கருது வோமே. 2.

சங்கம்வளர்ந் திடவளர்ந்த தமிழ்க்கொடியைச் சரச்சுவதி
தன்னை யன்பர்
துங்கமுறக் கலைபயிற்றி யுணர்வளிக்குங் கலைஞானத்
தோகை தன்னைத்
திங்கணுதற் றிருவையருட் குருவைமல ரோங்கியபெண்
தெய்வந் தன்னைத்
தங்கமலை முலையாளைக் கலையாளைத் தொழுதுபுகழ்
சாற்று கிற்பாம். 3.

கலைபயின்ற வுளத்தினிக்குங் கரும்பினைமுக் கனியையருட்
கடலை யோங்கும்
நிலைபயின்ற முனிவரருந் தொழுதேத்த நான்முகனார்
நீண்ட நாவிற்
றலைபயின்ற மறைபயின்று மூவுலகுங் காக்கின்ற
தாயை வாகைச்
சிலைபயின்ற நுதலாளைக் கலைவாணி யம்மையைநாம்
சிந்திப் போமே. 4.

அருட்பிரகாசவள்ளலார்.

ஸ்ரீ ராமானுஜ சரிதம்.

நமது ஆசார்யனும் மாமாவுமாகிய பெரிய திருமலைநம்பி திருப்பதிமலையில் ஸ்ரீநிவாஸனுக்குத் தினந்தோறும் திருமஞ்சனங்கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பிப்பதையும் அதனால் ஸ்ரீநிவாஸன் ப்ரஸந்நனாய் இவரைத் தாதாவென்றழைத்துத் தீர்த்தம் வாங்கி நேரேயருந்தினதையும் கேள்வியுற்ற இளையாழ்வார் பேரருளாளன், பெருந்தேவித்தாயார்கள் இருவரும் வில்லிகளாய் வந்தபோது விரும்பி வாங்கியருந்திய கிணற்றிலிருந்து தாமும் நாள்தோறும் திருவாராதனகாலத்துக்குதவும்படி திருமஞ்சனம் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துவர நினைப்பதாகத் தாயாரிடம் தெரிவித்தார். தாயாரான பூமிப்பிராட்டியார்,

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥

𑌪𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।
𑌤𑌦𑌹𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌹𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥

"ஓரிலையோ, ஒருபூவோ, ஒருபழமோ, ஒரு உத்தரணி தீர்த்தமோ, பக்தியோடு ஒருவன் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்வானாயின் பரமைகாந்தியான அவன் பக்தியோடு கொடுத்த அதைப் பிரீதியோடேற்றுப் புஜிப்பேன்" என்ப

தாக கீதையில் சொன்ன விஷயத்தை நாஸ்திகர்களும் அங்கீகரிக்கும்படி ஸ்ரீநிவாஸன் நடத்திக்காட்டியதைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி இளையாழ்வாருக்கும் திருமஞ்சன கைங்கர்யத்துக்கு ஸந்தோஷத்தோடே அநுமதிகொடுக்க அவரும் மறுதினம்தொடங்கி அந்தக் *கிணற்றிலிருந்து பிரதி தினமும் ஒரு குடம் திருமஞ்சனம் கொண்டுவந்து பெருமாள் பிராட்டியாருக்கு ஸமர்ப்பிப்பதும் அநுஷ்டான காலம்போக மற்றைக்காலங்களில் வேதாந்தார்த்த சிந்தனை செய்வதுமாய்க் காலம்போக்கி வந்தார்கள்.

பெரிய சிஷ்யக்கூட்டத்தோடே கங்காஸ்நாநம் செய்யப்புறப்பட்ட யாதவப்ரகாசஸ்வாமிகள் உத்தேசித்த காலத்தில் கங்கைக்கரையைச் சேர்ந்தார்கள். சாஸ்திரமுறைப்படியாக ஸ்நாநம் நடந்தது. இராமாநுஜாசாரியர் பெருங்காட்டில் கொடிய ஜந்துக்களுக் கிரையாய்ப்போய்விட்டிருப்பாரென்றே நிச்சயமாய் அவர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருந்தபடியால் கோவிந்தபட்டரொருவரைப்பற்றி மாத்திரம் அவர்கள் என்னசெய்வதென் றாலோசிக்கலானார்கள்.

---

* இதற்குச் சாலைக்கிணறென்று பெயர். இது அக்காலத்தில் மிகப் பிரஸித்திபெற்றிருந்த ஒரு நல்ல ஜலக்கிணறு. பெருமாள் வில்லியாய் வந்து இளையாழ்வாரைக் காத்தது மார்கழிமீ த்திய கிருஷ்ணபக்ஷ ஷஷ்டி யென்று கூறுவார்கள். இவ்வைதிஹ்யத்தை யநுஸரித்துக் காஞ்சீபுரத்தில் வரதராஜஸ்வாமிக்குப் பெரிய உத்ஸவம் நடப்பதுண்டு.

"[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥"

என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகஸ்வாமிகள் யதிராஜஸப்ததியில் கூறியிருக்கிறார்கள்.

மந்த்ரபலத்தால் அவரை மயக்கிவிடுவதாய் நிச்சயிக்கப்பட்டது. யாதவப்ரகாசஸ்வாமிகள் மஹாமந்திரவாதியென்று முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருநாள் கோவிந்தபட்டர் கங்கையில் ஸ்நாநம்செய்து எழுந்தபோது கையிலொருலிங்கமிருந்தது. இதைக் கண்ட அவர் ஆச்சரியப்பட்டு அதை யதீசுவரருக்குக் காட்டி இதென்னவென்று கேட்கக் காசிவிசுவநாதன் உமக்குச்செய்த அநுக்கிரஹமென்று அவர்கள் கூறி மறுபடி அவரை ஸ்நாநம்செய்யச் சொன்னார்கள். அவர் அப்படியே ஸ்நாநம்செய்தெழுந்தபோது உடம்புமுழுதும் விபூதியும் கழுத்தில் ருத்திராக்ஷமணியுமாய் எழுந்திருந்தார். பிறகு யாதவப்ரகாச ஸ்வாமிகளின் மாயமென்றறியாமல் அவர் மதிமயங்கி யதீசுவரரிடம் சைவசமயதீக்ஷையும் பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும் பெற்று வீரசைவராய்விட்டார். இவருக்கு அதுமுதல் * உள்ளங்கை குளிர்ந்த நயினார் என்று பெயர் ஆயிற்று.

யாகஸ்நாநம் முடிந்தபின்பு கூட்டமெல்லாம் திரும்பிக் காஞ்சீபுரம்சேர்ந்தது. நயினார் வழியிலேயே யதீசுவரரது உத்திரவுபெற்று மதுரைமங்கலத்தில் அந்த லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து காளஹஸ்தியார் வேண்டுகோளால் அங்கேபோய்க் காளஹஸ்திநாதன் ஸன்னிதியில் ஸர்வாதிகாரியாய்க் கோவில் விசாரணையிலிருந்துவிட்டார்.

காஞ்சீபுரம்வந்த யாதவப்ரகாசயதிகள் திருமஞ்சனம் கொண்டுவரும் வழியிலே இராமானுஜாசாரியரைக்கண்டு திடுக்கிட்டுத் திகைத்து அவருக்கு அபாயம் நேர்ந்திருக்குமென்று தாம் துக்கப்பட்டதாகப் பலவகையாய் அபிநயித்துக்காட்டி அவர் தப்பிப்பிழைத்ததைப்பற்றிப் பலவகை

---

* உள்ளங்கைகொணர்ந்த நயினாரென்று பெயர் கூறுவார் சிலர்.

யும் ஸந்தோஷத்தை அபிநயித்து, 'நீர் இல்லாமல் என் கோஷ்டியே சோபையிழந்து கிடக்கிறது. நீர் பிரிந்ததினம் துடங்கிப் பாடம்சொல்லவே யெனக்கு மனமில்லாமலிருந்தது. பாடம் துடங்கும்வரை மாணுக்கன் பொறுப்பு, துடங்கியபின்பு முடிப்பது ஆசிரியன் கடனுகும். ஆகையால் நீர் முன்புபோலக் கோஷ்டியில் சேர்ந்து வாசித்து வேதாந்த பாடத்தை முடித்துவைக்கவேண்டும்' என்று சொல்லி அவர் முகமாய் வில்லிகள் வழியுதவி செய்ததைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு ஸர்வேச்வரனுன பரப்ருஹ்மமே இவருக்குத் துணைசெய்ய வேற்பட்டபடியால் இவருக்கு விரோதம் நினைப்பது தமக்கே இனி யபாயமாய் முடியுமென்று தெளிந்து கெட்டவெண்ணத்தைத் தாம் விட்டதுமன்றிச் சிஷ்யர்களுக்கும் வற்புறுத்திக் கூறிப் பயத்தையுண்டாக்கி இராமானுஜாசாரியரிடத்தில் மரியாதையோடு நடந்துகொள்ளும்படி செய்து கிரமப்படியவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு வேதாந்தபாட ப்ரவசனம் செய்துவந்தார்கள்.

பூர்வபக்ஷத்தில் இன்னும் சில விஷயம் வாசிக்கவேண்டிய குறையிருந்தபடியால் தாயார் நியமனப்படி திருமஞ்சன கைங்கர்யத்துக்குக் குறைவுவராமலே வேதாந்த பூர்வபக்ஷம் வாசித்துவந்தார் இராமானுஜாசாரியர். கோவிந்தபட்டர் உள்ளங்கை குளிர்ந்த நயினுராகச் செய்யப்பட்டதை இராமானுஜாசாரியர் முதலிலேயே தெரிந்துகொண்டுவிட்டபடியால் அவர் அதைப்பற்றி யாதொரு பிரஸ்தாபமும் செய்யவேயில்லை. இவர் என்ன நினைப்பரோ என்னும் பயத்தினுல் அவர்களாகவும் ஒன்றும் கூறவில்லை. பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பழகுவதுபோலிருக்கிறதேயென்று சில ஸமயம் இராமானுஜாசாரியருக்கு மனத்தில் பயம் தோன்றினுலும் ஆபத்பந்துவாகிய ஸ்ரீய:பதி அச்யுத

னுகையால் நம்மை நழுவவிடமாட்டானென்னும் மனோ திடம் அவருக்கு எப்போதுமிருந்தது.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இராமானுஜாசாரியருடைய் தாயார் பரமபதம் சேர்ந்துவிட்டார்கள். மாத்ரு கைங்கர் யங்கள் சாஸ்திரமுறைப்படி நிறைவேற்றப்பட்டன. இரா மானுஜாசாரியஸ்வாமிகள் தம் தர்மபத்னியோடு கிருஹ ஸ்த தர்மங்களை யாதும் வழுவில்லாமல் அநுஷ்டித்துக் கொண்டு அருளாளப்பெருமாள் திருமஞ்சன கைங்கர்ய மும் வேதாந்த பூர்வபக்ஷபடனமும் செய்துவந்தார்கள்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் வாஸம் செய்துகொண்டு விசிஷ்டாத் வைதஸித்தாந்தத்தை யுபதேசம் செய்து ப்ரவசனம்செ ய்துவருகிற ஆளவந்தார்ஸ்வாமிகள் ஏற்கனவே அப்போ தைக்கப்போதே யிளையாழ்வாரைப்பற்றியும், அவர் யாத வப்ரகாச யதிகளுக்கு எதிராக உபநிஷத்து வாக்கியங்களு க்கு ஸமரஸமாகப் பொருள் கூறி வருவதைப்பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருந்தவர்கள், கங்கா யாத்திரை விருத்தாந் தத்தையும் வில்லிகள் துணைசெய்த ஆச்சரியத்தையும், தீர்த்தம்வாங்கி யருந்தின விநோதத்தையும், பிறகு அவர் திருமஞ்சனங்கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பிக்கும் கைங்கர்யத் தையுங்கேட்டு ஸந்தோஷித்து இனி அவரே இந்த ஸித் தாந்தத்தைப் பாதுகாத்து நிலைநிறுத்தக் கடமைப்பட்டவ ராவர் என்று நிச்சயித்து அவரைப்பார்க்க விரும்பித்திவ்ய தேச யாத்திரை வியாஜமாய்ப் புறப்பட்டுச் சோழநாட்டி லும் நடுநாட்டிலுமுள்ள திருப்பதிகளில் ஸ்ரீயःபதியை ஸேவித்துக்கொண்டு காஞ்சீபுரம் வந்து சேர்ந்தார். இவ ரது சிஷ்யராகிய திருக்கச்சிநம்பிகள் பெருமாள்கோவில் என்கிற காஞ்சீபுரத்தில் அருளாளப்பெருமாளுக்குப் புஷ் பம் மாலை ஸமர்ப்பிப்பதும், ஏகாந்தமான ஸமயங்களில் ஆலவட்டங்கொண்டு வீசுவதுமாய்ப் பிரியாதஅடிமைகள்

செய்துகொண்டிருந்தார். இவரது அவதாரஸ்தலம் காஞ்சீபுரத்துக்கு வடகிழக்கு 35-மயில் தூரமுள்ள பூவிருந்தவல்லியென்னும் கிராமம். அங்கே ஒரு நந்தனவனம் ஏற்பாடு செய்து அதிலிருந்து புஷ்பம் மாலைகள் கொண்டுவந்து ஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்துவந்தார். அருளாளப்பெருமாளும் தாம் அர்ச்சாவதாரமாயிருக்கும் நிலையை மீறி மநுஷ்யாவதாரத்து நிலையாய் இவரோடு அப்போதைக்கப்போது நேரே ஸம்பாஷணை செய்வதும் அவரையெல்லாக் காலங்களிலும் தம் ஸமீபத்திலேயே யிருக்கும்படி செய்வதுமாயிருந்தார்.

இந்தத் திருக்கச்சிநம்பிகள் தமது ஆசாரியன் இவ்விடமெழுந்தருளுவதைக் கேட்டுப் பெரிய மரியாதையோடு எதிர்கொண்டழைத்து வந்தார். ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகள் ஸேவாக்கிரமமாகக் கரியமாணிக்கப் பெருமாள் ஸன்னிதியிலே ஸேவித்திருக்கும்போது யாதவப்ரகாச யதிகள் வேதாந்தபாடம் சொல்லிக்கொண்டே பெரிய கூட்டத்தோடு பிரதக்ஷிணமாய் வந்தார்கள். ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகள் அக்கூட்டத்தைக்கண்டு அது யாதவப்ரகாசர் கூட்டமென்று அறிந்துகொண்டு அதை நிதானித்துக் கடாக்ஷித்தார்கள்.

“रूपमेवास्यैतन्महिमानंव्याचष्टे” ‘ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே’

தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போதே இவர் இன்னாரென்று அறியப்பட்டாலும் திடமாய் நிச்சயப்படவேண்டியதற்காக ‘அக்கூட்டத்தில் இளையாழ்வார் யார்?’ என்று திருக்கச்சி நம்பிகளைக் கேட்டார்கள். அவர் குறித்துக் காட்டி வில்லி விருத்தாந்தத்தையும் கூறினார். அவரையழைத்து வார்த்தையாடினால் அவர் பூர்வபக்ஷம் வாசிப்பதற்கு விரோதமா மென்றும் யாதவப்ரகாசர் பின்னும்

ஏதாவது தீங்கு தேட இடமுண்டாகுமென்றும் நினைத்து அவரை யழைத்து வார்த்தை சொல்லாமலே யங்கிருந்த படியே அவரை அன்பாய்க் கடாக்ஷிக்க, கூட்டத்திலிருந்த இளையாழ்வார் இது காரணமென்று தெரியாமலே தலை வணங்கி மனது பலமுறை தண்டனிட, ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகள் பரமதங்களை ஜயித்து வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தைப் பிரதிஷ்டாபநம்செய்துகொண்டு வெகுகாலம் வாழக்கடவா யென்று அநுக்கிரஹம் செய்து முன்னே நடந்து ஹஸ்தி கிரி நாயிகையான பெருந்தேவியாரை ஸேவித்துக் கரிகிரி மேல் ஏறி அருளாளப்பெருமாளையும் தொழுது வணங்கி இளையாழ்வாரை ஸித்தாந்தஸ்தாபகராக்கவேண்டு மென்று ப்ரார்த்தித்து

"यस्य प्रसादकलया बधिरः शृणोति
पङ्गुः प्रधावति जवेन च वक्तिमूकः ।
अन्धः प्रपश्यति सुतं लभते च वन्ध्या
तंदेवमेव वरदं शरणं गतोऽस्मि ॥"

'𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌕𑌲𑌯𑌾 𑌬𑌧𑌿𑌰𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿
𑌪𑌙𑍍𑌗𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌜𑌵𑍇𑌨 𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑍂𑌕𑌃 ।
𑌅𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌤𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌚 𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾
𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌰𑌦𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 ॥'

என்று சரணாகதி செய்துவிட்டுத் திரும்பி ஸ்ரீரங்கம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

இராமானுஜாசாரியரைப் பார்த்த இடமாகிய கரிய மாணிக்கப்பெருமாள் ஸன்னிதியிலேயே 'யஸ்யப்ரஸாத கலயா' என்னும் சுலோகத்தால் சரணாகதி செய்ததாகச் சில கிரந்தங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அது முதலாக அந்த இடத்துக்கு (கரியமாணிக்கப் பெருமாள் ஸன்னிதியின் பக்கத்துக்கு) யமுனைத்துறை

வன் திருமுற்றமென்று பெயர் வழங்கியது. (யமுனைத் துறைவன் என்பது ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகளின் பெயர்களி லொன்று. முற்றமென்பது வெளியிடம். திரு - அடை மொழி.)

யாதவப்ரகாசயதிகள் அப்போது சிகாயஜ்ஞோபவீத மில்லாதிருந்தபடியால் அவரோடு ஸம்பாஷிக்கலாகாது என்று ஆளவந்தார் ஸ்வாமிகள் நினைத்து முன்னே நடந்து விட்டார்களென்றும், கங்கைக் கரையில்தான் யாதவர் அவைகளைத் தியாகம் செய்தவராகையால் ஆளவந்தாரைப் பார்க்க லஜ்ஜைப்பட்டுப் பின்தங்கினரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. காரணமெதுவாயினும் இம்மஹாபண்டிதர்களிருவரும் ஸந்தித்து ஸம்பாஷணம் செய்யவில்லை யென்பது உண்மையே.

அங்குளீயகப்ரதானம்.

Specially drawn by
Messrs. A. Sudarsanam & Son.

கம்பராமாயணம்.

சுந்தரகாண்டம்.

கடல் தாவுபடலம்.

கற்றறிந்த பெரியோர்கள் தன்னைத் திருவடியென்று சொல்லுதற்கு எற்பத் தன் பாதம் மாத்திரமே தெரியும்படி ஆகாசத்தை யளாவப் பெரிய திருவுருவங் கொண்டுநின்ற புருஷ சிரேஷ்டனான ஹநுமான் அம் மகேந்திர கிரியிலிருந்தபடியே சுவர்க்கலோகத்தைச் சமீபத்திற் கண்டு அது பொன் மயமாயிருப்பதனால் இலங்கையோவென்று ஸந்தேகித்துப் பின் தேவலோகமென்று நிச்சயித்துத் தான் தேடிவந்த மைதிலியார் அங்கே யில்லையெனச் சிந்தைமீட்ட காலத்தில், இலங்கா நகரத்தினது ஸ்வர்ணமயமான மதில்களையும் மணிகளிழைக்கப் பெற்ற மாடங்களோங்கிய வீதிகளையுங்கண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து அண்டங்களுந் திசைகளு மதிரும்படியாகத் தனது தோள்களைக்கொட்டி கர்ஜித்தான். அளவு காண வொண்ணாத பெரிய திருவடிவங்கொண்டு நின்ற வாதாத்மஜன் தன் பாதத்தை அம்மலையிலூன்றவே குகைகள்தோறுங் கிடந்த நாகங்கள் விஷாக்கினியையுமிழும் வாய்களையுடையனவாய்க் குன்றத்தினது வயிறுகீறிப்பிதுங்கிய குடர்களோ வென்னும்படி புறத்தே புரண்டுபோயின. சிங்கங்கள் இறந்து இரத்தத்தைச் சிந்தி யுள்ளேயே நசுங்கிப்போயின. பறவைகள் ஸமுத்திரம் நாணப் பேரிரைச்சலிட்டுப்பறந்து சூர்யனுடைய காந்தி

தெரியாமல் வானை மறைத்தன. யானைகள் தம் காதுகளை யடித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த வால்களை யுடையனவாய்ப் பிளிறின. புலிகள் கண் திறவாத தமது குட்டிகளை வாயிற் கௌவிக்கொண்டு ஓடின. அக்கு ன்றின் மீதுள்ள சுனையருவிகள் நானாவித மலர்களின் மகரந்தங்களையு மளைந்து செந்நிறமுற்று அம்மலையானது கீண்டு இரத்தத்தைச் சொரிந்தாற்போலப் பூமியில் வந்து வீழ்ந்தன. அப்பர்வதம் திடீ ரெனக் கீறி வெடிக்கவே மிக்க நடுக்கமெய்தி அங்குள்ள தேவமாதர் களெல்லாரும் மெல்லிய தளிர்க்கரங்களால் தங்கள் நாயகர்களை இறு கத் தழுவிக்கொள்ள அவ்வானவர்கள் இராவணன் கைலையைப் பறி த்த நாளில் அச்சமுற்றுப் பார்வதீதேவியாரால் தழுவப்பெற்ற சங்கர னைத் தனித்தனி யொத்து விளங்கினார்கள். இவ்வாறு நிகழுங்கா லத்துத் தேவரும் முனிவரும் மற்றும் மூவுலகத்தவர்களும் விரைவில் வந்து கூடி மலர்களையும் மணிகளையும் சந்தனத்தையும் வாஸனைப் பொடிகளையும் ஹநுமான்மீது வாரியிறைத்து "ஏ, வீர! 'அகஸ்தியர் பானம் பண்ணின இக்கடல் எம்மாத்திரம்? இதைத் தாண்டின் என் பெருமைக்குக் குறைவன்றோ?' என்றிகழாமற் செல்வாயாக" எனப் பிரார்த்திக்க மேருவுக்கு ஸமானமான ஹநுமானும் அதற்குஸம்மதித்து வாலை யுயர விசைத்துத் தாள்களை மடக்கி மார்பை யொடுக்கிக்கழுத் தினைச்சுருக்கி இரண்டு தடக்கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு கட்புலனு க்குத் தெரியாத வண்ணமாக பிர்ம்ம லோகத்தை யுரிஞ்சிக்கொண்டு விசையாக ஆகாயத்தி லெழும்பிப் போயினன். மாருதி சென்ற விசையினால் மரங்களும் மலைகளும் யானைகளும் மற்றுள்ளன பிறவும் உடனெழுந்து ஸ்ரீராமனது பணியென்று கொண்டு இலங்கைவரை யிலும் பாய்வனபோல வானத்திற் படர்ந்தன. சில விசையற்றவை களாய்த் தள்ளி விழுந்தனவென்னும்படி கடலில் வீழ்ந்தன. இவ்வாறு மிருகங்களும் விருக்ஷங்களுஞ் செடி கொடிகளும் மற்றுள்ள யாவும் வீழ்ந்து கடலைத் தூர்க்கவே ஸ்ரீராகவன் சேறுவதன் முன்னரே சேது வுண்டானாற்போலக் காணப்பட்டது. ஸமுத்திர ஜலம் கீண்டு இரு கூறாக விலகக் கீழேயிருந்த நாகலோகமெங்கும் வெளிப்பட்டு ஆங் குள்ள ரத்னங்கள் பிரகாசிக்க, வானரோத்தமன் அதனை நோக்கி அர வினுக் கரசர் வாழ்வையுங் காணுந் தவமுடையவனானேனெனக் களிப் புக் கொண்டான். நாகலோகத்தவர்கள் கருடன் தான் தனது பக்ஷங் களினால் கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு வருகின்றானோ வென்று மனோ

வியாகுலமுற்று மறைந்தார்கள். இவ்விதமாக, வாயு ஸூதனை ஹநுமான் முன்னம் வாயுவினு லொடிபட்டுக் கடலிற் செல்லுந் திரிகூட பர்வதம்போலவும், இராவணனை யின்னமும் அமுக்கவேண்டுமென்று வயிரங்கொண்டு சிவபிரானின்றிச் செல்லுங் கைலேயங்கிரி போலவும், ஊழிக்காலத்தில் வடபாற்றேன்றும் பூர்ணசந்திரன் போலவும், நெடுநாளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற தனதுபுதல்வனை திரிகூடாசலத்தைக் காண விரைந்து செல்லும் மேரு வரை போலவும், நக்ஷத்திரங்க ளுதிர, வானங்குழைய, மேரு குலுங்க, முடிவுகாலத்திலடிக்கும் பிதாவானவாயுபகவான் போலவும், தசக்கிரீவனுடைய நாசத்திற்கு அறிகுறியாக வடதிசையி லுதித்துத் தென்றிசைக்குச் செல்லும் கதிரவன்போலவும், கடலெல்லாங் கடக்கத் தாவும் ஆற்றல்மிக்க கருடன் போலவும் விசையாகப் படர்ந்து திரிவிக்கிரம னளந்த வானத்தையெல்லாம் வாலாலளந்து வானவரும் மருளும்படி சென்றான். வீரனது வால் இழிதொழில் புரியும் அரக்கர்களுக் கஞ்சியொளித்துச் செல்லுங் காலபாசமோ, மேருவைச் சுற்றிநின்று கருடன்வந் துற்ற காலத்துப் பிரிந்திட்ட நாகமோ என்னும்படி விளங்கிற்று. இப்படியாகக் குலபர்வதம் போன்றவனான ஸ்ரீராமதூதன் ஏகுங்காலேயில் மைந்நாகமென்னு மலே கடலினின்றுமெழுந்து ஆகாயத்தை யளாவிக் கொண்டு எதிரே வந்து தோன்றிற்று. எதற்குஞ் சலியாத தீரனான ஹநுமான் அந்த மால்வரையைவியப்புடன் கண்ணுற்று,இது என்னே! என்று ஐயமெய்திப் பின் தெளிந்து, இவ்வசலம் இவ்வாறு நிமிர்ந்து நிற்பின் நாம் மேற்கொண்ட காரியத்துக்கு இடையூ றுண்டாகும் எனச் சிந்தித்து அதனைத் தலேகீழாகப் புரட்டித் தள்ளிவிட்டு விண் மீது விரைவாகச் சென்றான். இவ்வாறு வீரன் தள்ளு முன்னம் கடலிலொளித்துநின்ற அக்குன்றம் சிந்தாகுலமுற்றுப் பின்னர் அன்பின் மிகுதியால் சிறியதோர் மனுஷ்யரூபத்தைத் தரித்து, "எந்தாய்! இதைக் கேட்பாயாக. என்னைச் சத்துரு பக்ஷத்தவனென்று எண்ணக்கூடாது. இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தைக்கொண்டு பர்வதங்களினுடைய பக்ஷங்களேயெல்லாம் சேதித்துவந்தகாலத்தில் இந்த தக்ஷிண ஸமுத்திரத்தில் உய்த்து வாயுபகவான் என்னேக் காத்தனன். அவனது அருமைப் புதல்வனதலின் நான் அன்பாற்றூண்டப்பட்டுச் செய்யும் கைம்மாறு பிறிதொன்றில்லேயேனும் சிகரத்திடை யிளேப்

பாறியிருந்து போம்படியாவது செய்யலாம் எனக் கருதி யுயர்ந்தேன். மேலும், ஸமுத்திர தேவதையும் 'கார்மேக வண்ணனான ஸ்ரீ ரகுவீர னது பணிபூண்டு ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு வாயுவின் மைந்தன் வருகின்றான்; அவனுக்கு இளைப்பாறு மிடமாகப் பெறுவாய்; இதனி னும் பெறக்கடவதான பேறு பிறிதொன்றுமில்லை.' என்று எனக்கு உரைத்திட்டது. ஆதலின், நீதியில் நின்றோய்! என்னை நற்றாயினு நல்ல னென்றுகொண்டு சிறிதுபோதிருந்து என்னு வியன்றதை அங்கீகரிப்பாயாக" என்று சொல்லிற்று. அவ்வுரைகேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷங் கொண்டவனாய், "நீ வருந்தவேண்டாம். நான் என் ஆசைபூரண மாகாமல் யாதொன்றையும் புசிக்க ஸம்மதியேன். தே னுக்குச் சமானமாகிய இன்பமான வார்த்தைகளோடு கூடின உனது அன்பு உண்டானபோதே நான் இருந்து சுவையுடையன பலவும் நுகர்ந்தவனானேன். இதன்மேலும் உதவக்கூடியது என்ன இருக் கின்றது. "அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப வாருயிர்க்—கென்போ டியைந்த தொடர்பு" என்னும் முதுமொழிக்கு நீயே நல்லதோர் உதாரணமாயினை. ஆராயுங்காலத்தில் அன்பினுஞ் சிறந்ததான பூஜை வேறு என்ன இருக்கின்றது. நான் விரைவாகச் சென்று இலங் கையை யெய்தி ஆண்டானது அடிமைத் தொழிலைப் பழுதில்லாமல் முடித்து மீளும்போது நின் விருந்தை யேற்றுக்கொள்வேன்" என்று வேண்டிக்கொண்டு பிரளய மாருத மென்னும்படி விரைந்து சென் றான். ஹநுமான் அக் கருங்கடலின்மீது மகாவேகமாகத் தாவிவரக் கண்ட சூர்யன், பாதம் பூமியில் பாவி நடவாத இளம்பிராயத்திலேயே நமது தேரின்மேற் குதிகொண்ட இவன் இவ்விதம் யாரைக் குறித்து எழுகின்றானோ என்று ஐயமுற்றுக் கலங்கினான். இங்ஙனம் பூமி யிருளும்படி யாகாசத்தையெல்லாம் தன் சரீரத்தால் மறைத்துக் கொண்டு செல்லும்போது அங்கே தேவர்களது பிரார்த்தனையின் படி மூவுலகத்தையுந் துன்பத்தினின்றும் விடுவிப்பதற்காக அவதரி த்தவனான ஹநுமானது நிஜமான பராக்கிரமத்தைத் தெரிவிக்கும் அபிப்பிராய முடையவளாய்ச் சுரஸை யென்னும் ஒரு பரிசுத்தை ஒரு அரக்கியின் உருவங்கொண்டு ஆகாசத்தை முட்ட வளர்ந்து எதிரே வந்து நின்று, "நெருப்பென்னும்படியான எனது கொடும்பசி யைத் தீர்ப்பதற்காக நீயே எதிர் பாராதிருக்க வலுவில் விரைந்து வந்தாய். ஏ, வீர! நீயே மாம்ஸ நாற்றம் வீசுகிற என்வாயில் வந்து புகு

வாய்; இதைத்தவிர உனக்குவேறு கதியில்லை' என்று சொல்லித் தடுத்தாள். அதுகேட்டு, "அபலையான நீ பசிகொண்டு என்னை உண்ண இருப்பதும், நான் உனக்கு எனது சரீரத்தை ஆகாரமாகக் கொடுக்க நேர்வதும் மிகவும் நேர்த்தியாக இருக்கிறது" என்று சொல்லிப் பரிஹஸித்து, "நல்லது, நான் போய்த் தேவர் நாயகனுன ஸ்ரீ ரகுபதியினது ஏவலை முடித்துத் திரும்பும்போது அப்படியே செய்கிறேன்" என்று சொல்லலும், அரக்கி யுருவங்கொண்ட அந் நங்கை "நான் இப்போது உன் சரீரத்தைத் தின்றே பசி தணியப்போகிறேன். இது நிச்சயம்" என்றலும், ஹநுமான் "நான் உனது குகை போன்ற வாயில் பிரவேசிக்கிறேன், சக்தியுண்டானுல் தின்பாயாக" என்று உரைத்துத் தன்னை விழுங்கநின்ற அவளது பெரிய வாய் சிறிதாம்படி பெருத்து உடனே சுருங்கி அவள் வாயில் நுழைந்து மேகத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு கிளம்பும் மின்னலைப்போல நொடிப்போதில் அவளுடலைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டான். அதுகண்ட தேவர்கள் 'மாருதி வல்லவன்' என்று சொல்லிப் புஷ்பத்தை வருஷித்து ஆசீர்வதித்தார்கள். சுரசைப் பெயர்கொண்ட அத் தூயவளும் தாயினுமிக்க அன்புகொண்டு அனுமானைப் பலவாருக ஸ்தோத்திரம்பண்ணினுள். பொன்மேனி கொண்ட ஹநுமான் அவளை ஆசீர்வதித்துவிட்டு ஆகாசத்திற் கிளம்பிக் கின்னரர் கீதங்கள் பாடத் தெய்வமங்கையர் நர்த்தனம் புரிய, பூதங்கள் புகழ, பிராம்மணுேத்தமர்கள் வேதமியம்ப, தென்றல் விருந்து செய்ய, வித்தியாதரர்களது வீணுகானத்தைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்டுக்கொண்டே செல்லுமளவில் ஆலாஹலம் என்னும் விஷத்துக்கு ஒப்பவளான அங்காரதாரையென்னும் ராக்ஷஸி அக் கடலின்மீது மற்றோர் கடல் நிற்பது போலப் பயங்கரமான தனது வாயைத் திறந்துகொண்டு 'என்னை யாரடா கடந்து செல்பவன்' என்று எழக்கண்டு அஞ்சனை சிங்கன் அவள் வயிற்றைக் கிழிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துக்கொண்டு அவளுடையவாயிற்புகுந்து அவ்வரக்கியின் குடலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வெளிப்பட்டு, ஒரு மலைக்குகையிற் பிரவேசித்து அநேகம் பாம்புகளோடு அதி சீக்கிரத்தில் வெளிப்படுங் கருடன்போலத் தோன்றக் கண்டு தேவர் முதலானவர்கள் ஆச்சரிய மடைந்து பலவிதமாகவாழ்த்தினுர்கள். ஹநுமானும் ஆகாசமார்க்கமாகவே போய் இலங்கையிலுள்ளதோர் பவளமயமான பர்வதத்திற் பாய்ந்தான். பாயவே அந்த

இலங்கா நகரம் காற்றினு லலையுண்டு தகர்ந்து தள்ளாடு மரக்கலம் போல அசைந்து தகர்ந்தது. ஹநுமான் அவ் விலங்கையைக் கண்ணிற் கண்டு ஸ்வர்க்கலோகமும் இதற்கு ஈடாகாது என்று வியந்து எழுநூறு யோஜனை தூரம் விஸ்தாரமுள்ள இந்த நகரத்தில் திரிலோகத்திலுமுள்ள சிறந்த பொருளெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றனவென்றால் இதனை முழுதுங் கண்டு யாரே சொல்ல வல்லவரெனப் புகழ்ந்து நின்றான்.

நிலாத்தோற்றபடலம்.

பொன்னாலும் மணிகளாலுஞ் செய்யப்பட்டுச் சந்திரமண்டலத்தையளாவி மாடங்களோங்குவதையும், அம்மாடங்களின் நிலாமுற்றத்தை யடுத்து ஆகாச கங்கை யோடுவதையும், மரமெல்லாங் கற்பகமாய் மனையெல்லாங் கனகமாய் விளங்குவதையும், தெய்வமங்கையர்கள் அரக்கியர்க்குப் பணிவிடை செய்வதையும், தேவர்கள் வலியொடுங்கி அரக்கர்க்குக் குற்றேவல் புரிவதையுங் கண்ணுற்று இது தவஞ் செய்த தவமென வியப்புறுவான். இராவணனுக்குத்தோற்றனவென் றிகழ்தலினால் புறம்போன திக்கஜங்களும், ஈசன் பெற்ற ஐங்கரக் களிறும் நீங்கலாகவுள்ள கணக்கற்ற பல உத்தம யானைகளையும், சூரியன் தேரையொழிந்த பல உன்னத ரதங்களையும், அக் கதிரவனது எழு குதிரைகளும் போக மற்றுள்ள அளவிட வொண்ணாத பல ஜாதி அச்வங்களையும், மகா விஷ்ணுவின் திருவயிறோ என்னும்படி யாயுள்ள கரையில்லாத பல ஜீவகோடிகளையும் நோக்கி இவை பல நாள் முயன்ற தவத்தின் பயனல்லவோவென்று தவத்தின் பெருமையைக் கொண்டாடுவான். அழகு குடிகொண்ட அவ்விலங்கா நகரத்தின் காந்தி வீசுதலால் அரக்கர் கருநிறந் தீர்ந்தவர்களாய் விளங்குவதையும், சந்திரன் மறுவற்றவனாய்ப் பிரகாசிப்பதையும், கருங்கடல் உருக்கிய செம்பொன்னை யொத்து ஒளிர்வதையும் பார்த்து மயங்குவான். சந்தனம், கஸ்தூரி, கற்பகமலர் இவற்றின் சேர்க்கையால் அவ் வுவர்க்கடல் பரிமளம் வீசுவதை நாடுவான். தெய்வத் தச்சனைப் புகழ்வேனா? அரக்கர் மெய்வருந்திச் செய்த தவத்தை வியப்பேனா? விருஷபவாகனனது ஐயப்பாடில்லாத வரத்தைத்தான் மதிப்பேனா? யான் யாரை என்னென்று துதிப்பேன்? என்று சிந்திப்பான். மீண்டும், அந்நகரத்தினது மதிலைக் கடக்கமாட்டாது சூரியன் விலகிப் போவதையும், இழையும், ஆடையும், மாலையும், சந்தனமுமாகிய

இவற்றை யேந்திக்கொண்டு இரண்டுநிதிகளும் வேலைக்காரர்களைப் போலப் பக்கத்தேநின்று வேண்டும்போது கொண்டுவந்து தொடுப்பதையும் தெரிந்து நான்முகனையும் அவன் உரைகொண்டு படைத்த விசுவகர்மாவையும் பலமுறை புகழ்வான். மகரவீணையின் நாதத்தால் கடலோசை யடங்குவதையும், அகிற்புகையால் மேகங்கள் தெரியாமல்அழுந்துவதையும்,அரக்கரும்அரக்கியரும் வெறுத்து நீத்த ஆபரணங்களால் வெற்றிடமின்றி வீதி நிறைந்திருப்பதையும் நாடி யதிசயிப்பான். கணக்கில்லாத வரபல புஜபலங்களைப் பெற்று வீரக் கழலணிந்த காலும், வேல்முதலிய ஆயுதங்கள் பிடித்த கையும், மாதர் முலைத் தடங்களி லெழுதிய கோலங்கள் படிந்த மெய்யு முடையராய்ப் பிர்ம்மா முதலாக மற்றுள்ள எல்லாவுயிர்களும் தங்களுக்கு உறையிடவும் போதாதபடி வரம்பின்றி மிகுந்த அரக்கர் கூட்டங்களைக் கண்டு, நான் திரும்பிப்போய் நாயகனுக்குச் சொல்லும்போது விற்படை பெரிதென்பேனோ? வேற்படை மிகுமென்பேனோ? வாட்படை வலிதென்பேனோ? கற்பணம், தண்டு பிண்டிபாலம் என்னும் இப்படிப்பட்ட நற்படை யதிக மென்பேனோ? என்னென்று சொல்வேனென இவ்வாறெல்லாம் ஆலோசித்து நின்று, இனி நான் இவ்விதமிருப்பின் அரக்கர்கள் வந்து காண்பினுங் காண்பார்கள் என்று கருதித் தன் பெரிய மேனியைச் சுருக்கிக்கொண்டு அம்மலையின்மீதே யிருந்தான். சூரியனும் மேல்கடலில் வீழ்ந்து மறைவதாயினன். மறைதலும், சுயபுத்தி யில்லாதவனும், கற்றோர் சொல்லக் கேட்குங் குணமில்லாதவனும், தனக்குப்பின் வரும் அனர்த்தம் இன்னதென் றறியும் ஞானமில்லாதவனும், நீ வழிக்கே காரணமாய்ப் பொருளைத் தேடியவனுமுள்ள இராவணனது பாவத்தைப்போலவும், ரூபகுண ஔதார்யங்களில் தனக் கீடில்லாத ஸ்ரீ தாசரதியினது தேவியாரைச் சிறை வைத்தான் என்னும் அவனது கொடும்பழி போலவும் எங்கும் இருள் வந்து மூடிக்கொண்டது. அப்போது அரக்கர்களெல்லாம் வெளிப்பட்டு இராவணனது கட்டளையின்படி சிலர் இந்திர லோகத்திற்குப் போவதையும், சிலர் சந்திரமண்டலத்திற்குச் செல்வதையும், சிலர் யமபுரத்திற் கேகுவதையும், தேவமாதர்களும், வித்தியாதர ஸ்திரீகளும், நாக கன்னிகைகளும் மின்னினங்கள் சஞ்சரிப்பனபோல அவ்விருளிற் சென்று அரக்கிமார்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதையும், 'நிரம்

பவும் தாமதமாய்விட்டது; அரக்கர்கள் கோபிப்பார்கள்' என்று நடு நடுங்கித் தாங்களணிந்துள்ள முத்தாரங்களும், முடிகளும், மாலைகளும், உத்தரீயங்களுஞ் சரிந்து விழத் தேவர்களோடுவதையும்பார்த்து ஆச்சரிய மெய்தினன். அக்காலை, தீவினை யென்னும் நெருப்பினால் தகிக்கப்பட்டு உலர்ந்துபோய் மாருதி யென்னும் மழையினால் திரும்பவும் தர்மமானது முளைப்பதுபோலச் சந்திரன் உதயமானான். 'இராகவன் தூதன் வந்தான்; இனி இந்திரனும் வாழ்ந்தான்' என்று ஸந்தோஷிக்கின்ற கீழ்த்திசை யென்னும் ஸுந்தரியினது முகம் போலவும், 'இனி என் பகை தொலைந்தது' என்றெழுந்த இந்திரனது வெண்கொற்றக் குடைபோலவும் அத்தண்மதி யொளியுற்று விளங்க, ஆகாசமானது திங்களென்னும் வெள்ளிய குடத்தினால், பாற்கடலை மொண்டு பாலைச் சொரிந்தாற்போல எங்கே பார்த்தாலும் சந்திரிகைவிரிந்து பரவுவதாயிற்று. ஹநுமான் மீது தேவர்கள் வருஷித்த புஷ்பங்கள் அரக்கர்க்கஞ்சிக் கீழ்விழ மாட்டாமலும், திரும்பவும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போக வலியில்லாமலும் ஆகாயத்திலேயே தங்கினாற்போல நக்ஷத்திர கணங்கள் பிரகாசித்தன. இரவினது ஒரு பகுதியும், அவ் விரவைப் போக்கிய நிலவினது ஒருதுண்டும் தம்முட் பகைகொண்டு போர்புரிவனபோல மல்லிகை மலர்களில் வண்டுகள் தங்கியிருந்தன. அந்தக் கடிமதி லிலங்கைக்கு வெள்ளிய துகிலினால் உறையிட்டது போலச் சந்திரனுடைய பசியகிரணங்கள் ஓரிடந் தப்பாமல் எங்கும் நுழைந்து நிறைந்தன. மேலும் அந் நிலாவானது காகுத்ஸ்தனது பாணத்தைப்போல அதி விரைவாகச் சென்ற ஹநுமானைத் துணையாகக்கொண்டு இலங்கா நகரத்திற்கு வந்து பரவிய ஸ்ரீரகுநந்தனர்களது புகழ் போலவும் பொலிவுறத் தோன்றிற்று.

இலங்கைமாதேவி வதைப்படலம்.

இவ்வாறு நிகழுங்காலத்தில், கபிசிரேஷ்டனான ஹநுமான் எவ்வழியாக இதிற் பிரவேசிப்பது என்பதை யுணர்ந்து, ஆழியை அகழாகக்கொண்டு வானுலகை முட்டி யோங்கிய பொன்னாலாகியதோர் மதிலையுற்று, அம் மதிலின் உயர்ச்சி கண்டு வியந்து, பின் யமபுர வாசலைப் போன்ற அந் நகர வாசலையும், அவ்வாசலைச் சூலம், மழு, வாள், அயில், தோமரம் முதலிய பற்பல விதமான ஆயுதங்களையு மேந்திக்கொண்டு பங்குனியில் மலர்ந்த பலாசவனமோ என்னும்

படி செம்பட்ட மயிர்த்தலையரான பல அரக்கர்கள் காத்துக்கொண்டிருப்பதையும் நோக்கி, 'இவ்வாசல் வழியாகப்போவது மிகவும் அரிது; அன்றியும் இவர்கள் வைத்த வாயில்வழியாகப்போவதும் அழகன்று; சூரியனைத்தொடும் இம் மதிலைத் தாண்டியே உட்புகுவேன்' என்று ஒரு பக்கமாகப் போயினன். அங்கே ஒரு அரக்கி எட்டுத் தோளும் நாலு முகமும், சுழல்கின்ற கண்ணும், அச்சந் தருகின்ற நூபுரமணிந்த காலும், மழைபோல் முழங்கும் குரலும், மின்போல் ஒளிர்கின்ற ஆபரணங்களு முடையவளாய் வேல், வாள், சூலம் முதலிய ஆயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமனுக்கும் நடுக்கமுண்டாம்படி பயங்கரமாய் "நில், நில்' என்று தனது கோரதந்தங்களையுடைய வாயைத் திறந்து சொல்லிக்கொண்டே மாருதியின்பால் வந்து, "அட அறிவில்லாய்! வீணே இம் மதிலைத் தாவி என் கோபத்துக் காளாகாதே, ஓடிப் போ" என்று கனன்று கூறினள். அது கேட்ட ஹநுமான் 'இவ் வூரைப் பார்த்துவிட்டுப் போக வந்தால் உனக்கேன் இந்தக் கோபம்' என்று தணிந்து வார்த்தை சொல்ல, அக்கொடியாள் "போ என்றால் போகாமல எதிர்த்தும் பேசுகிறையா? திரிபுராந்தகனான ருத்திரன் முதலியோரும் எனக்கு அஞ்சுவர். அப்படி யிருக்க நீ யாரடாவன் பயமின்றித் தாவ முயல்கிறாய்? மேலும் உன்னால் தாண்டத்தான் முடியுமா?" என்று கூறி நகைத்தாள். ஐயனும் அவள் நகைப்பதைக் கண்டு நகைத்தவளவில், அவள் மிக்க சினங்கொண்டு சூலத்தாற்குத்த முயல, ஹநுமான் அவற்றையெல்லா முறித்தெறிந்து அவளையும் ஒரே யடியால் அடித்துக் கீழே தள்ளினன். அவளும் இடியுண்ட நாகம் போலக் கீழ் வீழ்ந்து ரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் பின்னரெழுந்து ராமதூதனுக்கு முன்னின்று, "ஐயனே கேட்பாயாக; நான் பிர்ம்மதேவனது கட்டளைப்படி இந் நகரைக் காப்பவளாவேன். இலங்காதேவி என்பவள் நானே. தீத்தொழில் புரிந்ததால் இவ்விதமாயினேன். 'எப்போது ஒரு குரங்கு உன்னைக் கைத்தலத்தாற்புடைத்துச் செல்லுமோ அப்போது என்னைக் காண்பாய், நகரமும் உடனே அழியும்' என்று நான்முகன் கூறியிருக்கின்றான். அப்படியே முடிந்தது. அறம் வெல்லும், பாவந் தோற்கும், என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இனி உன்னால் எல்லாக்காரியமுங் கை கூடும். நீ தாராளமாய்ப் போவாய்" என்று சொல்லிவிட்டுப் பிர்ம்மலோகம் போய்ச்சேர்ந்தாள்.

ஊர்தேடுபடலம்.

வீரனான ஹரிபுங்கவனும் ஜாநகீகாந்தனுடைய திருவடிக்கமலங்களை மனத்தால் வணங்கித் துதித்து அந்தப் பொன்மதிலைத் தாவி அப்புறம் புகுந்து, நிர்த்தோஷமான மணிகளாலிழைக்கப்பட்ட மாட கோடிகள் பேரிருளையெல்லாம் விழுங்கிப் பகலாக்குகின்ற அழகைக் கண்ணுற்று, சூரியன் தான் உதித்து விட்டானோ வென்று திடுக்கிட்டு, "நியாயந்தான், 'இந் நகரத்தின் மாடங்களே இருளை யகற்றிப் பகல் செய்யக் கூடியவையாயிருக்க நான் இருப்பது மிகைதானே' யென்று நாணமுற்றுக் கதிரவன் விலகிப் போகின்றான்போ லிருக்கிறது. உண்மையைப் பார்க்கின் அத்திவாகரன் இந்நகரின் மதிலிற் றோன்றுவானாயின் அவன், தன்முன் தோன்றும் மின்மினியினுங் கேடுகெட்டு விளங்குவானென்பதில் சிறிது மையமில்லை" என்று வியப்பெய்தினான். இவ்வாறு மாடங்கள் இரவைப் போக்குவதால்தான் இம்மூதூரிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் நிசாசரர்க ளானார்போலும் என்று எண்ணினான். இவ்விதம் பற்பலவாக இயம்பி, ரகுகுல திலகனான ஸ்ரீ ராகவனது புகழ்போலவும், தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தை யளித்த மந்தர பர்வதம் போலவும் உயர்ந்து திரண்ட புஜங்களை யுடையவனான ஹநுமான் வீதிவழியாக ஏகுதல் கூடாதென்று நினைந்து, தன் பெரிய திருமேனியைச் சுருக்கிக்கொண்டு பூக்கள் தோறும் தாவிச்செல்லும் வண்டைப்போலக் கடல் கடந்த தனது காலால் மாடங்கள்தோறுஞ் சென்று தேடுவான்; பலவிதமான சாலைகள்தோறும் எய்தி நாடுவான்; யானைக்கூடந்தோறும் போய்ப் பார்ப்பான்; குதிரைப்பந்திகள்தோறும் ஏகி யாராய்வான்; இப்படி ஒவ்வொரு இடமாகச் சோதித்துச் செல்லும்போது அங்கங்கு சுவர்களிலிழைக்கப்பட்ட நானாவிதமான மணிகளின் சாயையால் வாயுபுத்திரன் கறுப்பாயும், வெண்மையாயும், சிவப்பாயும் நிறம் மாறுபட்டுச், காண்பதற்கு எளியவனாயும் அரியவனாயும் விளங்கும் மகாமாயனான தன் உள்ளத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ ராகவனது வியாபாரத்தைக் கைக்கொண்டவன் போலக் காணப்பட்டான். இங்ஙனமாக, அமரர் மாதர் ஆகாசகங்கையின் தெண்ணீர் கொண்டு நீராட்டக்கற்பகச் சோலையிலிருந்து மஞ்சன மாடுகின்றவர்களையும், தாங்கள் தளிர்க்கை நோவ அளந்தெடுத்தமைத்த வீணையின் ஓசையைக் கெடுக்கும்படி முழங்கிற்றென்று மேகத்தினது 'வாயைப் பொத்துகின்றவர்

களையும், அழகிய பூம்பந்தலின் கீழ்ச் சுவர்ணமயமான நடனசாலையில் கந்தர்வ ஸ்திரீகள் நர்த்தனம் புரியக்கண்டு மகிழ்கின்றவர்களையும், தாங்கள் தங்கள் நாயகர்களின்மீது வைத்த காதலாகிய பயிர்க்கு நீர் வார்ப்பதுபோல மதுபானம் பண்ணிக் களிக்கின்றவர்களையும், பாதத்திற்குச் செம்பஞ்செழுதி, மேனியில் அளவில்லாத வாசனையையுடைய கலவையைப் பூசிக், கண்ணென்னும் வாளுக் கஞ்சனந் தீட்டிக் கற்பகம் கொடுக்க வாங்கி நல்ல பூஷணங்களைத் தெரிந்து தரித்துக் கோலஞ்செய்து கொள்ளுகின்றவர்களையும், வள்ளத்திலுள்ள கள்ளில் தங்கள் முகம் பிரதிபலிக்க அவற்றைக் கண்டு கணவரைக் கோபிக்கின்றவர்களையும், நாயகர்களைப்பிரிந்த தாபத்தால் ஸ்தனங்களிற் பூசிய கலவை தீயும்படி வளைக்கையால் வதனத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு மிக்க வருத்தத்தோடு அந்நாயகர்களை யெதிர்பார்த்து நெடுநேரமிருந்து சோர்கின்றவர்களையும், மிக்க காதல் தூண்டுதலால் வழிமேல் விழிவைத்துச், சென்றுவந்த தூதியர்களது முகத்திற் புன்னகை கண்டு உயிர்வந்து துடிக்கின்றவர்களையும், அரம்பை மாதர்கள் மங்கள கீதம் பாட கிருக தேவதைகளுக்குத் திருவிழாச் செய்பவர்களையும், நாயகர்களோடு ஊடினவர்களாய்ப் பிரிந்து தங்கள் உணர்வு உள்ளம் மற்றுள்ள கரணம் எல்லாம் அவ்வன்பரைத் தொடர்ந்தொழியத் தாமும் தமது பிராணனுமாக மீண்டு கதவையடைத்திருந்து வருந்துகின்றவர்களையும், கின்னரர் முதலியோர் கீதம் பாட முத்தாற் செய்யப்பட்ட விமானத்திலேறிப் பன்னகமகளிர் பல்லாண்டு பாடப் புதிய கிருகத்தில் பிரவேசிக்கின்றவர்களையும், முரஜம் முதலிய மங்களவாத்தியங்களொலிக்க தேவ ஸ்திரீகள் வாழி பாட விவாகம் செய்துகொள்ளுகின்றவர்களையும் சென்று சென்று நோக்குவான். யக்ஷ, கின்னர, வித்தியாதர மாதர்களையும் மயக்கற நாடிச்செல்வான்.

இவ்வித மேகு மாருதி ஒரு பெரிய மலைபோற்கிடந்து உறங்கும் கும்பகர்ணனைக் கண்டான். எழு யோசனை யகன்று எழுயோசனை யுயர்ந்து அஷ்ட திகந்தங்களிலுமுள்ள இருளையும் நீக்கும் காந்தியுள்ளதாய் ஓங்கியவோர் ரத்ன மண்டபத்தின் நடுவில் திவ்யமான ஓர் படுக்கையில் பன்னக அரசனோ, கரிய ஸாகரமோ, இருளெல்லாம் ஒருவழித் திரண்டதோ, அன்றித் தீவினைதான் இவ் வுருக்கொண்டு வந்ததோ என்னும்படி கிடந்து, கடலிலே முழுகிப் பாரகங்களை யுருக்

கின்ற கற்பகச் சோலையின் வாசனையை யளைந்து இனிய தென்றற் காற்று வந்து வீச, வானவர் மகளிர் கால் பிடிக்கத் தூங்குகின்ற அக் கும்பகர்ணனுடைய மூச்சுக் காற்றானது வாசலின் புறத்தே வந்து அங்கே சென்றுகொண்டிருந்த ஹநுமானை நிறுத்தி மகா பராக்கிரம சாலியான அக்கும்பகர்ணனுடைய மூக்கினருகில் இழுத்துக்கொண்டு போய் விட, அது கண்ட ஹநுமான் மிகக் கூச்சமுற்றுக் குதித்து விதிர் விதிர்த்த கையினையுடையனாய், உலகெல்லாம் ஒருங்கே துடைக்கும் மாருதமானது பிரளயத்தினது வருகையை யெதிர்பார்த் துழல்கின்றதோவென்னும்படியான பெரிய சுவாசத்தையும், சந்திரன் தனக்குப் பகை யென்பதாகக் கருதி அதனை யிரு பிளவாக்கி யருந்து கின்றானோ என்னும்படி இரு கடைவாயிற் றோன்றும் வக்கிர தந்தங் களையும் பெற்று மந்திரத்தால் தடைப்பட்ட நாகம்போலவும், யுகமுடி வின் வரவு பார்த்துப் பொங்காமல் அடங்கி நிற்கும் கடல் போலவும் அசையாமல் துயில்கின்ற தன்மையனான இவன் ராக்ஷஸ ராஜனான இராவணனாகத்தா னிருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு கண் களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கக் கனன்று அவன் சமீபத்திற் சென்று பார்த்துப் பத்துத் தலைகளு மிருபது புஜங்களு மிவனுக் கில்லையென் பதாகத் தனக்குண்டான கோபமாகிய வடவாமுகாக்கினியை அறி வென்னும் பெரிய கடலால் அவித்தடங்கினான். அடங்கி, ஸ்ரீ ராகவன் புகழையே கர்ணாமிர்தமாகப் பருகும் பண்புடைய கபிநாயகன், இவ னெவனாகினும் ஆகுக, இவன் தொலைய இன்னுஞ் சில நாள்தான் இருக்கின்றது என்பதைச் சிந்தித்து அவன் உறைவிடத்தைக் கடந்து மாட கூடங்கள், மாளிகை வரிசைகள், மகளிர் நடனம் புரிகின்ற அரங்குகள், அம்பலங்கள், தேவாலயங்கள், வித்யாசாலைகள், கான சபைகள் முதலிய எல்லாவிடங்களையும் நாடிக்கொண்டு வாயில் வழி யாகவும் சாளரங்களின் வழியாகவும், வழிக்குத் தக்கபடி சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு காற்றோடு காற்றாயும் புகையோடு புகையாயுங் கலந்து, அணுவிலும் மேருவிலும் ஒரு படி யாக விளங்கும் தனது நாயகனான கோதண்டபாணியைப் போலச் செல்வதாயினான். சமீரணன் தனயன் இவ்வாறு எல்லாப் பக்கங்க ளிலுந் தேடிப் பின் மடந்தையர் யாரையுங் காணுங் கருத்தினனாய்ச் சென்று முதலில், வேந்தர் வேதியர் விண்ணுளோர் மண்ணுளோர்

எல்லாரும் புகழும்படி பிறந்தவனுன புண்ணியாத்துமாவாகிய விபீஷணனுடைய அரண்மனையுட் புகுந்து, அந்நகரில் அரக்கருக்குத் தெரியாமல் வேறு வடிவத்தோ டிருப்பது அருமையென்று கருதித் தருமந்தான் இவ்வாறு ராக்ஷஸ சரீரங்கொண்டு மறைந்து வாழ்கின்றதோ என்னும்படி அங்கே துயில்கின்ற வீபீஷணனிடஞ் சென்று, அவனியல்பு இன்னதென்பதைத் தன் உணர்வால் அறிந்து, இவன் மகா குணசாலியென மகிழ்ந்து, அப்புறம் போந்து நொடிப்போதில் கோடிக்கு மேற்பட்ட மாடங்களிற் கிட்டி, அங்குள்ள அரம்பையர் முதலாகவுள்ள எல்லா மங்கையர்களையும் பார்த்துத் திரும்பி,இந்திரன் சிறையிருந்த வாயிலிடத்தே வந்து, அங்கு ஆயுதங்களை யேந்திய கையினராய் யுத்தவிஷயமான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற லக்ஷக் கணக்கான ராக்ஷஸர்களின் காவலைக் கடந்து உட்புகுந்து, அங்கே அநேக ஸ்திரீகளின் மத்தியில் துயில்கின்ற இந்திரசித்தைக் கண்டு, அவன் அழகையும் பராக்கிரமத்தையும் பலவாறு பாராட்டியுரைத்து, இங்கே வீணே நிற்பது தகுதி யன்றெனத் திரும்பி ஆயிரக் கணக்கான மாளிகை யிடங்களில் சென்று தேடினன். அக்ஷன் மாளிகையையும், அதிகாயன் கோயிலையும், தம்பியர்கள் இல்லத்தையும், சேனைத் தலைவர்களின் மனைகளையும் தொடர்ந்து பார்த்தான். பின்னர் மூன்றரணிற்கு நடுவிலுள்ளதாகிய அகழியைக் கண்டு அதன் விஸ்தாரத்தையும், வாஸனையையும், அழகையும், பக்ஷி ஜாலங்களும் யானைகளும் அதிற் கிரீடிப்பதையும், நவரத்னங்களா லான அதன் கரையின் காந்தியையும், அக் காந்தியால் அவ் வகழி நீர் பன்னிற முற்றுப் பாற்கடல்முதல் எல்லாக் கடலும் ஒன்று சேர்ந்தனபோல விளங்குவதையுங் கண்டு பெரு வியப்பெய்தி, அவ் வகழியைக் கடந்து, அவ்வர்த்த ராத்திரியில் காலனும் வெருவி யோடுகின்ற பயங்கரமான ராக்ஷஸ வீதியிற் புகுந்து தான் ஒருவனுகவே பன்னிரண்டு யோஜனை தூரமுள்ள மூன்று லக்ஷம் வீதிகளையும் தேடினன். அப்போது எல்லாத் தொழிலாளிகளும் தங்கள் வியாபார மொழிந்து தூங்கினுர்கள். நியம முடையவர்களாய், நிறைந்த ஞானத்தையுடைய உத்தமர்களும் யோகிகளும் துயின்றுர்கள். மதங்கொண்ட களிறும் உறங்கின. பித்தரும் மயக்கமுற்றுத் தூங்கினுர்கள். ஊர் காப்பாளரது பறையே யெங்கும் முழங்கின. அன்பரைப்பிரியாத

மாதர்களில் ஊடினவர்களை யொழிய மற்றையோர் காம சுகத்தை நுகர்ந்தவர்களாய் மெய்மறந்து பரவசராய் நித்திரை போனார்கள். பகைவர்களது சோர்வு கண்டு வருத்துகின்றவர்களைப்போல நெய் குறைந்து இழிய எரியும் விளக்குக்களைத் தென்றற்காற்று அணைத்து விட ரத்ன தீபங்கள் எங்கும் பிரகாசித்துக்கொண் டிருந்தன. அப் பொழுது அம் மதிலகத்தில் அரசர் வாழும் தெருக்கள் கோடியையும் விரைவிற் சென்று ஒவ்வொன்றையும் நன்றாகப் பார்த்துத் தேடிப் பின்னர், தீயவனான இராவணனது இருக்கைக்குச் சுற்றிலு மிருப்பதோர் அகழியைக் கண்டு அவ் வகழியின் மதிலையுந் தாவிக் கடந்து உள்ளே பிரவேசித்தான். அங்கே தசகண்டனுடைய பொன் மனை சந்திரனாக அம் மனையைச் சுற்றி நக்ஷத்திரங்களைப் போலச் சூழ்ந்துள்ள மங்கைமார்களது இருப்பிடத்தை நண்ணினான். மதி கண்டு கலங்கும்படியான மாசற்ற முகத்தையுடைய யக்ஷகன்னிகைகள் எய்தி வாழும் தெருவெல்லாஞ் சென்று தேடினான். சிலர், இராவணன்மேல் வைத்த சிந்தையராய்க் கண் கொட்டாமல் சித்திரம் போல இருப்பதையும், மாரனுக்கு அஞ்சியோ கனவின் பயன் வேண்டியோ வுள்ளமின்றிச் சிலர் கண் முகிழ்த்து உறங்குவதையும், மன்மதன் கணைகள் பாய்ந்த கொங்கைகளை யுடையராய்ப் பெருமூச் செறிந்து, 'அமுது செய்வதென்ன? அரக்கனை யெழுதலாமா ?' என்று சிலர் எண்ணுகின்றதையும், சிலர், 'எனக்கான தொன்றும் சொல்ல மாட்டாயா?' என்று கண்ணீர் ததும்பப் பாவைபோலப் பூவையோடு புலம்புகின்றதையும், சிலர் தென்றலால் மெலிந்து தமது கொங்கைகளைப் பார்த்துப் பாதகன் தோள்களை நினைந்து சோர்ந்து சோர்ந்து உயிர் துடிக்கின்றதையும், சிலர், பத்மராக மிழைத்த சயனத்தில் செவ் வானத்திலொளிருந் திங்கள்போலக் கிடந்து திகைப்பதையும், சிலர் தெய்வ மங்கையர் பரப்பிய ஹம்ஸ தூளிகா மெத்தையிற் கிடந்து புரண்டு யாழோசை யென்னுந் தேள் கொட்டத் தியங்கி வருந்துவதையும், சிலர் கைலையைப் பறித்த கொடியோனது தோளின் சந்தனத்தைத் தமது முலைத்தடத்திலே கண்டு குலாவுகின்றதையும், சிலர், தன் கைநரம்பினால் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் உமாபதியின் புகழைப் பாடிய பாவியினது புகழைப் பாடுவதையுங் கண்ணுற்று அவ்விராவணனது குலப் பெண்கள் வாழும் இடங்களை

யும் எய்தி நாடினுன். அங்கே விளக்கின்றி விரியிருள் பருகி விளங்கும் மணிக ளிழைத்த மாடங்களில், நாயகன்பாற் சென்ற மனத்தின ராய்த் தனியே கிடந்து சிலர் வருந்துவாரையும், சிலர் எரிபோல் விளங்கும் செம்பட்ட மயிரில் புகையென வண்டு மொய்க்க மலர்ப் பள்ளி பகையெனத் துறந்து, பளிங்காற் செய்யப்பட்ட பள்ளியிற் கிடந்து காமத்தால் வெதும்புவாரையும், சிலர் தமது கரிய மேனி ஆகாயமாகவும், முத்தாரம் அவ் வாகாசத்தில் விளங்கும் நக்ஷத்திரங்க ளாகவும், இடை மின்னற்கொடியாகவும், கண்கள் மேகமாகவும், செம் பட்ட கூந்தல் செவ்வானமாகவும், நெற்றி சந்திரனுகவுங் கொண்டு அந்திமாதையொத்து விளங்குவாரையும், சிலர் வண்டுக ளொலிக்கக் குழல் சோர நிலாமுற்றத்திருந்து நக்ஷத்திரங்களைப்பிடுங்கி அம்மானை யாடுவாரையும், சிலர் சுரநதி குளிர்ப்பிலது என்று எண்ணி மேகத் தைப் பொதுத்து மஞ்சனமாடுவாரையும், சிலர் தமக்கு நாயகர் அன் போடு தந்ததென்று ஸர்ப்பராஜனது சிரோ ரத்னத்தை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு, மற்றுள்ள வித்யாதரர்களது முடியையும், ஆபா ணத்தையும் பந்தயம் வைத்துச் சூதாடுவாரையும், சிலர் அரம்பை மாதர்களை யாடல் கண்டிருப்பாரையும், சிலர் காத லகத்தைச் சுடலால் தூக்கம் பிடியாமல் வீணையுங் குழலும் தமது கண்டமும் வேற்றுமை தெரியாமல் அமிர்தகப் பாடுவாரையும், சிலர் கூனிலுள்ள கள்ளை யுண்டு துகில் விலகி யிருப்பதையு முணராது குழறுவாரையும் கண்டு, அவ்வரக்கர் மாதர் தெருவைக் கடந்து, சித்த கன்னிகைகள் வாழு மிருக்கையை யடைந்து ஆராய்ந்து, பின்னர் அதனைக் கடந்து வித்தி யாதரமாதர்கள் வாழும் உறையுளை யுற்றுன். அங்கு அரக்கன் வரக் காணுமற் சிந்தை தம் இடையினு நடுங்கத் தடுமாற்றமுற்றுப் பாட லாகிற பாம்பு தம் செவியுற் புகப் பொறுமல் வருந்துகின்றவர்களையும், துஷ்டனுன அரக்கனுக்குப் பரிகின்ற நெஞ்சினர்கள் இவர்க ளென்று சந்திரனது கிரணங்கள் தமது முலைகளைச் சுடக் கொடி போற் றுடிக்கின்றவர்களையும் நோக்கி, அங்கிருந்து திரிலோகாதிபதி யாக விளங்கும் ராக்ஷஸனத் பெருங்கோயிலுக்குப் போக விருக் கையில் இடையில் மயன் மகளான மண்டோதரி வாழும் மணி மாடத்தைக் கண்டான். கண்டு தன் கண்களை மனத்தொடுங் கூட்டி யோஜித்தான். நான் தேடி வந்ததற்குக் காரணமான பொருளை முடி

விற் காண்பவனுனேன். எல்லாவற்றிலும் இம் மாளிகை சிறந்து காணப்படுகின்றது; எங்கள் நாயகனுக்கு உயிரினுஞ் சிறந்த தேவியாரைக் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிற இடம் இதுவேயோ? குலமணிகளாலான மற்றைய எல்லா மனைகளிலும் இது திருமாலின் திருமார்பில் விளங்கும் கௌஸ்துபமணிபோலச் சிறந்து தோன்றுகின்றது என்று வியப்புற்று உள்ளே சென்று அரம்பை, மேனகை, திலோத்தமை, ஊர்வசி முதலான தெய்வ மங்கையர்கள் கூடிச் சிலர் மன்மதனது அம்பறுத்தூணி போன்று விளங்குந் தளிரடியைப் பிடிக்க, சிலர் சிலர் சாமரை வீச, கரும்பினும் இனிய சொல்லியர் சிலர் வீணை வாசிக்க, தென்றல் ஸுககரமாக வந்து தவழ இவ்விதமான தன்மையோடு ரத்ன தீபங்களும் தன் மேனியின் காந்தியால் ஒளி மழுங்கும்படி துயில்கின்ற தையலைக் கண்டு ராஜ சோபையுள்ள அந்த ஜானகி இவள்தான் என்று மாறுபடக் கருதித் தன் மனத்திலெழுந்த கோபாக்கினி தன்னுடலைச் சுட மிகுந்த துன்பமுற்றவனுய், எலும்புகளாலான இச் சரீரத்தா லடையக்கூடிய பலனை இழந்திட்டேன்; என் செய்வேன்! ஒழியட்டும்; ஸ்ரீராகவனிடத்துள்ள அன்பென்னும் பாசத்தைக் குடிப்பிறப்பென்பதனேடு மொழித்துத் தனது தெய்வக் கற்பு நீங்கிய மாதரசி யிவளாயின் காகுத்தன் புகழும், பொலிவும், யானும், இவ் விலங்கையும், அரக்கரும் இன்றேடு ஒழிந்தோம் என்று சொல்லி மனங் கரைந்துருகிச் சிந்திப்பான்:—ஸீதை மனிதத் திருக்கோலங் கொண்டவள்; இவளோ மனுஷ்ய ஜாதியின் வேருகக் காண்கின்றுள்; யக்ஷ கன்னியோ, அஸுர நங்கையோ, யாரோ ஸந்தேகிக்கத் தக்கவளா யிருக்கிறுள். திவ்ய பரிமளமுள்ள மாலையைத் தரித்த ஸ்ரீராமன்மேற் காதல் கொண்ட காரிகையார்க்கு மகரத்வஜனுன மன்மதன் பக்கத்தில்தான் மனந் திரும்புமா? இதென்ன வீணை ஸந்தேகம். நாம் இவ்விதம் நினைத்ததும் பெருந்தவறு என்று தெளிந்தான். உத்தம லக்ஷணங்கள் சில காணப்படினும் அவை பூரணமாக விருக்கவில்லை. மேலும் அதி ஸமீபத்தில் மிக்க துன்பம் விளையப் போகின்ற தென்பதை இவள் சரீரமே நன்கு தெரிவிக்கின்றது. மலர்க் குழல் சோர வாய் குழறிப் பிதற்றுகின்றுள். இதை யுணரின் இவள் கணவன் இறந்தொழிவான் என்பதும், அழிவு இந்நகரத்துக்கு வந்து விட்டதென்பதுந் தோன்றுகின்றது என்றெண்ணி அவ்விடம்

விட்டுப் பெயர்ந்து மேருவும் குன்றிமணி யென்னும்படியா யுயர்ந்த தோர் மாளிகையிற் சென்று புகுந்தான். புகுந்ததும்பூமி யதிர்ந்தது. மலைகள் பொடியா யுதிர்ந்தன. நிருதர் மங்கையர்க்குக் கண் புருவம் தோள் எல்லாம் வலப்புறம் துடித்தன. மின்ன லின்றியும் வானம் இடித்தது. மங்கள கலசங்கள் வெடித்தன. இவற்றை யெல்லாம் மாருதி நோக்கி யிரக்கமுற்றுக் கலங்கி 'அந்தோ! இந்நக ரத்தைவிட்டு லக்ஷ்மி விலகிப்போவாளென்று தெரிகிறது. என் செய்யலாம்! எக்குலத்தவராயினும் யாவராயினும் புண்ணிய பாப கர் மங்கள் எல்லார்க்கு மொன்றே. ஊழ்வினையினும் வலியது ஒன்று மில்லை' யெனச் சிந்தித்து, அங்கு வெள்ளிய காந்தி வீசுவதோர் மண்டபத்திற் பாற்கடன்மீது கருங்கடல் கிடந்ததுபோலும் பண் பினை யுடையனாய், மலைமேல் இளஞ்சூரியன் உதித்தாற்போன்று தோன்றும் இரத்தின கிரீடங்கள் மற்றும் பல ஆபரணங்களோடு கூடி யிரவென்னும் பொருளே யில்லாம லழித்து விளங்க, இரணியனைக் கொன்ற வலிய நரசிங்கம் பல தலையுங் கையுங்கொண்டு மேருவின் குகையிற் றுயில்வதுபோலத் தூங்குகின்றவனும், அரம்பையர்கள் ஆயிரக் கணக்காய் அணியாக எதிரே நின்று பொற்கவரி வீச, இளந் தென்றலோடு விரவிவந்த கற்பகத் தேன்றுளி மெல்லென மேலே விழும்போதெல்லாம் ஸீதையை நினைந்து நினைந்து உயிர் தளர்கின்ற வனும், மனம் முதலான கரணங்களை யெல்லாம் ஜானகிபாற் போக விட்டுப் பாம்பு நீங்கிய புற்றைப்போலப் பாழ்பட்ட நெஞ்சையுடைய வனும், வாரி வாரித் தின்ற தேவர்களுடைய புகழ் தெவிட்டிப்போய்க் கடைவாய்களின் வழியாக வழிகின்றதோ வென்னும்படி விளங்கு கின்ற வெள்ளிய கோர தந்தங்களை யுடையவனும், புஷ்ப சயனம் வெந்து பொறியெழும்படி வெதும்புகின்ற மேனியில் நீர்க்குமிழிபோல் வேர்வை பொங்கப், பூமாலை வண்டோடு கரிந்துபோம்படி சுவாசம் விடுகின்றவனும், மும்மூர்த்திகளுடைய ஆயுதத்தையும்வாய் மழுங்கப் பண்ணின மார்பையுடையவனும், பகைவர்களது முடிகள் பட்டுப் பட்டுத் தழும்பேறிய பாதங்களை யுடையவனுமான இராவணனைக் கண்டான். பத்துத் தலைகளும் இருபது கைகளு மிருப்பது தெரிந்து கோபத் தீ பொங்க விழிகளிரண்டும் கீண்டு பிதுங்கச் சொல்லுவான்: "வாள்போலும் கண்களை யுடையவளான ஸீதையை வஞ்சித்த துஷ்ட னுன இவனுடைய மணிமுடிகளை எனது காலா லுதைத்துத் தள்ளித்

தலைகள் பத்தையும் தகர்த்தெறிந்து என் பராக்கிரமத்தைக் காட்டே னாயின் நான் அடியவனுகேன். தேவியாரைத் தூக்கிவந்த இவ் வரக்கன் என் கண்ணெதிர்ப்பட்டும் பிழைப்பானே? தலைகளை யுதைத்துருட்டித் தோள்களையு மொடித்து வீசி இவ் வூரையும் முடித் தொழித்தால் பின் வருவதெல்லாம் வரட்டும்" என்று தீர்மானித்துப் பல்லை நெறு நெறெனக் கடித்துக் கைகளையும் பிசைந்து கொண் டெழுந்து யோஜிப்பான்:—"இவ் விதஞ் செய்யும்படி ஸ்ரீ ராகவனது கட்டளை யில்லை. ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்கி மற்றொன்றைச் செய்தல் உணர்வுடையோர்களுக்கு அழகன்று. பின் இது ஒரு பெரும் பிழையாக முடியும். நீல கண்டனை ருத்திரனைப்போலப் பராக்கிரமமுள்ளவர்க ளாயினும் பெரியோர்கள் பூர்வாலோசனையில் லாமல் ஒன்றையுஞ் செய்யார்கள்" என்று, காலம் நோக்கிக் கரை கடவாது அடங்கியிருக்கும் கடலைப்போலச் சாந்தமுற்று, "மேலும் வைதேகியாரைச் சிறை வைத்த கொடிய கண்டகனை ஒரு குரங்கு தொலைத்துவிட்ட தென்றால் அது ரகுவீரனது வில் வன்மைக்குங் குறைவாகும்" என்று சிந்தித்து, ராவணன் காமத்தாற் புரள்கின்ற நிலைமையைக் கண்டு ஸீதை நன் னிலைமையிலிருக்கின்றாள் என்பதுந் தெரிந்தவனாய், இனி யிங்கிருந்து யாதொரு பயனுமில்லை யென அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்து அப்புறம்போய்ச் சிந்திப்பான்: "அந்தோ இந்நகரில் மைதிலியார் இல்லை. கற்பழியாக் குலமகளைத் துஷ்ட ராக்ஷஸன் கொன்றானே, கொடுந்தொழிலால் தின்றானே, அன்றி வேறு எங்கேனும் வைத்திருக்கின்றானே, இருக்குமிடம் இன்ன தென்று ஒரு விதத்தாலுஞ் சிறிதுந் தெரியக்கூடவில்லையே, என் செய்வேன்! பிராணனைப் போக்கினா லல்லாமல் இக்கொடுந்துயரம் ஒருபோதும் நீங்காது. ஸ்ரீ ராமனே கண்டு வருவான் என்றிருப் பான். கபி நாயகனான ஸுக்கிரீவனே நிச்சயம் ஸீதையைக் கொண்டே வருவான் என்றிருப்பான். யான் செய்த காரியமோ இவ்விதமாயிருக்கின்றது. குறித்த நாளின் எல்லையுங் கடந்துபோ யிற்று. கற்புடையாளை இன்னுங் கண்டபா டில்லை. உயிர் விடத் துணிந்த அங்கதாதிகளைத் தடுத்து அங்கே யிருத்தி இங்கே வந்த நான், எண்ணி வந்த காரியங் கைகூடப் பெறாமல் தவிக்கின்றேன். புண்ணியமென்பது என்னைவிட்டு விலகிப் போயிற்று. இருந்தால் காணமற் போவேனா? ஐயோ! வீணே எழுநூறு யோஜனை தூரமுள்ள

இந்த நகரைச் சுற்றித் திரிந்தேன். நான் காணாத பிராணி கிடையாது. என் நாயகன் தேவி யொருத்தியைமட்டும் யான் காணேன். இது என் தீவினையே. உவர்க்கடல் தாவி இடர்க்கடலில் வீழ்ந்து அழிகின்றேன். தீய அரக்கனைப் பிடித்துவந்து மலைபோலுள்ள கையால் இரத்தங் கக்கும்படியாக அடி அடி யென்று அடித்து ஸீதையைக் காட்டென்று சொல்லலாமா, இராவணனும் இவ்வூரும் வெந்து அழியும்படியாகக் கொள்ளியை வைத்துக் கொளுத்தி விட்டுச் செல்லலாமா; ஸீதை யிருக்குமிடம் இன்னதென்று தேவர்களைக் கேட்போமென்றாலோ இந்தக் கொடியோன் உயிரோடிருக்கும் வரையில் சொல்லமாட்டார்களே. மற்றையோர்கள் எப்படிச் சொல்லப்போகிறார்கள்? இந் நகரைக் கடலிற் கரையாமல் இந்த சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டு என் உழல்கின்றேனோ தெரியவில்லை. கழுகரசனான சம்பாதி திருவனைய உத்தமியை இங்கே கண்டேனென்றான். அவன் வார்த்தையும் பொய்யாகப் போயிற்றே. யாது செய்வேன்." என்றிவ்வாறு கலங்கி வருந்தி, எள்ளிடமும் பாக்கியில்லாமல் எங்கும் பரந்துநிற்கும் தனது ஹிருதயகமலவாஸியான பரந்தாமனைப் போல எல்லாப் பக்கமும் சென்று தேடிக்கொண் டிருக்கையில் பக்கத்தே ஒரு மலர்ச் சோலையைக் கண்ணுற்றான்.

காட்சிப்படலம்.

'பக்கத்தேயுள்ள இவ் வழகிய சோலையிற் சென்று தேடுவேன். அங்கே காண்பேனேல் என் சிறுமை தீர்ந்தது. கண்டிலேனென்னிற் பின்னர் நான் செய்யற்குரியது ஒன்றுமில்லை. இம் மலையில் இவ் விலங்கையை மோதியழித்து என் பிராணனையும் விட்டுவிடுவேன்' என்று தீர்மானித்து ஸ்ரீராகவனது தூதன் அச் சோலையிற் புகுந்தான். வானவர்கள் பூமழை சொரிந்து மகிழ்ந்தார்கள். இது நிற்க. அன்று கொடிய விராவணன் அங்கு சிறை வைத்த தெய்வக் கற்புடைய வைதேகியாரது நிலைமையையும் சிறிது சொல்வோம். அரக்கியர்கள் பலர் நெருக்க அங்கிருந்த பூங்குழற்பாவை கல்லில் முளைத்து என்றும் ஒரு துளி ஜலமேனும் கண்டறியாத அமிர்த சஞ்சீவியைப் போன்றவளாய்த் தனதுஇடைபோல மற்றுள்ள அங்கங்களும் மெலிந்து தோன்றினாள். தூக்கமென்று கண்ணிமைத்தலையுந் துறந்து வெயிலிடை வைத்த விளக்கைப்போல, ஒளி மழுங்கினவ

ளாய்க், கூரிய பற்களையுடைய பல புலிக்கூட்டங்களுக்கு மத்தியில் அகப்பட்டுக்கொண்ட ஒரு சிறிய மான்பேடை போல நடுங்கினாள். விழுதல், விம்முதல், மெய் வெதும்புதல், வெருவல், எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், ஸ்ரீராமனை யெண்ணி யெண்ணித் தொழுதல், சோருதல், நடுங்குதல், துயர்கொண்டு நெட்டுயிர்ப்பெறிதல், அழுதல், என்னும் இவற்றையன்றி மற்றொன்றையும் செய்யவறியாது தியங்கினாள். பொன்மூலைத் தடங்களில் வீழ்ந்து அருவியாய்ப் பெருகியோடும்படித் துவாரமுள்ளனபோல ஓயாமல் எப்போதும் நீரைச் சொரிந்துகொண்டேயிருந்த தன்மையால் ஸீதையின் கண்கள் உள்ளபடி அப்போது மழைக்கண்களாகவே விளங்கின. நீருண்ட மேகம், அஞ்சனம் இவைமுதலான அதிகமுங் கரிய பொருளைக் கண்டதும் ஸ்ரீராமன் திருமேனியை யொப்பிட்டுக் கண்ணீர் கடல்புகும்படியழுது அழுது சோர்வுற்றுத் தம்மில் ஒத்த அன்புடையரான தம்பதிகள் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரிந்த பிரிவென்னுந் துயரே உருக்கொண்டு வந்தாற்போலத் துன்பமெய்தி வருந்தினாள். பவளத்தைக் கடைந்தெடுத்துச் செய்தாற்போன்ற திருக்கைகளையும் திருவடிகளையுமுடைய நாயகனான கார்மேகவண்ணனை நினையும்போதெல்லாம் நெடிய கண்களினின்றும் பெருகுகின்ற நீரினால் நனைந்தும், துயரோடு நெட்டுயிர்ப்பெறியும் சரீரத்தின் வெம்மையால் உலர்ந்தும் ஒரு நிலையாயில்லாத துகிலையுடையவளாயும், சூர்யகுலத்தின் மேன்மையையும் தனக்கு வந்த அபவாதத்தையும் பார்த்துச் சுருதி நாயகனான ஸ்ரீராமன் நிச்சயம் வருவான் என்னும் நம்பிக்கையால் திசைகளையெல்லாம் அளந்துகொண்டிருக்கின்ற கண்களை யுடையவளாயும், வெள்ளிய சந்திரனை முற்றிலும் விழுங்கி உமிழ்ந்திட்ட ராகுபோல நீண்டு ஜடையாகத் திரண்டு கீழ் வீழ்ந்து புரள்கின்ற கூந்தலையுடையவளாயும், உடுத்திருக்கின்ற பாலாவி போலும் இழையறியப்படாத அழகிய துகிலைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியாதவளாயும், நிர்மலமாகத் தெளிந்த நீரில் மூழ்கப்பெறாத ஹம்ஸம்போன்றவளாயும், பாற்கட லமிர்தத்தைக் கொண்டு அநங்கன் அரிதாகத் தீட்டிய சித்திரமானது புகை படிந்தாற்போன்ற தோற்றத்தை யுடையவளாயும், நாளத்தை விட்டுப் பிரிந்த பங்கஜம்போல வாட்டமுற்று வருந்தினாள். "போன லக்ஷ்மணன்தான் ஸ்ரீராகவனைக் காணவில்லையோ? கடலுக்கு மத்தியிலிருக்கின்ற இவ்விலங்கைதான் அவர்

களுக்குத் தெரியாதோ? திரிலோக கண்டகனுன பாவி என்னை யெடுத்துவந்ததைத்தான் அவர்கள் உணரார்களோ?" என்று சொல்லி நெஞ்சம் புகைவாள். "மிகுந்த சீலனுன இளையவனைப்பார்த்துப் பாவி யான யான் அறியாமற் சொன்ன வார்த்தைகளைக்கேட்டு இப்படியும் உன்னைச் சொன்னுளோ? இனி அவள் ஸகவாஸம் எனக்கு வேண் டாமென என் ஆருயிர் நாயகன் என்னைக் கைவிட்டு விட்டானே? அன்றி ஊழ்வினைதான் இவ்வாறு முடிந்ததோ?" என்று சொல்லிச் சொல்லி நாவுலர்ந்து சித்தங் கலங்கி உயிர் பதைப்பாள். 'கொண்டு போன இரக்கமற்ற வஞ்சனை யரக்கர் இத்துணைக்காலம் வைத்திருக்க மாட்டார்கள்; கொன்று தின்றிருப்பார்கள், யாம் இனிப் போய்ச் செய்யத்தக்கதென்ன இருக்கிறது' என்று ஒழிவு கொண்டார்களோ? தம் குலத்துக்கேயுரிய க்ஷமாகுணத்தைத் தாமும் மேற்கொண்டு சாந் தங்கொண்டாரோ? என்னென்று எண்ணுவேன்? என்று துக்கிப் பாள். "பெற்ற தாயாரும் தம்பியும் திரும்பி வந்து பிரார்த்தித்து அயோத்திக்குத்தான் அழைத்துச் சென்றுர்களோ? சக்கரவர்த்தி சொன்ன பதினுன்கு வருஷம் வனவாஸஞ் செய்தல்லது திரும்ப ஸம்மதியாரே, ஏதோ நடந்திருக்கிறது" என்று படாதபாடெல் லாம் படுவாள். "பராக்கிரமமே உருவெடுத்து வந்திருக்கின்றதோ என்னும்படி வீரர்களாய், வரமும், மாயமும், வஞ்சனையும் பெற்று முன்பு எதிர்த்துப் போர்புரிந்தவர்களைப் போல இன்னும் யாராவது யுத்தத்திற்கு வந்துவிட்டார்களோ?" என்று கான் வரக்கண்டு நடுங்கி யதைப்போல நடுங்கிக் கவலையை யடைவாள். ராஜ்ய பட்டாபிஷே கஞ் செய்துகொள் என்றபோதும் இதை விட்டு வனவாஸத்துக்குப் புறப்படு என்றபோதும் ஒரே மாதிரியாய்ச் சித்திரத்தி லெழுதிய தாமரை மலர்போலப் பிரஸன்னமாக விளங்கிய முகத்தை நினைந்து தபிப்பாள். கங்காதரனது மேருவரையாகிய வில்லை ஓர் இமைப் போதில் இரண்டா யொடித்தெறிந்த புஜங்களை நினைந்து மெலி வாள். இந்திரனுக்கு இடுக்கண் விளைத்துக் கொண்டிருந்த தீயோர்க ளான கரன்முதலானவர்களைப் பதினுலாயிரம் சேனையோடு மூன்று நாழிகையில் தொலைத்த வில் வன்மையைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி வெதும்புவாள். கங்கையில் தோணி தள்ளிய ஒரு ஏழை வேடனுன குகனைப்பார்த்து 'என் தம்பி உன் தம்பி, நீ எனக்குத் தோழன், இச் சீதை உனக்குக் கொழுந்தி முறையினள்' என்று சொல்லிப் பா

ராட்டிய உத்தமமான சிநேக தர்மத்தை நினைந்து மயங்குவாள். தன் பிரிவாற்றாத பாதன் பொன் முடி சூடாமல் தன்னைப்போல வல்கல ஜடாதாரியாக வெளிப்பட்டு வந்த தீவினைக்கு நாயகன் இரங்கி யேக்கமுற்றதை யெண்ணி யிரங்குவாள். அயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்டபோது ஒரு பிராமணருக்குக் கோதானம்பண்ணி அவரது கரையில்லாத ஆசையைப் பார்த்து இறைவன் சிரித்த செய்தி நினைந்து அழுது சோகமுறுவாள். ஒரு பாணத்தை இந்திரன் புதல் வனான காகாஸுரன் மேல்விட அது அவனது ஒற்றைக்கண்ணைப் போக்கினதல்லாமல் காக சமூகத்திற்கே ஒரு கண் இல்லாமற் செய்த வெற்றியைப் பாராட்டித் தலைமேற் கொண்டு புகழ்வாள். விராதனை வதைத்து அவனது சாபத்தையு மாற்றிய தன் இன்னுயிர்க் காந்த னாகிய ஸ்ரீ ரகுவீரனையே அனவரதமும் நினைந்து உணர்வொடுங்கித் தேம்புவாள். இவ்வாறு ஜானகி சொல்லற் கரிய துன்பத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்க, அங்கு, திரிஜடை யென்னும் இன் சொல்லாளை யொழிய மற்றிருந்த தீவினை யரக்கியரெல்லாரும் நடுநிசி யாய் விட்டதால் மெய் மறந்து தூங்கினார்கள். அப்போது அன்பி னால் தாயினு மினியவளான திரிஜடையை நோக்கி, 'பரிசுத்த முடைய அம்மா! நான் சொல்வதைக் கேள்' என ஸீதை சொல்ல லுற்றாள்:—"எனக்கு நலந்தான் வரப்போகிறதோ; அன்றி, நான் செய்த தீவினையின் பயனாக இன்னமும் துன்பந்தான் விளையப்போ கின்றதோ, இன்னது வருமென்று தெரியவில்லை. புருவம், கண் எல் லாம் இடந் துடிக்கின்றன. ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மாமுனிவரோடு சக்கிரவர்த்தி குமாரர் மிதிலைக்கு வந்தநாளில் இவ்வாறே இடதுபக்கந் துடித்தது. இதையுங் கேள்; என் பிராண நாயகன் ராஜ்யத்தை யெல்லாந் தம்பிக்குக் கொடுத்து வனம்புகுந்த நாளிலும்,நஞ்சு போன்ற கொடியோன் காட்டில் வஞ்சனைபுரிய வந்த காலத்தும் வலமே துடித் தது. இப்போது இடந்துடிப்பதால் அஞ்சாதே யென்று என்பா லிரக்கமுற்று யாவர் வருவார்கள்? ஆராய்ந்து சொல்வாய்." என்ற லும் திரிஜடை மிக்க பிரீதி யுடையவளாய், "இப்போது உண்டான சோபனங்கள் மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றன. அதி சீக்கிரத்தில் உன் நாயகனை யடையப் பெறுவாய். மேலும் பொன்னிறமான வண் டொன்று உன் காதில் மெல்ல வந்து ஊதிப்போகின்றது. இதனை யாராயின் உன் பிராணநாத னிடத்திலிருந்து யாராவது தூதுவருவார்

கள் என்பது நிச்சயம். தீயவர்களுக்கு இனித் தீமைவந் தெய்து மென்பதுந் திண்ணம். மற்றும் என் வார்த்தையை ஸாவதானமா கக்கேள். இராவணன் ரக்தவர்ணமான ஆடையையுடுத்துக்கொண்டு எண்ணெய்த் தலையோடு கழுதையும் பேயும் பூண்ட தேரிலேறித் தென்றிசையிற் போனதாகக் கனுக் கண்டேன். அவன் மக்களும் சுற்றத்தார்களும் அத்திசையே போனார்கள். போனவர்களில் ஒருவ ராவது திரும்பி வரவில்லை. இரண்டு சிங்கங்கள் பல புலிகளைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து வரம்பில்லாத பல மத யானைகள் உறையுங் காட்டைச் சுற்றிலும் வளைந்து நெருக்கிப் பிணக்காடாம்படி கொன் றன. அங்கிருந்த அழகியதோர் மயிலும் அவ்வனத்தைவிட்டுவிலகிப் பறந்து போயிற்று. ஆயிரந் திருவிளக்கினுடைய பிரகாசத்தைக் கொண்டதான மிக்க ஒளியை யுடைய ஒரு விளக்கைக் கையிலெடுத் துக்கொண்டு சிவந்த மேனியையுடைய ஒரு நங்கை இராவணன் மனையிலிருந்து புறப்பட்டு என் பிதாவான விபீஷணனுடையகிருகத் தில் பிரவேசித்தாள். அவள் அப் பொன்மனையில் புகுந்ததாக ஸ்வப் னங் கண்டுகொண்டிருக்கிற மத்தியில் நீ என்னை யெழுப்பினாய்" என்று சொல்லலும், ஸீதை, 'அம்மா! குறையையும் இன்னதென்று கண்டு சொல்' என்று பிரார்த்தித்தாள். திரும்பவும் அந்த திரிஜடை யென்னும் மென்சொல்லாள் ஸீதையைநோக்கித், 'தோகையே! கொடிய விஷம்போல யாவரும் கண்டு நடுங்கும்படியாகத் தோன்றும் பல உற்பாதங்களையும் கேள். இராவணன் வளர்க்கும் வைதிகாக்னி யானது நிஷ்காரணமாய்த் தானாகவே யவிந்துபோயிற்று. ரத்னதீபங் கள் விளங்கும்அவன் அரண்மனையும் இடிவிழுந்து இடிந்துபோயிற்று. பெண்யானைகள் மதநீரைப்பெருக்குகின்றன. பேரி யடிக்காமலிருக் கத் தானாகவே இடிபோல் முழங்குகின்றது. ஆகாசம் மேகமின்றி நிர்மலமாய் இருக்கையிலும் அண்டம் வெடித்தாற்போல் அதிர்க்கின் றது. நக்ஷத்திரங்கள் உதிர்கின்றன. பகலில்லாதிருக்க இராத்திரியி லும் சூரியன் தோன்றுகின்றான். மைந்தர்கள் சூடிய கற்பகப்பூமாலை துர்க்கந்தம் வீசுகின்றது. இவ்வூரும் மதிலும் ஒருங்கே சுழலத் திக் கெல்லாம் எரிவதாயின. மங்கள கலசங்கள் சிந்துகின்றன. பெரிய நிலை விளக்குக்களை இருள் மூடி யவிக்கின்றது. தோரண கம்பங்கள் துண்டுதுண்டாய் முறிகின்றன. யானைகள் கொம்பொடிந்து காணப் படுகின்றன. பூரணகும்பங்களில் கள்ளுப் பொங்கி வழிகின்றது.

சந்திரனைப் பிளந்துகொண்டு நக்ஷத்திரங்களெழுகின்றன. மங்கையர்களுடைய மங்கலத் தாலிகள் தாமாகவே அறுந்து கொங்கையில் வீழ்கின்றன. மண்டோதரியின் கூந்தல் குலைந்து விழுந்து பக்கத்தேயுள்ள விளக்கிற் பட்டுப் பொசுங்கித் துர்க்கந்தம் வீசுகின்றது. இவைகளைத் தவிர பிரமாதமான அனர்த்தங்கள் உண்டாகப்போகின்றனவென்பதற்கு வேறு காரணமும் வேண்டுமோ." என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீராமதூதனான ஹநுமான் அவ்விடத்திற்கு எய்தி நோக்கிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அங்கே தூங்கிக்கொண்டிருந்த ராக்ஷஸிகள் கண் விழித்தெழுந்து மழு சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஸீதையைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். வயிற்றில் வாயுடையவர்களும், வளைந்த நெற்றியிலே கண்களையுடையவர்களும், பற்களுக்கிடையில் யானை யாளி முதலிய மிருகங்கள் தூங்கக் குகைபோன்ற வாயையுடையவர்களும், இருபது கையும், ஒரு தலையுமுடையவர்களும், இருபது தலையும் இரண்டு கையுமுடையவர்களும், பர்வதம்போல் ஸ்தனங்களையுடையவர்களும், பயங்கரமான தோற்றமுடையவர்களும், சூலம், வாள், தோட்டி, தோமரமுதலியஆயுதங்கள் பிடித்த கையுடையவர்களும், விஷமே யுருவு கொண்டது போன்ற மேனியை யுடையவர்களும், யானை, குதிரை, வேங்கை, கரடி, யாளி, பேய், நரி, நாய் இவற்றின் முகத்தையுடையவர்களும் முதுகில் முகமுடையவர்களுமாய்ப் பெண்ணென்னும் பெயர் கொண்டு திரிகின்ற அவ் வரக்கிகள் அழகனது தேவியைச் சூழ்ந்து கொள்ள, அத் தேவியும் உரையழிந்து அக்கொடியோர்களது முகத்தைப்பார்த்துத் தேம்பி யழுதாள். நாயகன் தூதனும் விரைவில் அங்கே வந்து ஓர் மரத்தின் கிளைமேலிருந்துகொண்டு, ராக்ஷஸிகள் பலர் அயில் முதலான ஆயுதங்களை யேந்திக்கொண்டு கூட்டமாய் நெருங்கித் தூங்காமல் விழித்துக்கொண்டிருப்பதன் காரண மென்னவென்று அக்கூட்டத்தை நோக்கினான். கரிய மேகத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒளிர்கின்ற மின்னலைப்போல அக் கருநிறத் தரக்கியரது கூட்டத்தில் ஸ்ரீராகவனுக்கு எல்லாப்படியாலு மேற்றவளான ஜாநகியைக் கண்டான். 'ராக்ஷஸிகள் சுற்றிலுமிருந்து காக்க, கண்ணீராகிய தடாகத்தில் விளங்கும் இம் மடவன்னம் பூங்கொடியாகிய ஸீதையாகத்தானிருக்கவேண்டும். தர்மம் இன்னும் அழியவில்லை. யானும் உயிர் பிழைத்தேன். தேடி

னேன், கண்டுகொண்டேன், இவள் தேவிதான், ஸந்தேகம் இல்லை' என்று ஆடினான், பாடினான், அங்கும் இங்கும் பாய்ந் தோடினான், உலாவினான், ஸந்தோஷ மென்னும் மதுவைப் பானம் பண்ணிக் களித்தான். 'நிர்த்தோஷமான இத்திருவுருவத்தின் இலக்ஷணங்கள் வள்ளல் சொன்ன வாசகத்திற்குச் சிறிதும் மாறுபடவில்லை. கள்ளன் ராவணன், ஐயோ! கமலக்கண்ணனை என் நாயகனது உள்ளத்தில் உவந்து வாழ்கின்ற இந்த அரிய உயிரை இங்கேயா ஒளித்து வைத்தான்!' என்று இரங்கி யேங்கினான். "மூவுலகையும் முறைகெடச் செய்த பாவியான ராவணனது உயிரை வாங்குவதற்காகச் செய்த ஏற்பாடு என்று தெரிந்துகொண்டேன். இதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஐயன் சேஷசயனத்தைத் துறந்து வந்த திருமாலே. இவள் கமலாஸனத்தை விட்டுப் பிரிந்த லக்ஷ்மியே' என்று தேறினான். மாசடைந்த மணிபோலு மிவள் வெண்கதிர்த் திங்கள்போலத் தேய்ந்து விளங்குகின்றாள். இவள் கற்புக்கும் காதலுக்கும் சிறிதும் பங்கம் வரவில்லை' யென்று கொண்டாடினான். 'ஸ்ரீராகவன் புஜத்தையோ, வனிதையர் திலகமான ஸீதையின் மனத்தின் மாண்பையோ, ஜனகர்தம் குலத்தையோ, யாதைப் புகழ்வேன்' என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். 'தேவர்களும் முறை தவறவில்லை. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதியரும் நெறிதப்பிப் போகவில்லை. தர்மத்திற்கும் லோபம் வந்துவிடவில்லை. இனிச் செய்யற்கரியதும் என்ன இருக்கிறது. எம்பிரானுக்கே யுரிய என்னடிமையுங் கெட்டுப்போக வில்லை' என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினான். 'ஒப்பற்ற லோகமாதாவாகிய இவளது கற்பு சிறிதாவது நழுவுமாயின் அப்போதே ஸ்ரீராமனது கோபமென்னும் ஸமுத்திரமானது பொங்கிவர யுகமுடிவு வந்துவிடுமென்று எண்ணினேன். இனி உலகெல்லாம், பலநாள் வாழட்டும்' என்று வாழ்த்தினான். 'இந் நங்கை தோன்றலால் குடிப்பிறப்பு நாணம் என்னும் இவ்விரண்டும் மேன்மையை யடைந்தது. இவள் இங்கு இவ்வாறு இருப்பதைக் காண ஸ்ரீராகவன் தவம் புரியவில்லையே' என்று ஸீதையின் கற்பின் நிலைமைகண்டு மனம்பூரிப்பான். 'தருமந்தான் காத்ததோ, குணமில்லாக் கசடனாகிய ராவணனது பாபகர்மந்தான் காத்ததோ, அன்றிக் கற்பென்பதுதான் காத்ததோ, கொடிய ராக்ஷஸிகளின்கையி லகப்பட்டு ஸகிக்க வொண்ணாத துன்பத்துக்குள்ளான இவள் இங்ஙனம் உயிர் தரித்திருப்பது மிகவும் அருமை!

மிகவும் அருமை!!' யென்று வியப்படைந்து மகிழ்வான். 'பிற ரெவர்க்கும் கிட்டற்கரிய பெரிய ஸம்பத்தைப்பெற்று அல்லும் பகலு மாகத் தேவர்கள் பணி செய்ய வாழும் இவர்கள், தீவினை மிகுதி யால் இத்தோடு நாசத்தையடையப் போகிறார்கள். அறத்தைத் தீவினை வெல்வதென்பது எங்காவது உண்டா?' என்று இவ்வித மெல்லாம் எண்ணி அச்சோலையின் மீதே நின்றான். அப்போது அங்கே நிகழ்ந்த தென்னவெனில் அப் பூஞ்சோலையி னிடத்தை நோக்கித் தசமுகன் புறப்பட்டு வந்தான்.

நிந்தனைப்படலம்.

சிகரங்களோடு கூடிய அழகிய நெடிய மலையெல்லாம் ஓரிடத் தில் திரண்டனவற்றை யொப்ப, வயிரமிழைத்த மகர குண்டலங்க ளின் ஒளி வீசப்பெற்ற திண்ணிய இருபது தோள்களும் பக்கத்தே விளங்க, கருங்கடலிற் றோன்றும் சூரியன் போலத் தலைதோறும் ஒளிர்கின்ற ஒப்பற்ற பத்து மகுடங்களும் இள வெயிலைப் பரப்ப இரவும் பகலாம்படி வந்தான். ஊர்வசி உடைவாளை யெடுத்துக் கொண்டு தொடர, மேனகை வெற்றிலை மடித்துக்கொடுக்க, செருப் பைத் தாங்கிக்கொண்டு திலோத்தமைசெல்ல, அரம்பை மாதர்கள் பக்கத்தே சூழ்ந்துவரப், பச்சைக் கற்பூரஞ்சேர்ந்த சந்தனக் கலவை யும் மலர்களு மொன்றுசேர்ந்து வீசுகிற பரிமளமானது திக்கஜங்களி னுடைய மூக்கிலே போய்ப் புக, நங்கையர் பலர் விளக்கேந்தி வர, மேலே யணிந்துகொண்டிருக்கிற ஆபரணங்களினது காந்தி யிருளை யெல்லாம் வாரி விழுங்க, அன்னங்கள் பல திரண்டுவந்தாற் போல நூபுர மொலிக்க, கிண்கிணியும் மேகலையும் சப்திக்க, இவ்வித சம் பிரமத்தோடு வருவதை இந்திரன் முதலான தேவர்கள் கண்டு இவன் இப்படி நடுநிசியில் கண்விழித்துக்கொண்டு வருகிறது சந்திரவத னத்தையுடைய அருந்ததியான ஸீதை யிருக்கும் சோலைக்கோ, அல் லது வேறு எவ்விடத்திற்கோ, என்ன அபிப்பிராயமோ என்று மனங்கலங்கி இமையாத தங்கள் கண்களையும் மூடிக்கொண்டு உயிரெல்லாம் ஒடுங்கி நின்றார்கள். தசக்கிரீவனும் நீலமானதோர் மலையில் நீள ஓடிவருகின்ற அருவியைப்போலப் பால்நிறமுள்ள வெண் பட்டாலான உத்தரியம் விளங்க, மேகத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு தோன்றும் மின்னற்கொடிபோல் மார்பில் யக்ஞோபவீதம் பிரகாசிக்கத், தோள்கள் தோறும் அணிந்து பொலிகின்ற வயிரங்க

ளிழைத்த மகரகேயூராதி ஆபரணங்கள் நக்ஷத்திரங்களையும் மற்றுள்ள கிரகங்களையுமொத்து ஒளி செய்யத், தாள்களி லணிந்துள்ள வீரக்கழலின் காந்தி பூமியெல்லாம் தவழ, புன்னகையோடு கூடிய முகம் நிலவோடு கூடிய இருளைப்போலப் பொலிந்து தோன்ற, அரையில் தரித்த பீதாம்பரமானது கரிய வரையைச் சுற்றிய வெயிலைப்போன்று தோன்ற, விரல்களி லணிந்துள்ள மோதிரங்களின் பிரகாசம் அக் கற்பகச்சோலை முழுவதையும் அழகு செய்ய, சன்னவீரத்தோடு கோத்திருக்கின்ற முத்துமாலையானது ஊழிக்காலமுடிவிலே தனித்து நிற்கும் பொன்மலையில் தொத்திக்கொண்டிருக்கும் நக்ஷத்திரங்களையும் கிரகங்களையும் நிகராக விளங்க, ஆதித்தன் பன்னிருவரில் இருவர் நீங்கலாகப் பதின்மர் ஒன்று சேர்ந்து உதித்தாற்போலக் கிரீடங்கள் ஒளி வீச, பர்வதம்போற் றிரண்ட தோள்களையுடைய இரணியனைப்பிளந்து கொன்ற நரசிங்கத்தினது காலடியைத் தன் கரத்தாலளைந்த யானையைப்போன்று தமது கொம்பொடிந்து பரிபவப்பட்டு விலகி நிற்கும் யானைகளெல்லாம் அச்சமுற்று நடுங்க, அரம்பைமாதர்களும், வித்தியாதர ஸ்திரீகளும், நாக கன்னிகைகளும், ராக்ஷஸமாதர்களும் மற்றும் குவிந்த கொங்கைகளையுடையசெங்கனிவாய்க்குதலைச் சொல் மங்கையர் பலரும் மலையைச் சுற்றித் திரியுமயிலினம்போலத் தோன்ற, ஒரு பக்கம் வேணுகானம் செய்ய, ஒருபால் மாதர்கள் பாட, ஓர்புறம் கின்னரர்கள் புற்றிலுள்ள பாம்பும் அமிர்தத்தை யுகுக்கும்படி நாகசுரம் வாசிக்க, சாமரை விசிறிமுதலியவற்றைவரிசையாக ஏந்திக்கொண்டு மின்னிடை மெல்லியர்பலர் மேகத்தைக் கண்ட களிமயில்போல் நடக்கத், தெய்வமங்கையர்கள் இசைமுறை தவறுமல் பாடிக்கொண்டு நர்த்தனம்புரிய, மன்மத பாணங்கள் தைத்து வேகின்ற புண்ணில் வேல் நுழைந்ததுபோலச் சந்திரனது பசிய கிரணங்கள் பாய, மந்தமாருதங் கொண்டுவந்து துளிக்கின்ற கற்பகமலரின் தேனானது உருக்கிய செம்புபோலத் தெறிக்க, மாலை சந்தனம், பூண் முதலியவற்றை யேந்திக்கொண்டு, கற்பக விருக்ஷமும் இருநிதியும் பின் தொடர்ந்துவர, பாற்கடலின் அலை கரிய மலைமேல் மோதுவதுபோல் சாமரை வீச, மாசு நீங்கிய மதிபோல வெண்கொற்றக்குடை மேலே விளங்க, தன்னைத் தாங்கமாட்டாமல் அனந்தன் தலை தடுமாற, பூமிதேவி முதுகு நொந்து புலம்ப, கேடகம், மழு, ஏழு முதலிய ஆயுதங்களையெல்லாம் தாடகையினும் வலி

படைத்த அரக்கியர் பலர் தலைதோறுஞ் சுமந்து செல்ல, தனது சுவாஸத்தின் கொதிப்பால் தளிர், பூ, கிளை, வேர் முதலியவெல்லாம் மணியாலும் பொன்னாலுமாகிய அச் சோலையின் மரமெல்லாம் எரிந்து கரியாக, திருமகளான ஜாநகி இருக்குமிடந் தெரிந்திருக்கவும் திகைப்புற்ற சிந்தையால், இழந்த மணியைத் தேடிக்கொண்டு நுழைந்து நுழைந்து வெளிப்படும் பல தலையுள்ளநாகம்போல இடங்கள்தோறும் புகுந்து புகுந்து புறப்பட்டுக் கொண்டு அவ்வலிய ராக்ஷஸ ராஜன் வருகின்றதை அஞ்சனை சிறுவன் கண்ணுற நோக்கி இவன் எண்ணமும், செயலும், மேலே நடக்கிற காரியமும் இன்னதென்று இப்போது தெரியுமென்று ஸ்ரீராகவனுடைய சரணாரவிந்தங்களைத் தியானித்துக்கொண்டு அங்கு ஸமீபத்தில் வந்து மறைந்து கொண் டிருந்தான். அப்போது அந்த அரக்கன் எல்லாரையும் தூரத்தே நிறுத்தித் தான்மாத்திரம் பெண்களின் குல தீபமாகிய ஜாநகியிருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தான். அம்மெல்லியல் கொடிய பற்களையும் எரிகின்ற விழியையு முடைய கொடுஞ்சினங் கொண்ட ஒரு பெரும்புலி தன்னை விழுங்கவரக் கண்ட மான்பேடை போலக் கரைந்து நடுங்கினாள். கூசி யாவி குலைகின்ற ஸீதையையும், ஆசையால் உயிரழிகின்ற இராவணனையுங் கண்டு மாருதி தத்தளிக்கிற உள்ளமுடையவனாய் வருத்தமுற்று 'வாழி ஜாநகி, வாழி இராகவன், வாழி அந்தணர், வாழி நல்லறம்' என்று பன்முறை வாழ்த்தினான் அப்போது அரக்கன் வைதேகியின் அருகிற்சென்று, "எப்போது என்மீது கருணை வைக்கப்போகிறாய்? குயிலே! சொல்." என்று விஷத்தை அமிர்தமென்று வேண்டுகின்றவனைப்போலச் சொன்னான். ஈசனுக்குக்கூடச் சிறிதுந் தாழாத மனமுடைய அத் தீயோன் ஆசையும் நாணமுந் தன்னைத் தாக்க வலிகுன்றிக் கூசிக் கூசிச் சொல்வதானான்.—"காதளவும் ஓடிய கயற்கண்ணாய்! இன்று நாளை யென்று வீணே நாள்களெல்லாம் வியர்த்தமாய்க் கடந்துபோகின்றன. மன்மத பாணங்களால் நான் கொலையுண்டு இறந்தபின் என்னைக் கூடப் போகிறையோ? மூவுலகையும் அரசாள்கின்ற எனது ஆஜ்ஞையில் உன்னாலுண்டான கலகத்தை யல்லது வேறோர் குறையையுங் காணேன். ஏ, பூங்குழற் பொற்கொழுந்தே! புகழ்தங்கிய எனது மிக்க செலவத்தை யிகழ்ந்து காடுறையும் மனிதர்களோடு திரும்பிப் போய் வாழும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாகுமா? குவிமுலையாய்! பல நாள்

மெய்வருந்தித் தவம் புரிகின்றவர்க ளெல்லாரும் இச்சிக்கின்ற பேறு எதுவெனில் என் வார்த்தையைச் சிரஸா வகிக்கின்ற தேவர்களோடு ஸமமாக வீற்றிருக்கும் இன்பமேயாகும். அப்படியிருக்க, நீயேன் அற்ப வாழ்வை யிச்சிக்கின்றாய்? வீணையும் கிளியும் மயங்கும்படியான மழலைச்சொல் மங்கையே! எல்லாம் படைத்த அந்த நான்முகன் உன்னிடையோடு அருளையும் படைக்க மறந்தான் போலும். சென்ற நாளும், போன இளமையும் திரும்ப வருமா? வீணே நாளெல்லாம் பாழாகக் கழிந்தால் பின்னர் எப்போது ஸுகத்தை யநுபவிக்கப் போகின்றாய்? சொல்வதைக் கேள், வீணே துன்பத்தி லாழ்ந்து கிலேசப்படாதே. என்னுயிர்க்கு முடிவு வந்தாலும் வரட்டும். அது ஒரு பெரிதன்று. காமநலங் கனிந்த ஒப்பற்ற உன்னைப்போன்ற ஒரு சுடர்க்கொடி இவ்வாறு மனம் வேறுபட்டுத் தனியேயிருந்து வருந்தி மாள்வது அழகன்று. எனெனில், என்போன்றவர்கள் பிறப்பினும் பிறப்பார்கள். நீ மாயின் உன்னோடுகூடவே அழகும் காமநலமும் மாய்ந்தேபோகு மல்லவா? பெண்மையையும், மனத் திண்மையையும், சிவந்த வாய், கரிய கண் முதலியவற்றையும் ஒழுங்காக நன்கு படைத்த அக்கமலாஸனன் கருணையோடு கூடிய ஈகைத்தன்மையை மாத்திரம் சிருஷ்டிக்காமல் விட்டுவிட்டது மிகவும் அநியாயமானதாக இருக் கிறது. ஏ! பைங்கிளியே! இறக்குங் காலத்தில், 'ஆ, ஸீதா! லக்ஷ்மணா!' என்று அலறி வீழ்ந்த மெய்க்குரல் கேட்டும் இன் னமும் காணலாமென் றிருப்பது என்ன பேதைமை. நீ செய்த புண்ணிய கர்மங்களெல்லாம் தம் பயனாகிய இன்பவாழ்வை உனக்குக் கொடுக்க வருகிறபோது வேண்டாமென்று இகழ்தல் கூடுமா? நீயே யோஜித்துப் பார். மிக்க எனது செல்வத்தையெல்லாம் பெற்றுப் புகழ்பெறவேண்டியது போக வேண்டாமென்று உதறித்தள்ளி இகழ்ச் சியை யெய்தல் தருமா என்பதையும் ஆலோசனை செய். தேவர்கள் கைகூப்பித் தாள் வணங்கும் எனது திரிலோகாதிபத்யத்தை இவ்வாறு விலக்கினால் நின்னிலும் மதியற்றவர்கள் யார்? ஏந்திழையே! என் செல்வத்தை யெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு எப்படியாவது என்னை அருள் செய்." என்று முடியின்மேல் குவித்த கையை யுடையவனாய் அக்கொடியோன் பழியைச் சிறிதும் பாராதவனாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்து ஸீதாதேவியைப் பணிந்தான். பழுக்கக் காய்ச்சிய சலாகைபோன்ற இவ்வார்த்தைகள் படுமுன்னரே ஸீதையின் செவிகள் தீய்ந்தன.

மனமுங் கலங்கித் திரிந்தது. கண்களில் இரத்தம் பாய்ந்துசிந்திற்று. ஸீதை அவ் வஞ்சகனது மனம் நல்வழியில் திரும்பக்கூடிய மாதிரியாகக் கற்புடைய உத்தம ஸ்திரீகள் சொல்லக்கூடிய பின்வரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்.— "ஏ, துரும்பே! மங்கையர்க்குக் கலங்காது உறுதியாய் நிற்குங் கற்பினுஞ்சிறந்த பூஷணமுமுளதோ? இல்லறநெறியில் நிற்கும் மாதர்களுக்கு அடியோடு கேட்கத் தகாத இவ் வார்த்தையை இனி யுரையாதே. நான் சொல்வதைக் கேள். தீய சிந்தையை விட்டு நல்லவனாய் நடந்து பிழை. ஆரியனான ஸ்ரீராகவனது பாணம் எப்படிப்பட்டது? மேருவை யுருவிப்பாயும், விண்ணைப் பிளக்கும், மூன்று லோகத்தையும் நாசமாக்கும், இத் தன்மை தெரிந்தும் ஏனோ கண்டதையெல்லாம் பிதற்றி உன் தலைகளை யிழக்கப் பார்க்கிறாய்? அச்சங் கொண்டதினாலல்லவா மாயமானை முன்னே விடுத்துப் பிறகு நீயும் ஒருவருமில்லாத காலத்து உருமாறி வந்தாய். பிழைத்துப்போக வேண்டுமென்றிருந்தால் இவ்விதம் அடாததைச் செய்ய நினையாதே. என் மீது நோக்க முண்டாவது உன் குலத்துக்கே நாசம் விளைவிப்பதற்காக வென்று நினை. சடாயுவோடு எதிர்த்து நிற்கச் சக்தியில்லாது தரையில் வீழ்ந்த நீயா என் நாயகன் முன்னர் நிற்கத் தகுந்தவன்? கங்காதரன் கொடுத்த வாளின் வலியால் ஜடாயுவை ஜயித்தாய். அவ் வாயுத மாத்திரம் இல்லாதிருக்குமாயின் அன்றைக்கே நீ அக் கழுவிற்கு இரையாகி யிருக்க மாட்டாயா? நீ வாங்கிய வரத்தையும் வாழ்நாளையுங் கண்டு யமன் தான் பயப்படுவான். ஸ்ரீராமபாணமும் பயப்படுமோ? உன் வரங்களுக்கு ஸ்ரீராகவனது பாணத்தைத் தடுக்கச் சக்தியுமுண்டோ? நீ கைலையைப் பறித்த நாளில் பாதத்தின் ஒரு சிறு விரலைச் சிறிது ஊன்றி உன்னைக் கதறச்செய்தவனது மேருவாகிற வில் என் நாயகன் தோள்வலிக் காற்றமாட்டாது ஒடிந்து வீழ்ந்த ஓசையை நீ கேட்டிருக்கவில்லையோ? மலையை யெடுத்தேன், திக்கஜங்களை வென்றேன், என்று இப்போது பிதற்றுகின்ற நீ இளையவன் வில்லுங் கையுமாயிருந்த அப்போது ஏன் வரவில்லை? மதியற்றவனே! வெட்கமின்றி இன்னமும் வெளிப்பட்டுத் திரிய உனக்கு எப்படி மனந்துணிந்தது? அற்பனான நீ இங்கே மறைந்திருக்கும் செய்தி என் கோமானுக்குத் தெரிந்த அன்றே இந் நகரமும் நீயும் அழிந்துபோவது மட்டுமன்று, ஊழியுந் திரியுமென்பதைத் திண்ணமாகக் கொள். கொடியவனான

நீ ஒரு தீங்கைச் செய்யப்போக வள்ளலது கோபத்தால் உலகத்திற்கு என்ன வந்து விடுமோ என்றல்லவா நான் இப்போது பயப்படு கின்றேன். அட, கெடுவாய்! துஷ்டா! திரிமூர்த்திகளி லொருவ னுகவா என் நாயகனையும் நினைத்தாய்? நல்லது, இவர்கள் மனுஷ் யர்கள்தானே என்று சொல்லுவையாயின் கார்த்தவீரியன் யாரால் தொலைந்தா னென்பதையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள். இளையவனொரு வனே உலகெல்லாம் அழிக்க வல்லவன். ஏ, பாதகா! இப்போது இப்படித்தான் இருக்கும். பின்னர் யுத்தம் வருங் காலத்தில் என் வார்த்தையின் உண்மை நீயே தெரிந்துகொள்வாய். நீதியற்றவனே! நன்ருக நினைத்துப் பார். எல்லாவுலகமும் உனக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஏவல் செய்ய இவ்வளவு செல்வம் உனக்கு எப்படி வந்தது?—நீ செய்த தருமத்தாலேயோ, அல்லது பாபத்தாலேயோ? வீணே எல் லாச் செல்வத்தையு மிழந்து குலத்தோடு நசித்துப்போக வழி தேடிக் கொள்ளாதே. ஞானமற்ற பேதையே! தருமத்தின்மேற் காதல் வையாதே. அகஸ்தியர் முதலாகவுள்ள முனிவரெல்லாம் என் நாயகனை யடைந்து, ‘கோவே! இழிதொழி லரக்கர்க்குப் பயந்து நாங்கள் தவம் புரியவில்லை. நீர் அவர்களைத் தொலைத்து எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டும். உம்மால் அவ்வரக்கர் மாள்வது நிச்சயம்’ என்று சொன்னுர்கள். நானே நேரிற் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நீயும் அதற்கேற்றபடியாகச் செய்துகொண்டாய். உன்னையும் உன் பராக்கிரமத்தையும், உன் வாழ்நாளளவையும், சேனையின் பெருமை யையும் முனிவர் சொல்லக் கேட்டபின்னும் உன் தங்கைமூக்கையும், தம்பியர்களது தலைகளையுஞ் சின்னபின்னஞ்செய்த அவ் விஷயத் தையுஞ் சிறிது சிந்தனை செய். உன்னை வாயில் இரத்தம்பெருகும் படியாகக் குத்துக்குத்தென்று குத்திச் சிறையிட்டவன் யாவன்?-அந்த மிக்க வலியையுடைய கார்த்தவீரியனது தோள்களை யறுத்துத் தள்ளினவன் யாவன்?–அப் பரசுராமன் யாருக்குத் தோற்ருேடினுன்? அந்த என் மணவாளனது திறத்தை நீ யறியாயோ? நீசா! கடிக்கும் பாம்பாயினும் மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்படும். நீ எதிலுங் கட்டுப்படாது தீமை பெருக்கித் திரிகிருய். இது அடுக்கும், இது அடாது, என்று நியாயமான காரணங்களைக் காட்டி உன்னை யிடிப்பாரில்லை. இருக் கின்ற சில விவேகிகளும் தீர யோஜித்து உன்னை முடிக்க வழி தேடி விட்டார்கள். ஆகவே ‘முடிவன்றி முடிவதுமுண்டோ?’’ என்றறிவு

புகட்டக் கேட்டவுடன் இராவணன் இருபது கண்களிலும் அனற் பொறி பறக்க மலைகளெல்லாங் கீழ்விழும்படி உரக்க இரைந்து திட்டினன்; காமன் சக்தியையும் அதிக்கிரமித்துக் கோபம் பொங்கிவிட்டது. 'இரண்டாகப் பிளந்து தின்றுவிடுகிறேன்' என்று எழுந்தான். காத லொருபக்கம் இழுத்ததால் ஒன்றுஞ் செய்யாமற் பெயர்ந்தான். அப்போது அங்கே மரத்தின்மே லிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த வாதாத்மஜன், "அருந்ததிக் கற்புடையளாகிய எனது நாயகன் தேவிடை நீசன் தொடுவதற்கு முன்பாக உதைத்துக் கொன்று விட்டுப் பின் வருவதையும் பார்த்துக் கொள்வேன். இவனே தனி யாக விருக்கிறன். ஆதலால் தலைகள் பத்தையுங் கடித்துக் கீழே விடும்படி தாக்கிப் பரிசுத்தையான மாதவத்தரசியையும் ஸுலபமாகக் கொண்டு போவதே நலம்" என்று நினைந்து கைகளைப் பிசைந்து கொண் டிருந்தான். அப்போது அவ் வாளரக்கன் ஊழித் தீயைப் போலப் பொங்கிய கோபத்தை நீண்டகாதலாகிய கடலாலவித்துத் திரும்பவுஞ் சொல்லத் தொடங்கினன். 'உன்னைக் கொல்வதாக எழுந்தேன். கொல்ல மனம் வரவில்லை. நீ சொன்னவைகளுக்கு ஸமாதானமும் சொல்லவேண்டுமோ? இன்னது முடியும், இன்னது முடியாது, என்பது எனக்குக் கிடையாது. வெல்வதும் தோற்பதும் எனக்கு ஓர் விளையாட்டு. உன் நாயகனுக்கு அஞ்சினேன் என்றாய். உனக்கு உயிரினிற் சிறந்தவனை ராமனை நான் கொன்றுவிடுவேனயின் நீ உன் பிராணனைப் போக்கிக்கொள்வாய். அப்போது என் பிராணனும் நீங்கும், என்பதை நன்றாகஎண்ணித்தான் நான் வஞ்சனை புரிந்தேன். மற்றைப்படி என்னை யெதிர்த்து யுத்தத்திற்கு வரத் தக்கவர் யாரிருக்கிறார்கள்? திரிமூர்த்திகளும் எனக்குப் பயந்து வலி யொடுங்கிக் கிடக்கின்றார்கள். ஆனபோது ஒரு மனிதன் எனக்கு எவ்வளவு? இப்போதே யிங்கு வரச்செய்து குற்றேவல் புரியச்செய்கிறேன் பார். அற்ப மனிதர்களாயினும், உன்னைக் கொண்டுவந்து தந்தார்களே என்பதை யுணரும்போது உயிர்க்கொலை செய்யத் தக்கவ ரல்லர் என்று விடுத்தேன். உனக்கு இஷ்டமாயின் இதோ நொடிப்போதில் தொலைத்து விட்டு வருகிறேன். என்னை இன்னானென்று தெரியாமல் வாயில் வந்ததையெல்லாஞ் சொன்னாய். பார், இப்போதே அயோத்திக்குச் சென்று பரதன் முதலாக அங்குள்ள எல்லாரையுங் கொன்று பின் மிதிலையிலுள்ளவர்களையும் வேரோடு

களைந்துவிட்டு உன் பிராணனையும் எளிதாக வாங்கிவிடுகிறேன்." என்று கோபித்துப் பொங்கித் தன் வாளை யுருவிக்காட்டி, 'இதைன்ன வென்று பார்த்துக்கொள். இதற்கே நீ யிரையாகப் போகிறாய்' என்று அதட்டிவிட்டு அவளையே மனத்தில் வைத்தவனாய்த் திரும்பி, அங்குள்ள அரக்கியர்களை நோக்கி, 'பயமுறுத்தியோ, அன்றி நயமாக அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லியோ வனிதா ரத்னத்தை என்பால் வரச்செய்யாமற் போனால் நானே உங்களுக்கு நஞ்சென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று அவர்களுக்கும் அச்சத்தை மூட்டினவனாய்ப் போய்விட்டான். அவ் வரக்கிகளுட் சிலர் கண்ணில் நெருப்புச் சிந்தி ஜாநகிக்கு முன்னே வந்து நின்று, சூலம் வேல் முதலிய வற்றை வீசிக், கொல்லுங்கள் தின்னுங்கள் என்று வைது பயமுறுத் தினார்கள். 'சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய சதுர்முகன் வம்சத்தில் பிறந்த ஐயன் ராவணன், ஆயிரம் வேதம் வல்லவன், மகா புத்திமான்; உன் பால் மெய்யன்பு வைத்தான்; தவிர அவன் செய்யும் இழிவான காரியமென்ன?' வென்று புத்திமதி சொன்னார் சிலர். 'உலகிலுள்ள மனுஷ்ய சமூகமெல்லாம், பெண்ணில் கொடியாளே! உன்னோடு நசிக்கும்படி துன்பப்படுத்துகின்றாய். மன்னன் முன்பு புண்ணிற் கோலிட்டதுபோலச் சொல்லி அவனது உண்மையான பராக்கிரமம், செல்வம் முதலியவற்றை யறியாமல் கெட்டுப் போகிறாய்' என்று நிந்தித்துரைத்தார் சிலர். 'புக்க வழிக்கும் பிறந்த வழிக்கும் தீயை வைக்கக் காரணமாய் வந்து தோன்றினாய். அடீ, உணர்விலி! இனி நீ வாழப்போகிறதில்லை. சொல்லிவிட்டேன்." என்று கோபித்துச் சொன்னார் சிலர். இவ்வாறு, கொல்லவும் தின்னவும் மேல்விழுகிற ராக்ஷஸிகளுடைய பயங்கரமான வடிவையும், மதியில்லாத் துஷ்ட அரக்கனது ஏவலையும் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்து ஸீதையும் அழத் தொடங்கினாள். இவ்விதம் நிகழுங்காலத்தில் ஆங்கிருந்த திரிஜடை, 'நான் தான் முன்னே கண்ட கனவையும் அதன் பலனையுஞ் சொன் னேனே. தெரிந்தும் வீணுக்கேன் ஸீதையை உபத்ரவிக்கின்றீர்கள்' என்றாள். மதிமிக்கவளான அத் திரிஜடை சொல்லக்கேட்டு அரக்கிய ரெல்லாம் தூர விலகி, 'அம்மா! தெரிந்து கொண்டோம், இனி ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை' யென்று ஜானகியை யொன்றுஞ் சொல்லிப் பயமுறுத்தாமல் அப்புறம் போனார்கள். வைதேகியும் உயிர் வந்து வருத்தமுற்றிருந்தாள்.

திருவாழிகாட்டுபடலம்.

அஞ்சனை மைந்தனும், 'காண்பதற்குத் தக்க காலம் இதுதான்; ஜானகியார்க்குக் காதலுண்டாம்படி தூண்ட முயல்கின்ற கொடிய அரக்கிமார்களும் இரக்கமுற்றுப் பிரிந்திருக்கின்றார்கள்; இவர்களைத் தூங்கச்செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு மந்திரத்தை யுச்சரித்தான். உடனே அத் தீயோர்களும் கீழே மயங்கி வீழ்ந்து அயர்ந்து உறங்கினார்கள். இவ்விதம், தூங்காத அவ் வரக்கிகளும் மெய் மறந்து தூங்குவதைக் கண்ட மைதிலி மிகவுந் துயாமுற்று ஒரு விதத்தாலும் தனக்கு உய்யும் மார்க்கத்தைக் காணாதவளாய் மன முருகி நைந்து, அச்சத்தையு மெய்தி, நீங்காத ஸ்ரீ ராமபக்தியினால் பின் வருமாறு பலபலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு அதிகமுங் கிலேசித்தாள்.— 'தெய்வமே! மேகமும், கடலும், இருளும் போன்றவனான ஸ்ரீ ராகவன் என் ஆருயிரைக் காக்கும் காலம் எப்போதோ! அவன் கோதண்டத்தின து இடிபோன்ற குணத்தொனியும் நான் கேட்கக் கிடைக்குமோ! உரையாய்;' என்று மூர்ச்சிப்பாள். 'ஏ கல்லா மதியே! கதிர்வாள் நிலவே! செல்லா இரவே! சிறுகா இருளே! எல்லாம் என்னையே வெறுக்கின்றீர்கள். என் நினைவே யில்லாத வில்லாளனைச் சிறிதும் வருத்தாமல் இருக்கின்றீர்கள். இது உங்களுக்கு அடுக்குமா?' என்று மனங் கரைவாள். 'ஏ, வீரா! என் பிராண நாயகா! நீர் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வாராமல்இருக்கமாட்டீர் என்னும் உறுதியால் கோடிக் கணக்கான துன்பங்களையெல்லாம் பட்டு வருந்துகின்றேன். இப்படி யடியோடு என்னைக் கைவிட்டதை நான் சிறிதும் அறியேனே' என்று மயங்குவாள். 'காட்டிற்கு நீ வரவேண்டாம். இங்கேயே என் தாய்மார்கட்குப் பணிவிடை செய்துகொண் டிரு. பதினான்கு வருஷத்தையும் பதினான்கு நிமிஷமாகக் கழித்துவிட்டு வருகிறேன், விசாரப்படாதே' என்று தேற்றினீரே, இப்போது சிறையிருந்து தவிக்குந் தருணத்தில் நெஞ்சாலும் நினையாமல் இருக்கின்றீரே! இது தானா உமது கிருபை? உம்மையே நம்பியிருக்கின்ற எளியேனை இப்படி வதை செய்யலாமா?' என்று குறைவாள். 'ஏ, மனமே! ஏ, பிராணனே! ஏ நாணமே! ஏன் வீணுக்கு என்னோடிருந்து போராடுகிறீர்கள்? நாயகனைக் காணும் வரையில் எங்காவது போயிருங்கள். இருந்தால் எனக்கு வரும் பழிச்சொல்லை நீங்களும் அடையும்படி நேரும்' என்று சொல்லி வெறுப்பாள். 'ஏன் போக

மாட்டே னென்கிறீர்கள். முடியா முடிமன்னன் தன் பிரிவாற்ருமல் முடிய, உலகமெல்லாம் துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கிவருந்தக் கொஞ்சமும் இரக்கமின்றிக் காட்டுக்கு வந்த கொடியவர் வருவாரென்று குலாவு கிறீர்களோ? அந்த எண்ணம் வேண்டாம். விட்டுவிடுங்கள். அப் போதில்லாத இரக்கமா இப்போது புதிதாக வரப்போகிறது?' என்று மனம் நோவுவாள். என இவ்விதமாகவெல்லாஞ் சொல்லிச்சொல்லி யுயிர் விம்மி மனம் அழிகின்ற மின்னற்கொடியை யொத்த ஸீதை யானவள், உயிர் துறந்தால்தான் புகழுண்டாகும். இருந்தால் இப் படித் துன்பத்தை யனுபவிக்கத்தான் வேண்டும் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டு சொல்லுகின்ருள்.—'நானும் வீரக் கழலே யணிந்த திரு வடிக் கமலங்களையுடைய ஸ்ரீ ரகுவீரனைக் காணவேண்டு மென்னும் பேராசையால், பொறையாகிற குணமோ வென்னும்படி யிருந்து பலவிதத் துன்பங்களையும் பொறுத்து இதுவரையிலும் என் பிராண னைக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தேன், என்ன பிரயோஜனம்? ராக்ஷஸர் களே நிறைந்த இப்பெரிய நகரில் பலகாலம் சிறையிருந்த என்னைப் பரிசுத்தாத்மாவாகிய அவன் தீண்டுவனே? பிறனொருவன் இச்சித்தான் என்று தெரிந்திருந்தும் உயிரை வைத்துக்கொண்டு அத் தீயோன் சொல்லத் தகாதனவற்றைச் சொல்ல அவற்றையும் காதாற்கேட்டு இத்தனை நாள் இங்கே யிருந்தேனென்ருல் என்னிலும் பொல்லாத ராக்ஷஸி வேறு எங்கே யிருக்கின்ருள்? நானே நீங்காத பழிக்கு உள் ளாய்விட்டேன். குடிப்பிறப்பும் நாணமும் இருந்து ஆவதென்ன? கற்புடைய மடந்தையர்களைப்பற்றிக் கூறும் கதைகளில் என்னைப் போல வீட்டையும் விட்டு நாயகனையும் பிரிந்து வாழ்ந்தவர்களென்று ஒருவராவது உண்டா? எப்போது இப்பெரும்பழிக்கு உள்ளானே னே அப்போதே உயிரை விடவேண்டியவள். உலகமெல்லாந் தூற் றும்படி மதிகேடியாய் இப்படி எதற்காக வாழ்கின்றேனே தெரிய வில்லை. ஒருவேளை சுவர்க்கத்தை யடையலாமென்ருே? அதெப்படி கிடைக்கும்? நாயகர்களைப் பிரிந்து வாழ்ந்தவர்களுக்குச் சுவர்க்கமு முண்டோ? மன்னனை மாயமானின் பின்னுகப் போக்கி, இளைய வனையுங் கண்டபடி வைது போ என்று துரத்தி, நஞ்சை யொத்த இவன் மனையில் புகுந்த இந் நங்கை, இக்கொடியவள், இந்த ஸீதை உயிரோடிருப்பதை உலகந்தான் எப்படி ஸகிக்கும்? "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னர்—உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்." என்ற

முதுமொழியின்படி உயிரினும் மானத்தையே பெரிதாகக் கொண்ட கற்புடைய மங்கையர்களுக்கு முன்பாகக் 'கார்மேகவண்ணனான கணவனைப் பிரிந்து கள்வர்களான அரக்கர்களுடைய ஊரில் வாழ்ந்தவள் இவள்' என்று எல்லாரும் ஏசும்படியாக நான் எப்படிப் போவேன்? மேலும், அற்புத பராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீராகவன் இவ்வரக்கர்களை யெல்லாம் தன் வில்லுக்கு இரையாக்கி என்னைச் சிறைமீட்டநாளில் என்னை நோக்கி, 'நீ திரும்பவும் என்னோடு வரத்தக்கவ ளில்லை' என்று சொல்லின் அவ் வீரனுக்கு நான் என் கற்புடைமையை எவ்விதங் காட்டுவேன். ஆதலால் பிராணனை விட்டுவிடுவதுதான் நியாயமாகத் தோற்றுகிறது. என்னைச் சாகவொட்டாமல் தடுத்து நின்ற ராக்ஷஸிகளும் ஏதோ செய்திருந்த தவத்தின் பயனாக இப்போது மயங்கித் தூங்குகிறார்கள். இதைவிட்டால் இனி வேறு சமயம் கிடைக்காது.' என்று உயிர்விடத் துணிந்து பூக்களால் அழகுபெறத் தோன்றுகின்ற ஒரு குருக்கத்திமரச் சோலைக்குள் எழுந்து போனாள். இதனை மரக்கிளையின்மீதிருந்த ஹநுமான் கண்டான். வைதேகியாரது மனக் கருத்து இன்ன தென்பதையும் ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டான். திடுக்கிட்டுப்பயந்தான். திருமேனியைத் தீண்டி விலக்கக் கூசின வனாய்த் தேவ நாயகனான ஸ்ரீராகவன் தூதன் நான் என்று சொல்லிக்கொண்டு உயிர்விட எண்ணியிருந்த மயிலனையாளது திருவடிகளைத் தொழுதுகொண்டு எதிரே தோன்றி, "அடியேன் ஸ்ரீராமனது கட்டளையின்படி இங்கே வந்தேன். லோகமெங்கும் உம்மைத் தேடிக்கொண்டு போயிருக்கிறவர்கட்கு ஓர் அளவில்லை. அவர்ளில் நான் மிக்க தவம் பண்ணினவனா யிருந்தபடியால் இங்கே வந்து, பெண்கள் நாயகமே! தாமரைபோற் சிவந்த உமது திருவடிகளைக் காணும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். நீர் இங்கே யிருக்கிறீ ரென்பதை நுமது பிரிவாற்றாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷோத்தமனான ஸ்ரீராமன் அறியவில்லை. அறிந்திருந்தால் அரக்கர்கள் அடியோடு மாய்ந்திருக்கமாட்டார்களா? தாயே! என்னை யாவனோ வென்று ஸந்தேகிக்கவேண்டாம். ஆரிய புருஷனான தாசரதி உமக்கு நம்பிக்கை வரும்படியாகச் சில அடையாளங்களைச் சொல்லியிருக்கின்றான். அவற்றைக் கரதலாமலகம் போல ஐயமறக் கேளும். வேறு விதமாக யாதொன்றும் நினையாமலிருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன்." என்று சொல்லி வணங்கினான். அவ்வாறு ஹநுமான்

தொழுதுகொண்டிருப்பதை நோக்கி இரக்கமும் கோபமு மெய்தி, 'இவன் அரக்கனல்லன். பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகித்த முனிவனுகவோ அல்லது ஒரு தேவனுகவோ இருக்கவேண்டும். இவன் எண்ணமும் நல்லதாகக் காணப்படுகிறது. நிதானமாகவும், அழகாகவும் வார்த்தை சொல்லுகிறுன். பரிசுத்தனுகவும் களங்கமற்றவனுகவும் தோன்றுகிறது' என்று எண்ணிஞள். 'இவன் அரக்கனுகவேயிருக்கட்டும்; ஒரு தேவனுகவே யிருக்கட்டும்; அன்றி வலி படைத்த வானர வீரனுகவே யிருக்கட்டும். தவிர, கொடுமையோ, இரக்கமோ இவன் எண்ணம் எப்படியாகவேண்டுமாஞலும் ஆகட்டும். ராக்ஷஸ பூயிஷ்டமான இவ்விலங்கையில் இங்கே வந்து பிராணத்தியாகம் பண்ணப்போகிற சமயத்தில் எம்பெருமானுடைய திரு நாமத்தைச் சொல்லி என் ஹிருதயத்தை உருகப் பண்ணிஞன். இழக்க விருந்த உயிரையும் தந்தான். இதன்மேலும் ஒருவன் செய்யக்கூடிய உதவி மற்றென்ன விருக்கிறது' என்று நினைத்து ஹநுமானை நன்ருகக் கடாக்ஷித்து, 'இவன் பால் எனக்கு மனம் இரங்குகின்றது. மனக் கபடமுள்ள ராக்ஷஸர்களில் ஒருவனல்லன். ஸாவதானமாக நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கண்ணீர் நிலத்தில் வீழ்ந்து பெருகப் புலம்புகின்ருன். ஆதலில் பிரச்னம் பண்ணுவதற்குத் தக்கவன்தான்' எனத் தேறி, ஹநுமானை நோக்கி, 'ஏ, வீர! நீ யாவன்' என்று கேட்டாள். அப்போது தலைமேற் குவித்த கையை யுடையவனுன ஹநுமான், 'அன்னையே! உம்மைப் பிரிந்த பின்பு தூயவனுன ஸ்ரீ ராகவன், சூரியனது புத்திரனும், வானர கணங்களுக் கெல்லாம் நாயகனுமான ஸுக்கிரீவன் என்பவனைச் சிநேகிதனுகக் கொண்டு, அவன் தமயனும் இந்த இராவணனைத் தன் வாலிஞல் இறுகப் பிணித்துத் திசைதோறுஞ் சென்ற வெற்றிவீரனுமான வாலி யென்பவனை ஒரே பாணத்தாற் கொன்று, அவனரசை அச் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்தருளிஞன். அடியேன் அவ்வானர நாயகனுக்கு மந்திரித் தொழில் புரிபவன். வாயுவினது புத்திரன். என் பெயர் ஹநுமான் என்று சொல்வார்கள். எழுபது வெள்ளங்கொண்ட வானரசேனைகள் உமது நாயகனுக்குக் குறிப்பறிந்து குற்றேவல் புரிகின்றன. அவைகளில் அடியேனு மொருவன். மற்றைய ஒவ்வொரு வானரமும் கையால் உலகத்தைக் கல்லி யெடுக்கவும், காலால் கடலைக் கடக்கவும் சக்தியுள்ளது. அவைகள் இப்போது ஸப்த ஸாகரம்,

அவற்றூற் சூழப்பட்ட ஸப்தலோகம் பாதாளம், சுவர்க்கம் என்னும் இவ் விடங்களிற் சென்று உம்மைத் தேடிக், காணுமற்போனுல் பின் அண்டத்துக்கு அப்புறத்திலும் போய்த் தேடுவதாக ஒரு தவணை யையும் பெற்றுக்கொண்டு போயிருக்கின்றன. இழிதொழி லரக் கன் உம்மை யெடுத்துப்போனபோது எங்கள் மலையோரமாக விட்டு விட்டுப்போன அணிகலன்களது அடையாளத்தைக் கொண்டு அவ் விஜய ராகவன் என்னை இந்தத் தக்ஷிணதிசைக்குச் செல்லும்படி ஆஜ்ஞாபித்தருளினுன். அம்மகாபுருஷனது கிருபை வீண்போகுமா? பொன்னே! நீர் கழற்றி யெறிந்துபோன அத் திருவாபரணங்களை ஸ்ரீராகவன் முன்பு கொண்டுபோய்க் காட்டிக் கொடுத்தகாலத்தில் அவருக் குண்டான நிலைமையை என்ன என்று சொல்வேன்! அவற்றையே தன் உயிர் நிலையாகக்கொண்டு இத்தனை நாளும் ஜீவித்து வருகின்முன். உண்மையை யுணரின் அத் திவ்ய விபூஷ ணங்களே உமது மாங்கல்யம் விளங்கும்படி ஸ்ரீராமனது பிராணனைக் காத்தன வென்று கொள்ளவேண்டும். இது நிற்க. இரண்டு வெள் ளஞ் சேனையோடு தென்திசைக்கு வந்த வாலி மைந்தனுன அங்கதன் என்னை யிவ் விலங்கைக்குப் போகும்படி கட்டளை யிட்டான். அடி யேன் என் புண்ணிய மிகுதியால் இங்குவந்து நும் சரணங்களைக் கண்டுய்யும் பேறு பெற்றேன்." என்று விண்ணப்பஞ் செய்து இரங்கி யழுதான். இவ்விதம் அவ்வாயு ஸுதன் விடையளிக்கக் கேட்ட மைதிலி மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து துக்கத்தால் மெலிந்த தன் சரீரம் பூரித்தவளாய் 'நான் உய்யுங் காலமும் வந்ததோ!' என்று அருவிபோல் நீர் பெருகும் கண்களை யுடையவளாய் ஹநுமானை நோக்கி, 'ஐயனே! ஸ்ரீராகவனது திருமேனியை நீ யறிந்தவிதம் எப்படி? எனக்கு நன்றுகத் தெரியச் சொல்' என்று கேட்க மாருதி விண்ணப்பஞ் செய்வதானுன்.—"அவன் திருமேனியோ உபமானங்க ளாற் சொல்லித் தெரிவிக்கக் கூடிய தன்மையுள்ளதன்று. தத்தங் குணங்களினுலே பூர்ணமானவையா யுள்ள எல்லா உவமைகளும் இலக்ஷணக் குறைவுள்ளனவாகவே தோற்றும். எனினும், தாயே! நான் சொல்வது குறைவாயினும் நீர் முன்னர்ப் பார்த்திருக்கின்ற ஞாபகத்திஞல் நான் சொல்லும் உபமேய வஸ்துக்களைக் கண்டு கொள்ளும். சிவந்த தளங்களையுடைய தாமரைமலரைத் தாள்களுக்கு ஒப்பிடுவர் எல்லா மறிந்த தேவர்கள். அதனினுங்குறைவு வேறென்

றுமில்லை. நாயகனது திருவடிகளின் தன்மையைக் குறித்து நாடுவோமானல் பவளக்கொடியும் நீலோத்பலம்போலக் கறுத்துத் தோன்றும். கற்பகத்தின் அரும்பும் இளங்கொடிப் பவளமுங் கிடக்கட்டும். அவை பிரயோஜனம் அற்றன. ஒளியுள்ள கால்விரல்களுக்கு உதய சூரியனது இளங்கிரணங்கள் ஒருபோது ஒத்தாலும்ஒக்கும். மங்கையர் சிகாமணியே! வேறெதுவும் நிகராகாது. கால் நகங்களுக்கோவெனில் சிறியவும் பெரியவுமாய் மாசற்ற சந்திர னுண்டானல் உவமை சொல்லலாம். ஒளிமிகும் வயிரங்களோவெனில் அவை வளைவாகக் காணப்படவில்லை. நிலத்தோடு பொருந்தாமலும் பொருந்திக் காடு புகுந்து வருந்தியும், ஆனதுபற்றியே நூலையும் மாறுகொண்டதாய்ப் புவனமெல்லாம் ஒருங்கே புணர்வதான அவ்வடிகளின் மேன்மையை யுரைக்க வொண்ணுமோ! அன்னமே! அப்புருஷோத்தமனது கணைக் காலுக்கு அம்புக்கூட்டை யொருபடியாக வுவமை கூறுதலும் பொருந் தாது. பக்ஷிராஜனுன கருடபகவானது கழுத்தும், மதகரியின் துதிக்கையும் நாணினவென்றல் தொடைகளுக்கு வேறுவமையு முண்டோ. வலமாகச் சுழித்தோடுகின்ற கங்கையினது சுழி யென்ற லும் புன்மையாம். தாமரைப் பூவோடு உலகெல்லாந் தந்த திரு வுந்திக்கு மகிழம்பூவை நேர் சொல்லலாம். வேறோர் உவமையும் உலகிற் பொருந்துமோ? ஒப்பற்ற மரகத மலையும் அஞ்சும்படி அகன்றுயர்ந்த திருமார்பினிற் பிரிவற வாழத் தவம்புரிந்தாளென்னில் லக்ஷ்மியினும் செல்வம் பெற்றவர்கள், என் குலதெய்வமே! யாவரிருக் கிறர்கள்? தளங்களோடுகூடிய மலரென்று கருதி வண்டு எப்போதுஞ் சுற்றிக்கொண் டிருக்கின்ற திருக்கரங்களுக்கு ஐராவதத்தின் கரத் தைச் சிறிது நேராகச் சொல்லலாம்; வேறோர் உவமை சொல்லத் தகுமோ? ஹிரண்யனுடைய வச்சிரம் போன்ற வலிய சரீரத்தைப் பிளந்த சாகஸமான வியாபாரம் நிச்சயமானதன்றென்பார் உளராயின் அவரது ஐயத்தை முகிழ்போன்ற கை நகங்கள் நீக்கிவிடுந் தன்மைய வாயிருக்கின்றன. திரட்சியும், காந்தியும், திருமகளின் சேர்க்கையும், மேரு மலையான வலிய வில் முறியும்படி நாண் ஏறிடுந் தன்மையும் பெற்று, ஒன்றையொன் றொத்த பர்வதங்க ளிரண்டில்லை யெனின் புஜங்களுக்கு வேறு எதனை யொப்பிடுவேன்? சேஷசாயியின் இடது திருக்கரத்தில பாஞ்சஜன்யமொன்று இருக்கும்போது கடலிற் கிடக் கும் சங்கமும், இளமை பொருந்திய கமுகும் திருக்கழுத்துக்கு

ஒப்பாம் என்னும் அறிவிலார்க்கு உடம்பட வொண்ணுமோ? ஆரிய சிரேஷ்டனது திருமுகத்தைக் கமலமென்பேனுயின் கண்களுக்கு வேறு எதனை உவமையாகக் காட்டுவேன்? தண்மதியென்று முகத்தைச் சொல்லுவோமெனில், விளக்கமுற்ற அவன் சரீரம் மெலிந்து தேய்தலால் சொல்லக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. அமலனது செவ்விய வாயை நீர்நிலையி லலர்ந்து தோன்றும் நளினமென்று சொல்ல மனம் நாணமுறுகின்றது. இரக்கத்தோடு கூடி யமிர்தஞ் சுரக்கின்ற வார்த்தையைத்தான் பேசாதென்றால் மந்தஹாஸமுந் தோற்றுமவிருக்கிற பவளத்தை எப்படி யதற்கு ஒப்பிடுவேன். முத்துக்களோ, நிலாவின் துண்டுகளோ, அமிர்தத்தின் துளிகளோ, தர்மத்தினது வித்து முளைத்த அங்குரமோ, வேறு சிலவோ, ஸத்யமென்னும் மரத்திற் பூத்த பூங்கொத்தோ யாதென்று பல்லுக்கு உவமை சொல்லுவேன்? நன்னிலத்தில் தோன்றின இந்திரநீலத்திலுண்டான சுடரும், மரகதத்தினது நீங்காத உயர்ந்த ஜோதியினது திரளும் வேண்டும்படியான நிறமுள்ளதாய் இந்திரகோபமென்னும் பூச்சியைப் பற்றவந்த பச்சோந்தியெனினும் பொருந்தாது விளங்குகின்ற வள்ளலின் திருமூக்கிற்குப் பின்னும் உவமை சொல்லமுடியுமோ? காட்டில் கரன்முதலானவர்களது கவந்தங்களும், பல பேய்களும், கையிலுள்ள சிலையும் முனிவர் கூட்டங்களும், தர்மமும், அரக்கர் குலம் வேரோடு தொலைந்ததென்னுங் கருத்தால் நான்கு வேதங்களும் கூத்தாடும்படி வளைத்த புருவத்துக்கு, அம்மா! நீயே உவமை கண்டு கொள்ள வேண்டும். மறுவையும், வளர்வு தேய்வையும், பாம்பினுல் பற்றப்படுந் துன்பத்தையும், இறப்பையும் பிறப்பையும் தீர்வுற்று எட்டாம் நாளில் தோன்றும் சந்திரன் மாலையை யணிந்த இருளின் கீழ் நெடுங்காலமும் நிற்கப் பெற்றால் அவனது நெற்றியைச் சிறிது நிகராகப் பெறுமென்று சொல்லலாம். நீண்டு, குழன்று, நெய்த்து, இருண்டு, நெறிந்து, செறிந்து, நீலம் பூண்டு, புரிந்து, சரிந்து, கடை சுருண்டு, அகிற்புகையும், பூவும் வேண்டுவன வல்லவெனத் தெய்வ மணங் கமழும் அழகிய தலைமயிர் இப்போது ஜடையாக இருக்கின்றதென்னின் மேகமென்று ஒப்புச்சொல்லுதல் இழிவன்றோ. ஸ்ரீதேவியோடு பூதேவியும் பொருந்தும்படி எல்லைகொண்ட பெருஞ்செல்வம் வந்தகாலத்தும் அச் செல்வம் நீங்கித் துன்பந்தரும் வனம் புகும்படி வந்தகாலத்தும் வேறு படாத அவனது நடையை இழிவான ஒரு